

Downloaded from: www.ketabton.com

Ketabton.com

د کتاب پېژندنه:

د دې کتاب د چاپ حق خوندي دی.

د کتاب نوم: د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول)

ليکوال: عبدالله الهام جمالزی

خپړندوی: دانش خپړندويه ټولنه _ پېښور

شمېر: زر ټوکه

چاپ کال: ۲۰۰۸ ز جون / ۱۳۸۷ ل جوزا

کمپوزر: پخپله ليکوال

ډيزاين: ذبيح الله شفق

انلاين چاري: عبدالله احسان - لړاو بر [لوی]

افغانستان <http://www.larawbar.com>

لړلیک:

• ډالۍ

• د سرد خبرو په پلمه:

1. خپرکی - د بابا ترکانې
2. خپرکی - د روژې میاشت
3. خپرکی - د بابا غوسه
4. خپرکی - اختر
5. خپرکی - د ښځې اوښکې
6. خپرکی - اووه تګان
7. خپرکی - د یلار ناروغي
8. خپرکی - د قناعت درس
9. خپرکی - د آمنې راتګ
10. خپرکی - له مینې د یلار خبرېدا
11. خپرکی - پوهنتون ته تګ
12. خپرکی - پوهنتون
13. خپرکی - آمنې ته لیک
14. خپرکی - د یلار مرګ
15. خپرکی - غم او هیله (وروستی)

برخه

Downloaded from: www.ketabton.com

16. پيل

ډالۍ:

خپل گران مور او پلار ته چې په هر درد مې خوږمن او په هره خوښۍ مې خوښ دي ټولو هغو اولادونو ته چې د مور او پلار زړه يې ساتلی او روح يې دهغوی په دعاوو ژوند اخلي.

ليکوال

د سرد خبرو په پلمه:

د مينې او ښکلا د سپيڅلي څښتن په پاک نامه:

ماله کوچينوالي له داستان سره زياته مينه درلوده د ليکوالو داستانونه به مې لوستل خوند به مې ترې اخيست. لمړی داستان مې په ملالۍ مجله کې ولوست پلار مې راته مجلې راوړلې او ما به چې لوستلې هغه ته به يې هم خوند ورکاوه، خو زه پوهيدلم هغه به راته د مجلې هره برخه ښووله: زويه دا ولوله... دا ولوله... خو هيڅکله يې راته ونه ويل چې دا داستانونه هم ولوله، او خپله به يې داسې په مينه مينه لوستل چې توبه.

زه نه غواړم د داستان په اړه درته څير نيزې خبرې وکړم، خودا يادونه کول اړين بولم چې د داستان هغه تعريف چې وکولای شي د داستان د بېلابېلو قسمونو استازيتوب وکړي گران کاردی هان زما په اند ناشونې خبره ده. خو بيا هم ځينو لويو ليکوالو په ځينو وختونو کې د داستان د ځينو قسمونو لپاره ځينې تعريفونه کړي دي. مثلاً جوزوف شپيلي (Joseph Shipley) دنړۍ د ادبي اصطلاحاتو په

فرهنگ کې ليکلي: داستان د پيښو د ليرېدولو او بيانولو لپاره عامه اصطلاح ده. عموماً په داستاني ادبياتو کې داستان د دوه متضادو ځواکونو او يوې موخې ترمنځ د کشمکشونو او هڅو دښوولو ټولگه ده.

همدارنگه نور ليکوال هم بيل بيل باورونه لري څوک زياتونې لري څوک بيا هغه د چا خبره د تعريف هم زيات بولي خو په هر حال د داستان اوريدلو شوق ډير عجيب دی بيا زموږ په ټولنه کې چې ليک لوست ډير مروج ندی او هغه د چا خبره ليکلي مو په درد نه لگيږي د شپې به گړد چاپېره سره کيناستلو د يو چاله خولې به مو داستان ته چرت ونيو: په کور کې يې څه نه درلودل سباته له شپانه سره صحرا ته ووت په لاره کې په چرتونو کې ډوب روان وو چې يو څه يې سترگې و برېښولې ... هره شېبه بس يو ه تلوسه راسره وه هغه دا چې وروسته څه وشول بيا څه وشول ... د داستان ترپايه به ټول آرام وو چا به څه نه ويل په پای کې به مو يا ويل چې کاشکي زه دهغه په ځای وای څومره زړور وو يا به مو ويل چې زه نه غواړم دهغه په شان واوسم ...

اوس مهال پښتانه کيسه ليکوال ښې کيسې ليکي ښه تصويرونه باسي او ښه هيجان او ښه منځ پانگه او د کيسې کښښ ښه ساتي مگر زياتره ليکوال بيا د کيسې پيغام ته څومره پام نه کوي يواځې لکه خپله کومه خاطره چې نندارې ته ږدي خلک يې لولي ، وخت پرې تيروي مگر په پای کې له ځانه سره وايي:

- ښه نو څه گټه ؟

دا د ليکوال د کيسې په کمزورۍ دلالت کوي. که هر څومره هغه د چا خبره څو حقيقت ته ورته ، منطقي ، کښښي او ښه انځورگري په کيسه کې وکړي مگر چې په پای کې لوستونکی ووايي چې (نو څه گټه ؟) زما په خيال کيسه په لوستلو نه ارزې او د لوستونکي دوخت ضايع کول دي.

کيسه که هر څومره هيجان لري ، حقيقت ته ورته وي بايد هغومره له ځانه سره ښه پيغام هم وليږدوي داسې نه چې بيا يو بل ليکوال قلم

پسې راواخلي او لوستونکو ته تشرېح وليکي چې پدې کيسه کې دغه پيغام پروت وو .

يو امريکايي کيسه ليکوال بناغلي ريڼنگ لاردنر ښه کيسه ليکوال دی . خو کومه انځورگري چې هغه په کيسه کې لري شايد بل ليکوال يې له هغه ښه ولري ، کوم هيجان چې هغه په کيسه کې اچوي بل يې له هغه ښه اچوي . خو کله چې پيغام ته رسيږي هر څوک وايي چې دهغه کيسې نوځکه ښې دي .

داستان ، داستان عجيبه کلمه ده ، کله کله له ځانه سره تعجب شم ، زه چېرته او داستان ليکنه چېرته ، خودنورو داستانونه چې لولم زړه مې غواړي چې زه هم دومره داستانونه وليکم ، دومره داستانونه وليکم چې نور مې په زړه آرمان پاتې نشي ، خودا مې هم تل په ياد وي چې ښه داستان له پيغامه ډک داستان له پښتنې مينې ډک داستان .

زه په داستان کې د پيغام پلوی يم ، زړه مې غواړي هر داستان مې يو پيغام ولري بې پيغامه داستان راته د وخت تيږول ښکاري او په خلکو يې ظلم او تپل گڼم ، خوتر اوسه په داستان کې لومړني گامونه پورته کوم ، پس تاسې هم رانه د پاڅه داستان ليکوال تمه مه کوئ ولې ډير مې زړه غواړي چې د پښتو ژبې لپاره داسې پاڅه داستانونه وليکم چې په بله هېڅ ژبه کې کوم ليکوال نه وي ليکلي .

هرڅوک تمه لري چې بهترين شي ، زه هم په همدې تمه قلم چلوم ، دا خووم داستان دی چې ليکم يې هيله ده چې هسې ستاسې قيمتي وخت پرې ضايع نه کړم ، ترپايه يې ولولئ هيله ده خوند او پند ترې دواړه واخلي او ماته د برياوو دعا وکړئ .

په ډيره مينه او ادب

عبداللّٰه الهام جمالزی

تهران ، ايران

لومړۍ خپرکۍ

د بابا ترکانې:

زما نوم اسد دی ، خو اوس راته خلک اسد غزني چي وايي ، چي کوچنی وم له پلار سره په کور کي يواځې وم ، مور مې نه په ياديزي . د غزني په خشک کي اوسېدلو او پلار به په ښار کي ترکانې کوله زه به هم ورسره اخته وم ، کله به مې په هغه توره چايجوشه کي چای دم کړ ، کله به مې ورته نسوار راوړل او نور به نو د ميز خواته په نرو او نازکو پوتکو کي په لوبو اخته وم ، نه به راسره د سبناري غم وو نه به مې هم د غرمې ډوډۍ ته فکر کاوه او نه به مې هم د ماسخوتن خوراک په ياد وو او نه به هم لکه پلار هسې د پورونو او نورو سرخوږيو کوم فکر راسره وو .

سهار به لمر خاته په دکان کي وو پلار به لنډ کميس او غټ پرتوگ واغوستل او قلم به يې د غوږ شاته کېښود ترښځ او پلونه به يې تيره کړل او کرار کرار به يې کار شروع کړ ما به ستره توره چايجوشه راسره واخيسته او د جومات له کوهي څخه به مې راډکه کړه ، وړاندې به د نغري خواته ورته کېناستم او اور به مې ورته بل کړ ، خو به مې گيلاسونه پرېمينځل د چايجوشي د خغا وخت به رارسېدلی وو ، رابه غلم خواته به يې کېناستم او يو لرگي به مې راواخيست يوسر به مې يې په غوږ کېښود بل په چايجوش او کرار به مې د اوبو د جوش سندرې ته غوږ ونيو ، کله به تيز شو او کله به کرار کله به هم په پر کار بدل شو .

سپين خيرن د سترخوان به مې هوار کړ او ډوډۍ به مې پرې کېښوده بوره به مې راوړه لومړۍ به مې په خپل گيلاس کي واچوله بيا به مې د بابا په گيلاس کي هم واچوله بابا ته به مې غږ کړل او دواړو به چای وڅښلو ، چای به چي تمام شول لاړم به چای جوش به مې بيا له اوبو ډکه کړه د نغري خواته به مې کېښوده ، د کتابونو بکس به مې د لرگو له

منځه راوويسته شاته به مې واچاوه پلار به راته ټيټ شو او په تندي به يې ښکل کړم نور به نو آزاد وم مخ په ښوونځي به تللم. له دکانه به چې ووتلم اډونه به مې سپک شول، نور به د بابا غږ نه ویرولم.

- اسده زويه منډه نسوار راوړه... لاس مه وهه... پورته اوبه راوړه... متر چيرته دی بيا دپه کومه کړ؟... هه دا ونيسه.

نور به دا غږونه نه وو، په بيرو بار کوڅو کې به ووتلم، د هزاره ملگرو په اوږو به مې لاس واچاوه او ښوونځي ته به لارم، ټوله لاره به مو خنډل او چې خدای پا ماني به مو کوله یو بل به مو په مخ په خپره وواهه او په خندا به له یوبله گوبني شوو.

د یوبل نظرونه مونه وو پکار، نه مو د یوبل په کارونو کې کار وو، محمد علی زموږ د څنگ مارکیت د یو رخت فروش زوی وو، چې پلار به د غرمې په خوب ویده شو دواړه به د جومات انگرې ته ننوتلو او توپ بازي به مو شروع کړه خو هغه توپ سم نه شو و هلاکي هره ورځ به مو جگړه وکړه بیا به رخصت شوو خو سبا به بیا په ښوونځي کې راترغاړې و او یوبل به مونږ کل کړ، هره ورځ به مو له یوبل سره قول کاوه چې بیا به جنگ نه کوو خو چې هغه به توپ له دیواله واپراوه زه به مرور شوم او که به مې پخلا کولو ته راغی ما به ورسره جنگال وکړ.

غرمه به له ښوونځي راغلم، پلار به غیبه راته خلاصه کړه او په تندي به يې ښکل کړم بکس به مې يې له شا خلاص کړ او په مخامخ دیوال به يې ځوړند کړ بیا به يې په کار شروع وکړه زما به چې د مه جوړه شوه پلار به دیگ ته وکتل بیا به يې ماته سترگې کش کړې موسک به شو.

- بچیه څه درته پاڅه کړم؟

زه خو پوهیدم چې یواځې ددې لپاره وایي چې لارشم دیگ پریمینځم اوبه راوړم او گیلار سونه پاک کړم او هغه پیسې راکړي لارشم سبزي مارکیت ته بندې واخلم یا الوکان. مابه ټنډه گونځې کړه.

- نن يې نه خورو .

پلار به وخنډل کار به يې پرېښود او رابه غی مخامخ به راته کېناست
او لاسونه به مې يې په لاس کې ونيول راته موسک به شو .

- ولې ؟ ته يې نه خورې که داسې وي نو زه ځانته بيسکته راوړم او
پخپله يې خورم .

- نه نه زه يې هم خورم

پلار به وخنډل په مخ به يې وټپولم ، بيا به ديگونو ته ور روان شو او
په ديگ کې به يې گيلاسونه ورتول کړل او له دکانه به ووت د دروازي
خواته به چې رسیده زه به ورو و تلم او ديگ او گيلاسونه به مې ترې
واخيستل ، هغه به راته وکتل او په سر به يې ښکل کړم .

په جومات کې به مې ديگ پرېنمينځه گيلاسونه به مې پرېمينځل خو
گيلاسونه به مې يو يو د گلونو شاته پټ کړل ځکه هرڅوک به راتللو او
په گيلاس کې به مې يې او به څښلې ما به هغه بيا پرېمينځه او بيا به
پکې بل او به څښلې . ديگونه به مې راوړل د نغري خواته به مې
کېښودل پلار به د تور او پيوند واسکته لور ته ور روان شو له جيبه به
يې پيسې را وويستلې بيا به يې ماته وکتل زه پوهيدم چې اوس بيا
وايي چې د آيس کريم پيسې مې گوبنې کړې دي ما به هم په پټه خوله
ترې پيسې واخيستې او بيا به مې په جيب کې کېښودې . پلار به په
ډډو لاسونه ونيول او سترگې به يې راته کش کړې .

- زويه چې څه شی وخورو ښه دي ؟

- هندوانه .

پلار به بيا وخنډل او سر به يې و خوځاوه پوهيدم چې اوس وايي
هندوانه به سبا وخورو او حتماً به يې ويل هم . بيا به يې نو يا بېنډۍ
غوبنتلې او يا به يې الوگان زه به هم لارم اول به مې پياز ، بانجان او
غور وکتل او بيا به مخ په سبزي مارکيت روانېدل . په مارکيت کې به
مې د سخي لالا د دکان مخې ته پيره ونيوه او يو زرد آلو يا مڼه به يې
راته ونيوه بيا به يې الوگان وتلل او په کڅوړه کې به يې راته واچول
کله به يې له خلکو پاتې چاغې هندوانې هم را کړې او چاقو به يې را کړ

د خپل تخت تر شابه يې کښولم مابه هم په مزه مزه وخورله بيا به چې راپورته شولم پيسې به مې ورته ونيوې هغه به وگڼلې او د آيس کریم پيسې به يې گوبنې په لاس کې راکړې ، له هغه ځايه به روان شوم د صرافو په مخ کې به د شادي آيس کریم ته ودریدم دهغه به هم چې سترگې راباندې ولگېدې تيار به يې راته برابر کړ چې ورو به رسيدم په لاس کې به يې راته نيولې وو مابه هم موټی وروړاندې کړ او پيسې به يې ترې ورواخيستي .

ډوډۍ به مو چې وخوره پلار به چوکات رانږدې کړ او چادر به يې ټول کړ او تر سر به يې لاندې کړ کرار به يې لمر ته سترگه پټه کړه ، زه به لږ شېبه د دکان په مخ کې وگرځېدم نور به لارم له محمد علي سره به مې توپ واهه چې آذان به وشو کوزه به مې راسره واخيسته راسره به مې ډکه دکان ته يووړه د دکان په مخ کې به مې کيښوده پلار به راپورته شو کوزې ته به يې وکتل پوهيدم چې اوس پوښتنه کوي چې لاس خو به دې پکې نه وي لگېدلی ؟ ما هم ځواب ته ځان جوړ کړ نه نه .

پلار به لمانځه ته لار مابه کاردستي جوړوله هره ورځ به مې يوه کاردستي جوړوله خو هره ورځ مې ښوونځي ته نه وړه د پنجشنبې په ورځ مود کارستی ساعت وو په ټولو کې به ماښې نمرې وگټلې او چې دکان ته به راوړسېدم بابا ته مې ورغږ کړل - نن يوه هم نه وه کمه

پلار به موسک شو او کار به يې پريښود - معلومه به شي .

ټول اوړی به دغه ډول تير شو ژمی به چې ښوونځی رخصت شو نور به نو ټوله ورځ په دکان کې وم سهار به مو لږ شېبه د يخ له لاسه اوربل کړ او ځانونه به مو پرې تاوده کړل کوم پوټکي به چې ايره شوي وو ، هغه به مې نسواري کاکا ته يووړل بيا به مو په نورو لږگيو اوربل کړ چې هغه به مې بيا نسواري کاکا ته نه وړل .

ژمی به مې ستره کورتي اغوستې وه ، چې گرمي به مې وشوه ځنځير به مې يې ښکته کړ پلار به بيا راونيولم ځنځير به يې راته کش کړ په

مخ به يې وټپولم.

- يخ دى بچيه زکام به شي.

پلار به تل زکام وو ، سپينه ټوټه به يې لمده په جيب کې پرته وه ، چې غرمه به لمر تود شو نوزه به يې ورسره له څنگه پرې ايستلم.

- زويه کرار خمله دا لمر گټه لري.

- څه گټه لري ؟

- کلسيم د زياتيري هډوکي د پخيري.

پلار لوستى نه وو ، خو په هر ډاکټر به يې نيوکه کوله ، ښه مې په ياد دي د کوڅې په سر کې يو ډاکټر وو ډير آرام سړى وو او هر وخت به يې په بابا پيسې باندې وې ، د دکان په سريې ډاکټر اکرم درملتون ليکلي وو خو بابا به تبجه باله. يوه ورځ مې مخامخ ورته وويل چې ډير غوسه شو راغلم پلار ته مې وويل چې ډاکټر تبجه راته په غوسه شو هغه وخنډل ويل يې چې تبجه مه ورته وايه تبجه بد نوم دى د هندو زوى ته تبجه وايي.

شپې مې هم په کرار نه وې ، لوبې به هم ما پرېمنځل او الوگان هم ما پوچول پلار به يواځې ديگ وکړ نور به راغى اوږد به وغځېده راډيو به يې چالانه کړه او سترگې به يې ورته پټې کړې. زه به يې هم له څنگه کېناستم ، يواځې تردې به معطل وم چې راډيو ډنگ ډنگ وکړي او بيا يو ساز راشي او ووايي: دالندن دى ، دا د بي بي سي د پښتو خپرونه ده چې په لنډو څپو ... کيږي خپريږي.

يوه ورځ پلار راته ويلي وو چې په لندن کې يو غټ ساعت دى چې اويا ټنه وزن لري لوى ثانيه گر او دقيقه گر لري له ټول ښاره مالومېږي ماته به د بالا حصار غونډۍ ياده شوه چې په سريې ستر ساعت وي او بيا بيا ورته وايي او هره شپه چې اته بجې شي ډنگ ډنگ وکړي بيا يو ستر غږ ووايي چې دالندن دى.

چې دا ساز به خپور شو پلار به راته موسک شو بيا به يې سترگې پټې کړې او چې خبرونه به پاى ته ورسيدل نو ماته به يې وکتل.

- حالات ګډه وډ دي.

زه پوهیدم چې دابه یې په ما ملنډه وهله ، هغه به راته ویل چې په ما پورې خبرونه څه اړه لري چې غوږ ورته نیسم بیا به یې وخنډل او د راډیو ستنه به یې وگرځوله.

عجیبه وخت وو ؟ نه مې د افغانستان خبرونو ته سودا وه او نه هم راسره د فلسطین ، سوډان او فلاني فلاني غم وو ، نه مې د ونډو له ټیټوالي او زیاتوالي سره سودا وه او نه مې هم د فوټبال او والیبال وروستیو خبرونو ته. که پلار به خبرونو ته سترگې پټې کړې او ورته غوږ به شولې ماسره به دا فکر وو چې نن به راته کوم نکل اچوي ؟.

کله به چې واوره اورېدلې وه ، سهار به مو چې چای وڅښلو دواړو به د ژمي جامې واغوستې او بامونو ته به پورته شولو ، بامونه به مو تور کرل ښې ډیرې کیسې به مو وکړې د بامونو په منځ کې به یو ځل رانښکته شوو تاوده به شوو بیا به ورپورته شولو زما پارو کوچنی وو د پلار پارو غټ وو او تور سوی هم وو چې کله به مې پارو واوره ونيوه نو پلار به ویل چې هغه پارو مې غوږ کړی ندی چې غوږ شي بیا واوره پرې نه سرینسیري.

د سرای واورې ته به چې راوړسېدو نو پلار به په توپونو ویشتم مابه هم ورسره شیلک پیل کړیوه ورځ د دروازي خواته روان وو توپ مې پسې وویشته چې پسې غږ مې کرل راویې کتل په تندې ولگېده ، راته غوسه شو ، خو چې بېرته راننوت هیر شوي یې وو راته ویل یې چې نن به دواړه د لنډیو مسابقه کوو چې د چا ډیرې لنډۍ په یاد دي.

په هغه کې یې پسې واخیستم خو په نورو شعرونو کې ما پسې اخیستی وو زما ډیر شعرونه په یاد وو ، حتی د ابراهيم ادهم کیسې مې هم له پلاره ډیرې یاد وې ځکه ما په کتابونو کې هم لوستې خود پلار یواځې چې هغه یاد وې بس هغه وې نورې نه ورتلې.

بېګامو د شعرونو مسابقه وکړه خو په هغه کې یې پسې واخیستم ما فکر کاوه چې زما ډیر یاد دي خود پلار لا ډیر یاد وو ، بیا یې راته د ابراهيم ادهم نوې کیسه وکړه. چې بیا مې په خوب هم لېده عجیبه کټه مټه.

ابراهيم ادهم په تخت اوږد غځېدلی وو او دخدای ج ثنا يې ويله ، په
بنکلي تخت په شاهي تخت ، هلته چې مرغی هم دهغه له اجازې پرته
پر نشي وهلی دهغه چا په تخت به پروت وو چې عالم به يې فرمان ته
سترگې نيولې وې او خلويښت زرينې تورې او خلويښت زرين
گرزونه به يې ترې شا او مخ ته وړل دهغه د کوټې بام درېږي. ابراهيم
سترگې پرانيږي ، حيرانېږي او له ځانه سره وايي چې دا به نوڅه وي ؟
بيا د کوټې چت درېږي هغه امر کوي چې وگوري څوک دهغه په کوټه
له پاسه درېږي خو ساتونکي يې هيڅ هم نه مومي او راځي وايي چې
هيڅ مو نه کړل پېدا ، خو چت بيا درېږي او ابراهيم پوښتنه کوي .
- هي ! ته څوک يې ؟

- زه يو اوښپه يم ، اوښ مې ورک شوی دی او دلته يې لتوم .

ابراهيم ورته غږ کوي

- اې ناپوهه ! ته په ماني کې اوښ لتوي ؟

هغه ورته په ځواب کې وايي

- اې بې خبره او ته بيا په زرين تخت خدای مومي ؟

ابراهيم له حيراني په ځای آرام پاتې کېږي . سهار هم چې راوښ شوم
له ځان سره وچ حيران وم ډير بنکلی نکل وو .

دوهم څپرکی

د روژې مياشت :

کور مو په يوه تنگه کوڅه کې د جومات شاته وو ، شاوخوا مو ډير
کورونه وو ، پلار به که هرڅومره ويل چې لاړ شه له ماشومانو سره
سات تيره کړه خو زما زړه نه کېده . دپلار غوندې عادت مې اخيستی

وو ، چوپ او له ډير بيرو باره مې ښه نه راتلل ، يوه ورځ په دكان كې ناست وو ، پلار د يوې كړكۍ چوكاټ جوړاوه ، مابهر اور بل كړى وو ، كرار ورته ناست وم ، لمر هم تود وو خود اور تود خپې راته مزه راكوله ، ډيره شېبه مې چرت نيولى وو ، د پلار د مشترنگ څښ و څوښ مې اورېده په چوپټيا كې ترې عجبې سندرې جوړه شوې وه ، پلار به هم قلم د غوږ شاته تومبلى وو چې د مشترنگ څښ و څوښ به بس شو مابه وروكتل هغه به د غوږ له شا قلم راواخيست او په چوكاټ به يې كڅ كړ ، يوه ورځ مې ورته وويل

- بابا ! د لرگي ولي داسې كوي ؟

- دا خود دې لپاره چې دا مخ يې نور استادي شو .

پلار بهر راووت اور ته كېناست ، په پزه يې د يخ له لاسه وړو كې څاخكې ښكارېده ، لاسونه يې مروړل او په سترگو كې يې اوبښكې ښكارېدې په اور يې لرگي ورواچول .

- مېلې دې وكړې .

- يخ د وشو ؟

- هو ولا ډير يخ دى .

- خو كار مه كوه بيا به يې بله ورځ وكړې .

- نه زويه روژه رانږدې ده بيا په روژه كې ډير كار نه شم كولى .

- ولي ؟

- خو په روژه كې سړى وږى وي تږى وي ژر سترى كيږي .

- زه خونه سترى كيږم .

- هو ته خو ځوان يې تكړه سړى يې

- بابا !

هغه په اور لاسونه گرځول او پوكى يې ورته كاوه ، په سترگو كې يې

دود ورغلى وو لاړې يې تيرې كړې ويې ويل

- هه زويه

- سړ كال زه هم روژه نيسم .

- نه زويه په تانه كيږي ته تراوسه ووړ يې .

- نه نه يم وور اوس خو غټ مېړه يم.
پلار و خندل ، ډير په زوره يې و خندل.
- ښه ته غټ مېړه يې ؟
- خو ته هره ورځ را ته وايي چې هلته هغه کار وکړه سلامت مېړه يې
اوس خو .
پلار هماغه راز خندل ، د گربت اکا دکان ته يې ورغږ کړل.
- گربت استاده ! هو ! گربتته خبرې ؟
مايې په خوله لاس ونيوه ، ځکه چې د گربت اکا يوه لور وه چې هغه ته
به يې ډوډۍ راوړه نو چې کله به هغه دکان ته راوړسیده نو پلار به
راته ويل چې بي بي خوتيره شوه گربت اکا به هم ويل چې دا هاجره به
له خيره اسد ته و دوو .
پلار بيا غږ کړل ، مايې بيا په خوله لاس ونيو ، پلار خندا واخيست .
گربت اکا له دکانه راووت زموږ د دکان لورته را روان شو د چايو
پياله يې په لاس کې وه او له خندا شين وو .
- اسد جان بيا څه د گلو باغي شنې کړې ؟
ما منډې ته ځان سم کړ ، خو پلار له لاسه ټينگ ونيولم . او په خندا
خندا کې يې گربت اکا ته وويل
- زما زوی وايي چې زه نور نو مېړه شوی يم .
- ښه ښه شیطانه زه اوس پوه شوم ځکه دا څو ورځې داسې چوپ
گرځي ، غواړې واده وکړې هه هه اوس واده غواړې و شرميږه زه چې
ځوان وم هيڅ مې په خوله نه راتلل .
پلار له لاسه کلک نيولی وم ، او خندل يې ما پلار ته وکتل ومې ژړل .
پلار وار خطا شو ژريې غيږې ته نږدې کړم .
- گوره گوره ليوني ته په ټوکو هم ژاړي . مه ژاړه ليونيه ټوکې درسره
کوو ته په دې هم ژاړې .
بيا خندا واخيست .
- ته خونو مېړه نه يې .
گربت اکا خو پوهيده چې ما به ژړل بيا له پلار سره خبره نه کېده ،

گربت اکا هم څه نه ویل کړا د پلار خواته ولاړ وو پلار ته یې دوه سترگې نیولې وې لکه چې له پلاره ویرېده. خندا یې هیږه شوې وه ، له چای یې غږپ وکړ ما ته یې وکتل .

- نه بچی مې ژاړې نه موږ خو ټوکې کولې ، ورشه بابا ته د چای راوړه زموږ په دکان کې چای تیار وو هله بچی .

ما د پلار له غیږې ځان خوشی کړ ، او مخ په دکان مې ورمونده کړه ، پلار ته مې چای راوړ ، راغلم ورته مخامخ کېناستم ، بیرته روژه را په یاد شوه ، پلار ته مې وویل

- ښه گوره روژه نیسم .

- ښه سمه ده اوس خو ...

ما تیار لاس ورته پورته کړی وو ، پلار خوله و نیوله په غیږ کې و نیولم چې ښه یې زړه ته نږدې کړم گربت اکا ته یې سترگه ووهله .

- ... میړه شوی یې .

بیا مې پرې د سوکونو باران جوړ کړ ، خو اوس مې ډیر په زوره نه واهه ځکه هر بېگا به یې راته ویل چې دا ځای مې گوره د تا د سوک له لاسه خوږ یږي دا ځای مې ستا د چیچ له لاسه ، نور مې پرې زړه نه کېده . گربت اکا پوښتنه وکړه .

- ریښتیا روژه کله ده له خیره ؟

- سبا نه بل سبا .

- ریښتیا وایې ولا خدای د خیر کوي زما خو ټول کارونه داسې شاړ پار پراته دي .

بس دوه ورځې ورسته پلار سهار له نه کور چای وڅښلو نه یې په دکان کې نه یې ماته وویل چې چای ورته پوخ کړم ، په هغې ورځ مې ډیرې زارۍ ورته وکړې چې ما هم پېشنمي ته پورته کړي ، خو سهار چې راپاڅېدم نور نا وه پلار پېشنمي پټ کړی وو ، لږ شېبه مې ورته وژړل ، پلار د لمانځه په ځای ناست وو قران کریم یې تلاوت کاوه قران یې قات کړ او راغی له ځایه یې ورواخیستم او خواته یې ورسره کېنولم نور یې نو خپل قران ویلوزه یې د څنگه په ټول وجود ورته

غورې وم ، او سرمې د پلار په زنگانه کېښود او بېرته ویده شوی وم .
بیامې سترگې پورته کړې پلار لا قران تلاوت کاوه ، له ماسره به دا
غم وو چې کله به دکان ته خوځېږو ، خودا غم به راسره نه وو چې پروڼ
موکم کار کړی نن به ډیر کار وکړو . نن به فلانی کار کوو خو فلانی به
نه کوو .

دکان ته لاړو پلار چې راباندې هرڅو وکړل ماڅه نه خوړل ، پلار کرار
کرار په کار اخته وو هم روژه هم یخ د پلار غوړونه تک سره شوي وو
، وروسته له غرمې خويې غږ هم کرار شوی وو ، او تندي یې گونځې
نیولی وو ، مایې له جیبه پیسې واخیستې لارم یو بیسکت مې
راوړ او په میز مې کیښود . پلار یو ځل بیسکت ته وکتل بیا یې
ماته وکتل .

- وخوره اپرین سبا ته د پورته کوم .
- نه دا مې روژه ماتي ته اخیستی دی .
- وږی کېږې زویک مې یې وخت ډیر دی دا وخوره ورشه ځان ته چای
هم باندې کړه .
- نه ولې د نه پورته کولم ؟
- ښه په دواړو سترگو سبا ته د پورته کوم نورڅه وایې ؟
- نه ریښتیا وایې ؟
- خو مالومه ده چې ریښتیا وایم ته یې اوس وخوره بیا سباته دوه
ونیسې ، اوس خودهم نیمه ونیوله کنه .
- ماته خندا راغله ، پلار راته وکتل او د سر په اشاره یې راته وویل
- څنگه ؟
- ته ولې دوه نه نیسې چې یوه نیسې ؟
- نه خوزه خو یوه نیسم غټه او ته وړوکی یې دوه ونیسې وړې وړې .
- نه نه مامه غلطوه زه خوڅه وور نه یم .
- هو اوس خو کنه غټ ...
- گوره بیا خویې نه خورم .
- ښه ښه کوچنی میره ویې خوره .

- اوس يې نو ولاکه وخورم.

پلار به راسره په کوڅه کې منډې وهلې ، و خوره و خوره ما به ورته ويل چې نه يې خورم نه يې خورم بس په همدې کې مازيگر شو ، دواړه بازار ته لاړو د خدای زور ميوې او نور شيان مو واخيستل ، پلار به هيڅکله هم دومره پيسې نه مصرفولې نن يې دومره ډيره شيان واخيستل.

کورته راغلو ، پلار د يگ باندې کړ ، چې پوخ شونو او دس يې وکړ او دواړه مخ په جومات روان شوو . جومات وچ ډک وو ، چا لمونځونه کول ، چا نفلونه کول او چا تلاوت کاوه او چا سرونه ډولۍ کړي وو او غلي ناست وو .

زه او پلار د يوې ستنې خواته په لمانځه ودرېدو ، ماته لونځ ملا صاحب يوه ورځ رانښودلې وو له هغې به ورسته هره ورځ چې راغلم هغه به يواځې راته موسک شو نور به يې په سترگو راته اشاره وکړه چې لونځ وکړه . له پلاره سره يوځای بنکته کېدم پورته کېدم ، له پلاره سره مې يوځای سلام واپراوه ، ډيره شېبه ناست وو ، جمع را نه تېره شوې وه ، خود ما بنام جمعې ته نو کېناستو ، د پلار خواته کېناستم هغه قران راوخيست ، ما په پلار ډډه ولگوله ، کرار کرار ويده شوی وم .

عجيب خوب مې لیده ، هماغه د بابا کيسه مې په خوب لیده د ابراهيم ادهم کيسه .

په دښته کې مې ادهم ولېده هو ريښتيا په خپله ادهم . چې په دښته کې د خپل سره شوي چرگ د غوښې بوی ته سوچ وړی دی او فکر کوي چې ناڅاپه پرې يوزاغ رانښکته شي او ښکار يې پورته کړي ، ادهم هم پسې راپاڅي او په مرغه پسې منډه کړي مرغه له غونډۍ هغه خوا واورې ادهم هم ورپسې غغلي او چې د غونډۍ سرته ورسېږي يو کس ويني چې لاسونه او پښې يې ترلي دي مارغه هماغه ښکار ورته ټوټه ټوټه په خوله کې ورکوي . ادهم هک حيران شي . ورنږدې شي ، عبدالله سوداگرو ، دهغه د ټاټوبي مشهور سوداگر

عبداللہ سوداگر. چې لاسونه او پښې يې تړل شوي دي ، ادهم حيران دى او ترې پوښتنه کوي

- اې عبداللہ ته ولې داسې شوى يې ؟

او پداسې حال کې چې دهغه د لاسونو او پښو په پرانستلو اخته دى هغه ورته وايي :

- اې عادلہ پاچا ! له گاونډي ملکه مې د مالونو کاروان را روان کړى وو پدې ځاى کې يوه ډله غله دي ټول کاروان مې يې بوتلو غوښتل يې ما هم ووژني. ما ورته ډېرې زارى وکړې چې مامه وژنى او مالونه مې ټول يوسئ هغوى هم پريښودم خو لاسونه او پښې مې راباندې وتړلې او ويې ويل چې که له مارغانو او نورو خيروونکو پاتې شم نو لمربه مې هم ژوندى پريښدي خو دا مارغه د خداى په امر دا يوه اونۍ کېږي چې راته خوراک راوړي په سينه مې يې کېږدي او په خوله کې مې يوه يوه ټوټه راکوي ، له گرمۍ مې هم داسې ساتي چې لارشي بڼکې لمدې کاندې بيا راشي په سينه مې کيني او ځان وځنډي چې گرمي او تنده مې ليري شي .

ادهم ورته ليک ليکي چې ته لار شه زما وزيرانو ته ووايه هغه به داغله ومومي او بيا ورته ووايه چې يو عادل پاچا غوره کړي او د نړۍ ټولو برخو ته عدل وغځوي او ورته ووايه چې نور په ما پسې نه گرځي . خپلې جامې باسي او هغه کس ته يې وراغوندي او خپله دهغه جامې اغوندي او روانيږي .

چې سترگې مې وغړولې پلار مې سر په زنگانه ايښى وو ، او خادر يې راباندې هوار کړى وو ، پورته شوم ډير خجالت شوم چې په جومات کې ويده شوى وم . پورته شوم له پلار سره بهر و وتم نور نو ما بنام نږدې وو ، زه لارم او داسه ته پلار د جومات په سپاچه کېناسته ، ډيره شېبه هلته ناست وو چې نور نو ملا راووت ، کله به يې سات ته وکتل او کله به يې د غرونو څنډې له نظره تيرې کړې ، ډيره شېبه ولاړ وو موږ هم کرار کرار ننوتلو جومات ته ، څو موږ ننوتلو چې ملا آذان وکړ ، ټولو خلکو روژه ماتوله چا خرما په لاس کې نيولې وه ، چا

جلبې خوړلې چا څه خوړل چا څه. زه په پلار پسې روان وم چې هغه د خرما يو کوتی را وايست ، پدې کې چا راباندې له شالاس کېښود وړ ومې کتل زموږ گاونډی وو ، دا فارسي زبانان وو ډير ښه خلک وو ، خرما يې راته ونيوه ، ترې وامې خيسته ، څو مې هغه خوړله بل راواړندې شو خرما يې راته ونيوه ، صفونو ته مې وکتل پلار په مخې صف کې پاتې شوی زه شاته پاتې شوی وم بس نیت مې وتاړه او په لمانځه ودرېدم.

هغه ورځ د نورو ورځو په شان نه وه ، سهار يې هم ښکلی وو ، غرمه يې هم ښکلې وه او مازيگري يې هم ښکلې وو ، ماښام هم ، غرمه خو چوست او چالاک وم ، انتظار وو ، د ژوند شېبې شېبې يوه يوه راته قدرمنه و برېښېده ، يوه ورځ مې هم فکر نه وو کړی چې گوره دا وخت تيرېږي خو په دغه ورځ مې شېبې شېبې شميرلې ، څومره خوندوره ورځ وه ، په جومات کې چې څه خلک وو ، زړونه يې له مينې سرشار شوي وو ، زړه يې نری شوی وو ، او په خبرو کې ادب زيات شوی وو ، دهرچا په خوله ثنا روانه وه ، او هرچا په ښه سترگه يو بل ته کتل.

له جوماته راووتو ، هماغه گاونډي له لاسه ورونيولم ، ورته و مې کتل ، ځوان وو ، ښکلې قواره لوړ سړی ، تور ويښتان او ښايسته سترگې يې وې.

- گوره گلر وژه نيسي ؟

- هو .

- پس پلار ته هم ووايه اوس به درته احمد دوی ډوډۍ دروړي تاسې څه شی مه پخوئ .

- نه موږ کچالان پاڅه کړي دي ، خير يوسي مننه .

ځوان موسک شو ، او سړي وښوراوه .

- پلار پاڅه کړي دي ؟

- هو .

- نه خير هغه به په پيشنمي وخورئ ، موږ چې هرڅه پاڅه کړي وو ،

اوس به يې احمد دروړي ښه ؟

- نه خير يوسي .

نور نوروان شو ، ما پلار ته وويل ، پلار څه ونه ويل ، کور ته ننوتلو ، پلار تر شا راته وکتل ، ژر کوه چې زما اعصاب نور کار پرېږدي ، چې دا ډوډۍ وخوړو او يونسوار وکړم . احمد هم شور و راوړه پلار ترې ډيره مننه وکړه او په آخر کې يې ورته ويل :

- گوره بل وخت داسې زحمت ونه باسئ .

ما کرار پلار ته وويل

- پرېږده پلاره هره ورځ يې راوړي زه اوته خو شورو نشو پخولئ .

- نه زويه په روژه کې ځان ته پخول ستر غضب وي ته يې بل کور ته هم ورليږه ډيره سخته ده .

چې ډوډۍ مو وخوړه ، پلار راډيو بنده کړه سترگې يې پټې کړې ما ته يې وويل چې يو پنځه شپږ دقيقې چوپ کښم ، زه هم کرار چوپ کښاستم ، پلار نسوار خولې ته واچول ، ډډه يې ووهله او سترگې يې پټې کړې .

ډيره شېبه مې يې سترگو ته کتل ، هغه څمار پروت وو ، چرت يې نيولې وو ، څه شېبه وروسته يې توفداني ورنږدې کړه او نسواريې تف کړل ، ماته نور خوب راته پلار خواته ورنږدې کړم او څه شېبه يې زړه ته نږدې نيولې وم ، راډيو ورپه ياد شوه ، څو پلار ښورېده ما په پښه راډيو را نږدې کړه او پلار ته مې ورکړه . پلار يې بيا ستنه گرځوله چې هغه هميشنې ساز يې پيدا کړ . څه شېبه وروسته يې چيغه کړه :

- دالندن دی ، داد بي بي سي د پښتو خپرونه ده چې په لنډو څپو ... کيږي خپريږي .

بيا هغه زنگ وشو چې ماته به د بالاحصار په سرد بيگ بين ساعت ښکارېده او له هغې وروسته هم خبرونه پيل شول . ما د پلار په سينه سرايښې وو زړه مې غوښتل د پرون بېگا په خيږد ابراهيم ادهم يوه بله کيسه هم راته ولولي . پلار هم په بېره بېره لوسته يو ځل به يې زما

سترگو ته وکتل بيا به موسک شو بيا به يې دوام ورکړ.
 ابراهيم ادهم په تخت ، خپه او سوچ وړى ناست دى ، د حکومت
 کارکوونکي ورته په احترام ولاړ دي او غلامانو ليکه جوړه کړې ده ،
 ساتونکي هم تيارسى ولاړ دي. ناخپه يو کس له دروازې را ننوزي
 او مخ د تخت په خوا وړاندې ورځي. د ساتونکو او غلامانو له ويرې
 خبره له خولې نه وځي او دغه کس ته هم څه نه وايي. هغه تخت ته
 ورنږدې کيږي. ادهم ترې پوښتنه کوي.

- هې ! ته څه غواړې ؟

- زه پدې راهرو کې تيريرم.

ابراهيم ورته وايي

- دا راهرو ندى زما ماني. ده ته ليونى يې.

هغه کس ترې پوښتنه کوي.

- دا سراى او ماني پخوا د چا وو ؟

- زما د پلار

- له هغه وړاندې د چا وو ؟

- د هغه د پلار.

- له هغه وړاندې ؟

- د فلاني.

- له هغه وړاندې ؟

- د فلاني د پلار

سړي وويل:

- پس راهرو دغه ته وايي رباط دغه ته وايي چې يوراشي او بل
 لارشي.

سړى دا ووايي او لارشي ، ابراهيم پسې سترگې اړوي پسې منډې
 کړې کاشکي چې وپه وينې خو هغه له سترگو پناه شي.

چې هرڅو زارى به مې پلار ته وکړې چې يوه بله كيسه يې هم را ته
 وکړه خو هغه به ويل چې نه بله كيسه يې سبا درته کوم او همداسې به
 يې سينې ته نږدې کړم او زه به هم خوب يووړم.

چې سر مې راپورته کړ ، پلار مې سر ته ولاړ وو په مخ يې وټپولم .
- زويه که نړوې اوس يې نو و خوره پيشنمى دى پورته كيږي ؟
کرار کرار راپورته شوم ، پلار په لمانځه ودرېده او زه بهر ووتم مخ او
لاسونه مې پرېمينځل ، راغلم له پلاره سره په خوا کې کېناستم ،
سترگې راباندې پټې پټې کېدې ، خو څومره مزه يې کوله ، ماته بې
وخته خوراک مزه نه راکوله ، خو دانو عجيب خوند وروو ، بس په مزه
مزه مې پرې خوله چرپوله او بيا مې پلار ته وکتل پلار له ځانه پرستن
تاو کړې وه او د پنبو په سر ناست وو ، د کاسې تر آخره ورسره ملگرى
وم ، په آخر کې يې کاسه ماته پرېښوده .

- و خوره زويه بيا ژر وږى كيږي .

- نه نه خورم

- موږ شوې ؟

- هو

- نه زياته و خوره بيا وږى كيږي .

زه نور شاته شوم ، له پلار سره مې يوه پياله چای هم وڅښلو او نور نو
ځای ته لاړم ، زما عادت وو لاس به مې په پلار ورواچاوه ويده به
شوم او سهار به هم چې راپورته شوم که به مې لاس په پلار ونه لگېده
نو ژړل مې . خو پدې شپه پلار بيا ويده نه شو . زه ويده شوى وم سهار
مې چې سترگې لوڅې کړې پلار پنبه رانه لاندې کړې وه سترگو ته
مې ځير شو .

- زويک د سهار لمونځ قضا کوي ؟ که پورته كيږي ؟

- پورته كيږم .

- هله شکر ناوخته دى .

لمونځ مې وکړ ، نور نو بيا ورغلم د پلار له څنگه کېناستم او د قران
تلاوت ته مې يې غوږ ونيوه ، کرار کرار بيا ورته ويده شوى وم . چې
سترگې مې راپورته کړې سر مې په بالېست ايښى وو ، پلار کورتى
اغوستې وه او تنى يې تړلې .

- دکان ته به څو که يواځې لاړ شم ؟

- نه زه هم ځم.

پلار مې کورتۍ راواغوستله ، دستکشونه مې يې راپه لاس کړل ، او جرابې به يې راپه پښو کړې بهر را ووتلو ، په کوڅه کې پلار ته مخ وو زه پسې وم. زما عادت وو چې هر کله به په پلار پسې روان وم نو دهغه په گامونو به مې پلونه ايښودل خو دهغه ډير ستر ستر پلونه وو کله کله به رانه گډوډ شول.

بېگابه بيا په همدې لاره را روان وو ، خو پلار به ډير مخکې وو ، زه به کرار کرار پسې را روان وم ، د پلار به هم اعصاب خراب وو ، ډير حوصله يې نه درلوده ، ما به هم ورته نشو ويلای چې په شا مې کړه بس په پښو به پسې را روان وم.

درېيم څپرکی

د بابا غوسه:

روژه به تيرېده ، هره ورځ به په هيله پيلېده ، په هيله به ختمېده ، لمونځ هم خوړ شوی وو ، او د پلار مخ به په کتلو کې سپرې آسمانونو ته بېولو ، غرمه به يې د دکان مخې ته پوزی وغورځاوه او دواړه به پرې ویده شوو. مازیگر به مو هم په خوښۍ د کان وتړلو او مخ په کور به روان شوو.

زه به چې نور کله وږی شوم نو یوه شېبه به مې هم طاقت نشو کولای ، خواوس به مې لدې لورې خوند اخیست ، ماښام ته به مې شېبې گڼلې ، چې مازیگر به پلار وویل چې دکان تړو نو له خوښۍ به په جامو کې نه ځایېدم ، پلار به هم په یوه ورځ کې یوه بسته قطعه جوړوله ، پلار به قطعه یا یوه وره یا یوې دروازې او یا یوې کرکۍ ته ویل.

هرڅه ښه وو ، لمر هم خوږ لگېده ، له سهاره به مې روژه په یاد وه تر ماښامه ، چې تږی به شوم د اوبو له یاده به مې خوند اخیست چې وږی به شوم نو ماښام به راته نیغ سترگو ته ودرېده ، پلار به هم چې شېبه تیرېده نو آرامېدلو به ، کرار کرار به په خپل کار اخته وو له ځانه سره به یې غنګۍ وهلې او مابه هم د میزنه په لاندو پوټکو کې سات تیراوه .

روژه چې له لسمې واوښته نو پلار به ډیر غوسه کېده هره ورځ به یې یو جنگ کاوه ، یوه ورځ له پېشنمې پاتې شوي وو ، سهار پلار ډیر غوسه وو ، خو ماته یې څه نه ویل ، ماته یې ویل چې روژه مه نیسه خو ما ورته ویل چې ته یې نیسې زه یې هم نیسم ، پلار په تندې ښکل کړم او ویې ویل :

- نو زه خونه وږی کیږم ، زه د تا د پاره وایم .

- نه نه وږی کیږم خیر دی ، نیسم یې .

- ښه سمه ده .

نور نو د کان ته راغلو ، خو له سهاره چې څوک د کان ته راتلل پلار ورسره یوه شخړه حتماً کوله ، ډیر یې نور اعصاب خراب وو ، زه هم وږی شوی وم ، ورغلم د پلار لاس مې راو نیوه ساعت ته مې وکتل لا دوه نیمې وې ، راغلم د کان په دروازه کې کېناستم او لښته مې خوځوله ، پلار وویل :

- لښته مه خوځوه څوک به پرې خوږ کړي .

ما ورته وویل چې څوک نشته چې پرې خوږ شي . ډیره شېبه په کار اخته وو ، بیا یې د بیربار کوڅې او مالوري ته راوکتل او ویې ویل :
- وهلکه د لښته مه خوځوه څوک به پرې خوږ کړي .

ما څه ورته نه ویل او لښته مې هماغه راز خوځوله ، ډیره شېبه پس یې بیا راته وکتل ، خو ما باک پرې رانه ووړ ، نور یې خپل کار کاوه . مخ مې پلار ته وو شا مې کوڅې ته وه لښته مې ښوروله چې شاته مې یو چاڅ وکړ شاته مې وروکتل یو کس سترگو ته لاس نیولی وو لکه چې په سترګه کې یې لگېدلې وه ، پلار رامنډه کړه هغه سپری هم

وډونگېده او له دکانه تیر شو. پلار له مانه لښته واخیسته خو لښتې یې ووهلم، ډیر خوږ شوم، پلار په غوسه کې راته ویل چې څه کور ته لاړ شه. ما ویل نه ځم خو ځله یې راته وویل زه هماغلته ورته ولاړوم، له ډیرې غوسې تور ایشېدلې وو راباندې رامنډه یې کړه او خو کلکې کلکې خپېرې یې په مخ ووهلم او له دکانه یې راوايستلم په غوسه کې یې وویل:

- څه لاړ شه کور ته.

زه سلگيو واخیستم، په قهر کې کور ته را روان شوم لا درې بجې نه وې چې پلار یې دومره پسې اخیستی وو، کرار کرار په کوڅه کې را روان وم او ښکې مې پاکولې، مور را یاده شوه، کاشکې چې مور مې وای یا مې مشره خور وای چې اوس کور ته ورغلی وای په غیږ کې یې نیولی وای، او ښکې یې راباندې پاکې کړې وای او په تندي یې ښکل کړې وای بیا مې یې په سر لاس را تیر کړې وای او په غیږ کې یې اوږد غځېدلې وای، ټوله کیسه مې ورته کړې وای او هغې هم راته ویلي وای چې خیر دی پلار د روژې پسې اخیستی دی ژاړه مه. دې خبرې مې ژړا یو په دوه کړه، د ویالې غاړې ته روان وم هماغه لښته مې لا په لاس کې وه خو ځوله مې او اوښکې مې پاکولې، د کوڅې سر ته چې ورسېدم، له شانه چا راپسې غږ کړل. د پلار غږ وو، شاته مې ور وکتل چابک راپسې را روان دی، زه د دیوال خواته ودرېدم او ژړل مې. پلار رامنډه کړه او په غیږ کې ورو نیولم، د پښو په سر راته کېناست، اوښکې مې یې پاکې کړې او زړه ته یې ورنږدې کړم.

- بس لیونیه ژاړه مه، زما نو در باندې زړه کیږي چې ودې وهم خو تا نن لیونتوب کاوه... بس ژاړه مه بچک مې یې ژاړه مه. ما پلار ته وکتل په سترگو کې یې راته اوښکې راگرځېدې، ماته نوره ژړا هم راغله لاس مې ترې تاو کړل او بیا مې ورته وژړل، هغه نور هم زړه ته ورنږدې کړم.

- زما لیونیه، چې راغلي، نو له ماسره به څوک په بازار کې گرځېدل

او چا به راته ويل چې بابا کپک واخله بابا جلبی واخله. چې ته نه وي
څوک به له لاسه نيسم او په بازار کې به يې گرځوم.

بيا مې يې مخ ته وکتل کلک کلک يې په تندي مچي کړم روژه يې هم
وه خو شايې را واپوله او اشاره يې راته وکړه چې ورپه شاشم. بېرته د
بازار په لوري روان شو، زه حيران شوم ولې د بازار په لوري؟ اوس
خو نور ناوخته دی. څه لاره ورپه شام، بيا يې له شانبسکته شوم او
لاس مې يې په لاس کې ټينگ ونيوه.

لومړی سبزي مارکيټ ته لاړو، له لاسه يې ټينگ نيولی وم، په
بيروبار کې يې په ځان پسې کش کارلم، او همدا خبرې يې راته
کولې.

- رايه، رايه، زویک جارسم، څه اخلو؟ اوس به نو خريد وکړو،
آخريزه نو يواځې کله راتللای شوای، زه خود ځان لپاره دا څيزونه نه
اځلم، دا خو يواځې ستا لپاره دي زما لپور نه.

بيا به يې کڅوړه په لاس را کړه ما به هم چې هرڅه خوښ شوم راتول به
مې کړل، دوه منې، دوه کيلې، دوه نارنجان هرڅه دوه دوه، بيا به
مې کڅوړه پلار ته ونيوله او خپله به مې لاسونه په جیبونو کې واچول
، که به مې دستکش نه وو په لاس نو پلار به راته کپناست لاسونه به
مې يې په لاسونو کې ونيول او راته کوښ به يې کړل چې ښه به تاوده
شول بيا به روان شولو بل دکان ته او همدا سې به له سبزي مارکيټه
ووتلو او د کور په لور به په بيروبار کوڅه ورسم شولو، پلار ته به مې
بيا زاری شروع کړې.

- خیردی د ابراهيم ادهم يوه کيسه.

- خو هغه د بېگا برخه ده.

- نه هغه د اوس برخه.

- ښه سمه ده.

زه به د پلار په خوا کې روان وم خو فکر به مې په کيسه کې وو يوه يوه
صحنه به مې يې له سترگو تېرېده او خوند به مې ترې اخيست.

- ښه سمه ده نو غورځ شه يوه ورځ ابراهيم ادهم د خپلې مانۍ په يوه

گوبڼه کې ولاړ وو ، لاندې يې د يو فقير سيل کاوه ، هغه لږه ډوډۍ له جيبه راوايستله او ويې خوړله بيا يې پسې اوبه وڅښلې او کرار يوې خواته وغځېده او ویده شو .

ابراهيم ادهم له ځانه سره وويل : يا خدايه ! چې په دومره لږه ډوډۍ گذاره کيږي او په دومره لږ او بو تنده ماتيري او پداسې آسانه ټوله ستړيا ليرې کيږي او آرام خوب راځي پس دا دومره جاه جلال د څه لپاره دی ؟ چې د مرگ په وخت کې له سختۍ او تکليف پرته بله هيڅ گټه نلري .

پلار به اسويلی وکړ لاس به مې يې په لاس کې تخته کړ او و به يې ويل :

- يا خدايه دا آدميان د ولې دومره وږي پيدا کړي دي ؟ څوک له سهاره تر ماښامه د گېډې د مړولو لپاره غلاوې کوي ، څوک خلک وژني ، څوک دروغ وايي څوک په يو نامه په بل نامه په خلکو ظلم کوي .

بيا موسک شو سړيې و خوځاوه بيا يې وويل .

- ددغه گټې لپاره څوک دا هرڅه کوي ، څوک په کوچنۍ سويه ظلم کوي دخلکو مالونه خوري څوک په لوړه سويه له يو ملکه ځي د خپلې گېډې لپاره د نورو حقوق تر پښو لاندې کوي څوک د خپلې گېډې د مړولو لپاره يوکس په لاره کې دروي پيسې تراخلي او خوشی کوي يې څوک سلامت ملکونه کوچوي .

بيا به يې ماته وکتل ورځې به يې راته کش کړې او دواړو به وځنډل . ډير عجيب وخت وو ، مينه مو هومره نه وه کمزورې چې په آسانه وشليږي ، کينه مو هم هسې پخه نه وه چې ديوال مو تر منځ پورته کړي . پلار مور واله هم کوله او پلار تابه يې هم کاوه . د ښکلو خبرو به راباندې ځای نه کېده . خو د بدو خبرو ټپونه هم ژر رغېدل .

نه به مو د بل چا په کار کې لاس واوه او نه به د بل چا دنيا ، کور او مال و منال ته غله وو او نه به مو هم په بل چا داسې گمان کاوه . نه مو د چا بد غوښتل او نه مو په بل چا کې داسې څه ليدل .

نه به هر سهار په ښکلي گاډي کې بازار ته راتللو نه به مو په ښکلي دفتر کې د بڼډل بڼډل پیسو سیل کاوه ، نه مو د شاهانه خوراکو تمه درلوده او نه مو هم له دې په زیات څه فکر کاوه خو تر ټولو به موږ خوشحاله مالومېدو .

نه به مو د ښکلي قصر د لرلو هیله درلوده او نه به خپل کور له چارو ته کم بریښېده . نه مو بې ځایه هیلې درلودې او نه مو د چاخوا ته لاس په خواست اوږد کړی وو . پلار خو که به هر فکر کاوه خو ما به نه د راتلونکي په اړه سرخوږاوه او نه به هم د بازار د نوو نخچو په فکر کې وم .

عجیبه وخت وو ؟ هغه وخت به مو په یوه ګوله مړی هم قناعت کاوه ، د کور په سپین لوغړن دسترخوان کې ډوډۍ به څومره مزه کوله ؟ د چایو مزه به د ټول غزني په رستورانونو کې نه پیدا کېده . هغه رقم هم ژوند کېده ، له هغې هم آسانه کېده او لاساده .

له پلار سره به کله مرور کله پخلا وم ، پلار به هم کله غوسه کله خوشحال وو ، کله به یې خندل او کله به یې بیا تندي ګونځی وو . کله به چې په ښه فکر کې وو نو موسکا به یې په خوله خپره وه او که به یې فکر لږ ګډوډ وو نو بیا یې راته په نامه غږ نه کاوه یواځې له څنگه به یې وویل .

- وهلکه څه شوې ...

چا به راته بد بد نه کتل ، د پلار په پورنو مې سر نه خوږاوه او نه پلار تر پور لاندې وو . قناعت موله ژونده لاس چاپیر کړی وو او کله کله به یې د مینې په تندي ښکل کړو .

څلورم څپرکی

اختر:

لس ورځې لا اختر ته پاتې وې ، سهار پلار وويل چې نن به څو تا ته کالي وگنډو ، دکان مو وتړلو ، ما پلار له لاسه ونيو او د محمد علي دوی دکان ته مې بوتلو ، محمد علي هم د پلار په څنگ کې ناست وو ، د پلار يې هم دهغه په شان پيټه پوزه وه ، محمد علي يې له پلار او پلار يې له محمد علي ښه سپری وو ، زما ډير ملگری وو ، خو کله کله به يې هزارگي خبرې کولې چې نه به پرې پوهيدم خو چې پښتو خبرې به يې کولې له ما هم شرين په پښتو گرېده . پلار په دکان کې وگرځېده ، ما ته يې غږ کړل .

- اسده زويه کوم رنگ دې خوښ دی ؟

- کوم چې دتا خوښ وي .

محمد علي مې له لاسه خوشی کړ او د پلار خواته ورغلم ، ډيره شېبه په رختونو کې وگرځېدو ، پلار به راته ويل خوښ کړه ما به هغه ته ويل چې خوښ يې کړه آخر پلار وويل :

- ليوڼيه زه خويي ځانته نه اخلم خواته يې اخلم .

- اول يې ته ځان ته واخله بيا يې زه هم اخلم .

پلار سر و خوځاوه بيا يې پټ راته وويل :

- ليوڼيه زما خوشته دي تاته يې کړم .

- خو زما هم شته دي ، کابلۍ خاله دوه جوړه راته استولي دي .

- نه هغه او دا فرق کوي زه يې درته کوم ، اختر ته سپری نوي کالي کوي .

- خوته يې هم وکړه .

پلار سر و خوځاوه ، ډيره شېبه اخته وو بيا يې له لاسه ورکش کړم .

- راشه دا دي ما مې ځانته رنگ خوښ کړ او س يې ته خوښ کړه .

پلار سپين رنگ خوښ کړی وو ، د محمد علي پلار ته يې ويل چې له هماغه يې ورته گز کړي . نوري يې نوزه په دکان کې پريښودم او خپله د

محمد علي له پلار سره په خبرو اخته شو ، زه هم راغلم خواته يې ودرېدم .

-زه هم همدا رنگ غواړم .

-دا د سپين ږيرو دى ليونيه ته بل رنگ خوښ كړه .

-نه زه غواړم چې د اختر په ورځ مې جامې ستار قم وي .

پلار د محمد علي پلار ته وكتل او ويې خندل ، هغه هم سر و خوځاوه په سر مې يې لاس راتير كړ او پلار ته يې وكتل .

-خداى دېې درته لوى كړي ، بس سپين رنگ ورته واخله ، نور به نو بيخي پرېنښته ښكاري .

پلار موسك شو او د سر په اشارې يې وويل چې سمه ده ، زه هم خوشحاله وم ، له دكانه راووتلو ، نور نو په خياط پسې گرځېدو ، پلار په چرت كې روان وو ، له لاسه يې نيولى وم ، په لارې كې يې راته وكتل او سريې و خوځاوه اسويلى يې وكړ او ويې ويل :

-مورد ډيرې ښكلې جامې گنډلې ، كاشكي چې يوځل هغې درته گنډلي واى .

-هغه نو خياطه هم وه ؟

-هو . خياطي يې زده وه .

-نه جامې يې د هم راته نه گنډلې چې ژوندى واى .

پلار نور څه ونه ويل ، په بيرو بار كې تيز روان وو زه يې هم له لاسه نيولى وم او په شاوخوا دكانونو كې يې په خياطي پسې سترگې گرځولې . زما په يوه لوحه سترگې ولگېدې چې پرې ليكلي وو آدم خان خياطي او گلدوزي ، پلار مې له لاسه كش كړ ، او په گوته مې دكان ورته وښود ، دكان ته ورغلو ، څه شېبه د خياط په انتظار كېناستو ، خياط راغى له روغېروسته يې لومړى د پلار ناف واخيست بيا يې ماته غږ كړل . پلار يو مخ همدا ټينگار كاوه ، ښكلي يې ورته وگنډه غاړه ورته جوړه كړه . ښه يې ورته ښكلي كړه .

نور نو هره ورځ اختر ته انتظار وو ، پلار ډير راته وويل چې اختر ته لاړشم كابل ته د كابلۍ خاله كره خو ما ويل نه يابه دواړه ځوا نه ځم ،

ورځې شپې همدا سې تیرېدې ، ملاهم ختم وکړ ، ټول قران کریم مو ختم کړ . بېگا به کله پلار ویده پرېښودم یواځې به تراویح ته لاړ خو چې راوینن به شوم پسې ور به غللم او له ډیرې غوسې به مې یواځې لمونځ کړ . خو چې په تراویح به ودرېدلم عجیب احساس به مې کاوه ، ښکلی احساس ، عجیب آرموونکی ، نور کله به سخت خوب راتللو خواوس مې هېڅ د خوب او ستړیا احساس نه کاوه ، د جومات فضا ، د ملا غږ ، د جومات حال او هوا به بلې دنیا ته یو وړم ، هېڅ مې زړه نه غوښتل چې تراویح د تمامې شي ، د گاوندیو کورونو ماشومانو به له تراویح وروسته ساتیری کاوه خو زما له هېڅ سره نه لگېده یواځې دا مې خوښیدل چې په پلار پسې وروسته روان وم او لاړ شو کور ته ، کور هم پلار اوږد و غځېدې زه یې په سینه سر کېږدم .

وروستی روژه وه زه په دکان کې ناست وم ، پلار کالي واغوستل او خیاطۍ ته لاړ ، زه ډیره شېبه په چرت کې ناست وم ، کاشکي کابل ته تللی وای ، خاله مې لیدلې وای ، آمنه ، زړښت ، نورزیه او کامران مې لیدلې وای . کابلۍ خاله مې ښه ښځه وه ، یوځای مشره وه ، مشره لوریې زړښت نومېده ، بیا یې زوی وو کامران بله لوریې آمنه نومېده او کشرۍ لوریې نورزیه نومېده . آمنه زما همزولې هم وه او ټولگي واله مې هم وه .

پلار خوشحاله را روان وو ، کالي یې په لاس کې وو ، راغی خوا ته مې کېناست .

- به به دا به سبا راته واغوندي بدنگ به شي بدنگ .

دکان مو وختي بند کړ ، بازار ته لاړو کلچې ، کیک ، میوې او ډیر خیزونه مو واخیستل خو دنورو خلکو په څیر نه موږ یواځې یوه یوه کیلو واخیستل ځکه یواځې وو که مو ډیر اخیستلای بیا خرابېدل ، کور ته راغلو ، زه ډیر ستړی وم ، کرار په کوټه کې وغځېدم ، د سبا فکر اسره وو ، چې چېرته چېرته لاړ شم ؟ څوک څوک وینم ؟ خو هیڅوک داسې په نظر نه راتلل چې ورشم نه مو په ټول ښار کې خپل درلود . یواځې اکرم او اسلان دوی وو ، خو له هغوی زما او د پلار

دواړو بد راتلل ډیر کبرجن خلک وو. که به یې کورته ورغلم نو داسې
 فکريې کاوه چې خیرات ته ورغلی یم، زامن او لورگانې به یې لیرې
 رانه گرځېدل. مشرې لور خو به یې وحشي بللم، ویل یې چې په
 نجاری کې لوی شوی یې ته خدای زده څه بلا یې؟
 زه ویده شوی وم، چې سترگې مې وغړولې پلار کوته راپاکوله، بهر
 یې ټول ځایونه پاک کړي وو په مایې خادر غوړلی وو او لگیا وو کار
 یې کاوه. زه هم ورسره اخته شوم، ټوله ورځ مو په کله په شوخی کله
 په کار کله په مندو کله په ټوکو تیره کړه. پلار په کوته کې ولاړ وو
 چاقو یې راوړ په تیر کې یې یو لوی سوری په چاقو غوڅ کړ ما ته یې
 ویل.

- بس دا به یادگار وي د وروستی روژې وروستی شپې.
 عجیبه احساس مې کاوه، روژه داسې ژر تر تیره شوه، کاشکې نوره
 هم وای څومره راحت وو، د ورځې به لاړو تربېگا به ښکلي اخته وو
 نه مو په خوراک کې چرت وو نه مو په اوبو کې یواځینې غم د
 ماخوستن وو چې درې څلور ډوله خوراکونه به موجود کړل خو بیا به
 رانه پاتې شول.

ټوله شپه خوب نه راتللو، کله به په ځای کې کېناستم او زړه به
 غوښتل چې ژر سهار شي او جامې په تن کړم او بهر لاړ شم په ټولو
 کورونو وگرځم، له همدې سره راسره د افکر پیدا شو چې لومړی به
 چېرته ځم؟ هر څومره چرت مې وواهه چې له پلاره پرته که چېرته ځم د
 محمد علي دوی کورته ځم هغه یوڅه لیرې وو خو حتماً به ورځم.
 پلار ته مې ځان ورنږدې کړ.

- بابا !

- قربان.

- خوب نه راځي.

- نکل غواړې که لږ کیسه.

- نه نکل.

- نه ورکړه د ابراهيم ادهم لنډه کیسه به درته ولولم نور ویده شه.

- ښه سمه ده .

پلار به کيسه لوسته خو ما په سترگو کتله ، تابه ويل چې خپله زه هم له ادهم سره يوځای روان يم ، ډير لذت مې ترې اخيسته .

- غوږ يې ؟

- هو .

- ښه نو يوه ورځ ابراهيم ادهم په ښکار پسې روانيږي ، کله چې دښتې ته وتلی دی نو يوه هوسۍ ويني او په هغې پسې درومي ، په لاره کې هوسۍ ورته منځ راگرځولی دی او په خبرو راغلي ده .

- ته به هيڅکله هم ما ښکار نکړای شې ، زه راغلي يم چې يواځې تابوځم .

ابراهيم بيا سرخوځوي او ترې راگرځي . بل خوا منځ کوي هم داسې يو حالت ويني يو بل څه هم د ښکار لپاره ټاکي خو هغه هم همدا ټکي ورته وايي . نور نو ابراهيم ادهم وآيي چې زه نور نو بس د پاچايۍ نه يم بس زه دادي له تاسې سره ځم .
پلار به چوپ شو ما به سکوت مات کړ .

- ښه بيا ؟

- خو بيا نو ابراهيم ادهم د بلخ تېخت خوشی کړ او دخپلو گناهونو د معاف لپاره يې شپه او ورځ په غرونو کې خدای ته زاری کولې او بيا پسې روان شو او مکې ته لاړ .

نور نو کرار کرار ویده شوی وم خود شپې مې يوځل بيا په خوب ولېده . خو سهار چې راپورته شوم ، څه مې زړه نه غوښتل ، پلار راته نوي کالي را واخيستل او دواړو سپين نوي کالي واغوستل ، پلار به ماته وکتل او موسک به شو . بس ټوله خوښي مې هلته د هغه په نظر کې پيدا کولای شوه ، پلار به چې کله راته ليرې شو او کله مې يې له نږدې د کاليو سيل کاوه بس داسې احساس مې کاوه چې ټولې دنيا مې کالي ليدلي دي ، نور به مې تنده ما ته شوه او زړه مې نور څه نه غوښتل .

خو دواړو په گډه چای وڅښلو کلچې او کيک مو سره وخوړل . پلار

هم پورته شو ماته يې کالي رابنکاره کړل بيا پورته شو له کوټې بنده يې
دواړې کورتې رابنکته کړې ، ماته يې هم خپله کورتې را واغوستله
او خپله يې هم کورتې واغوستل . يودستمال يې ماته را کړ او يو يې
په خپل جيب کې واچاوه بيا يې راته وکتل .
- څنگه زويه چېرته د زړه کېږي چې لاړ شو ؟
- چې چېرته ته ځي ؟

- راځه يو ځل به دې د ترور کورته ورشو بيا چې ته هرځای تللې ځوبه .
ماورته په خوله څه نه ويل خو له هغې او دهغې له زامنو مې ښه نه
راتلل . له کوره ووتلو ، ټوله دنيا نوي بوی ښکلي او عطرين بوی په
سراخيستې وه ، تا به ويل چې هيڅ ځای هم د ښکلو نجونو اتن نشته
او د شرابو د کړنگ سندرې هم معنويت په ځان کې حل کړې ده .
بهر ډير خلک نه ښکارېدل ، يو يو څوک به مالومېده نوې جامې به يې
اغوستې وې او ښکلي بوټونه او ځانونه به يې ډير جوړ کړي وو ، ما د
پلار لاس نيولی وو او د پلار خبرو ته غوږ وم .
هغه به تل راته د ابراهيم ادهم کيسې کولې ، چې څرنگه يې ستر تاج
او تخت پريښود او څرنگه تر مکې پورې لاړ . پلار به يې هره کيسه په
خوند خوند سره کوله .

د ترور دوی کورته ورور سيدلو ، څلور پنځه موټرونه يې د دروازې
په مخ کې ولاړ وو ، لاسم لمر نه وو تود شوی خو خلک يې بيا اختر
مبارک ته رارسېدلي وو ، موږ هم کوټې ته ننوتلو ، ډير خلک ناست
وو ، د اسلان پلار هم د کوټې په بل سر کې ناست وو په زوره زوره يې
خندل .

زه او پلار کوټې ته ننوتلو خو هيڅوک هم له ځايه پورته نه شول ،
ټولو راسره په لاسو او ناستو روغېږ وکړ . د اسلان پلار هم يواځې
لاس راوړد کړ او دومره يې وويل
- سلام سترې مشي اختر مبارک

نور يې نو بيا ډډه ولگوله ، ما پلار ته وکتل خو پلار آرام د وړه خوا ته
په يوه توشکه کېناست ، يو کس راغی او چای يې راته واچاوه کله چې

يې راته په مخکې کيښودې ، هيچا له موږ سره خبره نه کوله ، ټول خلک په زوره زوره غږېدل او له يوې او بلې خوا يې سره وېشتې خود پلار د ترکانۍ په اړه هيچا هم ونه ويل چې ډير ښه کار دی او ښه گټه لري ، يا ډير پاک کسب دی او ډير ثواب لري خود تجارت او قوماندانانو په ستاينه يې خولې سترې کړې ، ځينو به داسې د زړه له تله وخنډل چې تا به ويل ستونی به يې پاره شي خو بيا به يې په سترگو کې له ډيرې خوښۍ او ښکې وځلېدې او ډډه به يې ولگوله .

پلار ډيره شېبه پکې سترگې واړولې راواړولې ، خبرو ته يې غوږ ونيوه خو نور يې نو طاقت ونه شو کرار له ځايه پاڅېده ، ټولو خلکو ورته وکتل خو هيڅوک هم ورته پورته نشول پلار خدای پاماني وکړه خود اسلان دوی پلار يواځې دومره وويل چې خدای مو مل ، نور يې نو بيا پکول په ځمکه کېښود او ستره خوله يې په خدا خلاصه شوه .

بهر راووتلو ، ماشومانو ماته وکتل نور يې نو خپلې لوبې پيل کړې ، زه ورته هيڅ غوندې ښکارېدم خو په زړه کې مې ويل چې ډير له تاسې زيات ارزښت لرم خو تاسې به نه پوهېږئ که نور هيڅ نه وي په خپل پلار خو گران يم ، په لارې روان وو ، ما غوښتل له پلاره پوښتنه وکړم چې د ترور په اړه څه فکر کوي ما فکر کاوه چې اوس به يې نو ترې حتماً بد راځي خو هغه ويل چې نه بس هر څوک ځانگړي باور نه لري ښايي هغه به زموږ په اړه بل فکر کوي .

بېرته مخ په کور روان شولو پلار هر څو راته وويل چې زه د خپلو ټولگيو الو کورته لاړ شم خو ما ويل چې نه نه ځم زړه مې نه غوښتل چې لاړ شم .

کور ته راغلو ، ډيره شېبه له ځانه سره په فکر کې وم ، خو پلار چای ايشولی وو ، خندان کوټې ته راننوت .
- بهبه داسې چای چې نشه لري نشه .

دواړو چای وڅښ ، عجيبه وه په دومره وختونو کې گاونډيان راغلل هغوی اختر مبارکۍ ته راغلي وو ، ډيره شېبه سره کېناستو خبرې مو وکړې ، ټولو د پلار صفت کاوه ، چا ويل چې ډير بې غرضه سپری دی

چا ويل ډير مسلمان سړى دى چا څه ويل چا څه ؟
 ماسپښين ډېره شېبه بهر کېناستم ، د دروازي تر مخ مې د ماشومانو
 د لوبو سيل کاوه ، عجيبه شور او مستي په هغه لوبو کې پرته وي ؟
 ډيره خوندوره وي ، ډيره په زړه پورې هم وي .
 ورځ همدا سې بېگا کېدله ، زه د دروازي په خوله کې ناست وم او د
 ژوند گرمې سندرې ته مې غوږ نيولى وو ، چې په يوه پلمه بله پلمه
 يې ځانته د خوشحالي فرصت ورکاوه ، د اختر په نامه ، هو د اختر په
 نامه يې کارونه پريښودل او جشنونه يې جوړول خو د ژوند په
 ستروونکو بوختياوو کې د لاس او پښو وهلو قدرت ونه بايلي .
 په همدې فکر کې وم چې اختر نو د څه لپاره ؟ څوک څوک به ورته ډير
 خوشاليږي او په چا به له سره اختر نه وي ، که څوک مور ولري هره
 ورځ به ورته اختر وي ، که څوک ښه دوستان ولري ، ښه کارونه
 کوي ... بس نور سترې شوم ورپورته شوم له ماشومانو سره مې
 فوټبال پيل کړ چې يو وخت پلار له دروازي راغېر کړل .
 - بس دى زويه ورشه اودس وکړه څه د لمانځه وخت دى جو مات ته به
 ځو .

لمر ته مې وکتل ريښتيا هم ډير ناوخته وو بس نور نو ننوتم ، چې
 اودس مې کاوه پوه شوم چې نور نو اختر تير دى او هرڅه بيرته عادي
 شوي دي نوره نو خندا راغله سر مې و خوځاوه په پلار پسې را ووتم .

پنځم څپرکى

د ښځې اوښکې :

اختر تير شو ، ډير ژر هير شو ، دريمه څلورمه ورځ مو د کان پرانست

، بیرته د ژوند تل تکرارېدونکې سندره پیل شوه ، خو ښې بیرته په ژوند تیت شوه ، خو یواځینې فرق مو چې کړی وو هغه دا وو چې نوې جامې مونو پیدا کړې وې او چې وابه مې غوښتې نو لکه پلار هسې به ښکارېدم چې دغې مسئلې به مې فکر برابر اوه .

ژمی به اوږد شو ، هره ورځ به مې پارو په لاس کې وو او شوې واوړه به مې توروله ، له سار په به مې وجود ځیر وو ، پلار به چې بازار ته لاړ رنگارنگ دستکشونه او کورتۍ به یې راته راوړې خو ماته یې خوند نه را کاوه ، له واوړې به مې زړه تنگ وو ، کور به یواځې وم ، که به دکان ته هم لاړو د یخ له لاسه به طاقت نه راتللو .

سهار به چې دکان ته ورسېدو ، پلار به د اور تیمګی د دکان مخ ته را وایستلو او اور به یې پکې بل کړ ، پلار به یې یوې خواته او زه بلې خواته کېناستلو ، د اور لمبې به کرار کرار جګې شوې پلار به لاسونه وموښل او پورته به شو کار به یې شروع کړ ، مابه هم کله په اور ساتیری کاوه او کله به مې په واوړو کې د پټ بازار او د کانونو سیل کاوه .

یوه ورځ د دکان مخې ته له پلار سره ناست وم ، یوې ښځې ماشوم له لاسه نیولی وو او دکان ته راغلل ، پلار ته یې ویل چې یو پایروک راته جوړ کړه ، ما یې زوی ته وکتل غټه سړی وو نو هغه پایروک څه کاوه ؟ پوښتنه مې ترې وکړه .

- پایروک ته غواړې ؟ ته خو نږدې زما همزولی یې ؟

موریې وخنډل او دستکشونه یې لاسه وایستل او بیا یې زوی په تندې ښکل کړ او ماته یې وکتل .

- نه زویه دا ندی بل له ده کوچنی دی هغه ته یې جوړوم .

- ماویل که ده ته یې جوړوې دا خو نږدې زما همزولی دی .

ماشوم ماته وکتل ویې خنډل .

- خو زه هم پرې سات تیروم نو څه پروا لري ؟

ماته خندا راغله خو بیا پایروک راته یاد شو ریښتیا هم ډیر ښه څیز وي کاشکي ماته هم پلار جوړ کړی وای او په کور کې مې پرې

ساتیری کولای.

ماشوم ډیر بڼکلی واپه دستکشونه په لاس کړي وو خو زما
 پلاستیکی وو زما خوښ نه وو دهغه ډیر بڼکلی وو ډیر زړه مې ورته
 وشو ماشوم ته مې وویل

- دادستکشونه دې چېرته اخیستي دي؟

- مور مې راته جوړ کړي دي.

مایې مورته وکتل څه مهربانه بڼه وه چې دغه ماشوم ته یې داسې
 بڼکلی دستکشونه جوړ کړي وو هغې ماته وکتل.

- خوښ د شول زویه؟

- هو.

پلار ته مې وکتل.

- پلار نه مازیگر به راته حتما دغه دستکشونه اخلي.

- په دواړو سترگو صبر زه یې وگورم.

پلار د ماشوم دستکشونه وکتل او بیایې ماته سر وښور او ه. ښځې
 زما په سر لاس کېښود او ویې ویل.

- زه به یې درته جوړ کړم زویه. ستامور یې نشي جوړولای؟

زه حیران شوم، ومې خندل.

- زما مور کله شته.

ښځې ځان ته ورنږدې کړم، په سر مې یې لاس راتیر کړ او ویې ویل
 - ښه سمه ده زه یې درته حتماً جوړوم خو په دې شرط چې بابا دې راته
 بڼکلی پایروک جوړ کړي.

پلار و خندل او زموږ خواته یې راوکتل.

- په دواړو سترگو، خوتاسې زحمت مه باسئ زه یې ورته په بازار کې
 اخلم.

ښځه او ماشوم روان شول، نور مازیگر هم وو، پلار سبزي مارکیټ
 ته لاړ او زه په دکان کې کېناستلم، څه شپبه وروسته پلار راوړسپده
 خودستکشونه یې نه وو راوړي. دکان موبند کړ او مخ د کور په خوا
 لاړو.

ماسخوتن چې خبرونه ختم شول ، پلار راته ويل چې د چا نكل درته
واچوم ما ورته وويل چې نكل نه غواړم ، ډيره شېبه يې خواته ناست
وم بيا مې ترې پوښتنه وكړه .

- پلاره مور مې څه نومېده ؟

- هوسۍ خدای د پرې رحم وكړي .

- څوك وه ؟

پلار وخنډل او خواته يې ورنږدې كړم .

- څوك وه ؟ خويوه ښځه وه ډيره ښه ښځه وه ته پرې ډير گران وې ،

سهار به چې له خوبه را پاڅېده په غيږ كې به يې ونيولې او شپه به هم
چې ويده كېده زړه ته به يې نږدې ونيولې او سترگې به يې پټې شوې .

- څرنگه وه ؟ كاشكې ماليدلې وای .

- كټه مټه لكه ته هسې وه ، او ستاپه شان يې ژر ژرل هم . خدای د پرې
رحم وكړي .

د پلار په سترگو كې او ښكې راوگرځېدې ، زه يې خواته ورنږدې كړم
او په سريې ښكل كړم ، ډيره شېبه چوپ وو ، څه يې نه ويل ، زه پورته
شوم كتابونه مې راواخيستل او د ديوال خواته په درس ويلو بوخت
شوم ، پلار به كله ماته وكتل او كله به په چرت كې لاړ .

هغه شپه مې ترسهار مور په خوب لیده ، خو سهار چې پاڅېدم مخ
مې يې په ياد نه وو چې څرنگه مخ يې وو ؟ سهار بيا دكان ته لاړو او
ورځ هماغه شان تيره شوه ، كله اورته ناست كله هم د بازار په چيكر
كوڅو كې هغې خواته او د پخواته و غلېدم .

همدا سې به شپه هم تيره شوه بيا به سهار په دكان كې وو ، پلار به كله
پيسې اخيستي او كله به يې له سره كار ونه كړ او ټوله ورځ به
همدا سې تيره شوه .

يوه ورځ بيا هماغه ښځه او ماشوم راغلل ، پلار يې هم پايروك جوړ
كړی وو او وړاندې يې په لرگو كې ايښی وو ، چې ښځه مې وليده
ورغلم او پايروك مې راواخيسته ، دښځې چې په ماسترگې
ولگېدې ، نور اغله ځان ته يې ورنږدې كړم او په سرمې يې لاس

راتير کړ او بيا مې سترگو ته ځير شوه.

- واخله زويه دستکش مې درته واو بدل.

ډير ښکلي وو له خوشحالي په جامو کې نه ځايېدم ، په لاس مې کړل له خوبښي الوتلم ، پلار راته وکتل هغه هم خوشحاله شو ، او راغی لاسونه مې يې ورونيول او په خپل مخ پورې يې وموښل بيا يې په مخ وټپولم.

- دادي دا يې دستکشان نور څه غواړي؟ واه واه

ښځه هم خوشحاله وه ، ماهغه ماشوم ته وکتل هغه حيران حيران راته کتل. ښځې پلار ته پيسې وروړاندې کړې خو پلار نه اخيستي هغوی په خپلو کې سره مننې شروع کړې. ماشوم ماته وکتل او راته ويې ويل:

- ته ريښتيا مور نه لري؟

- هو.

ماشوم ډيره شېبه راته وکتل او بيا لاړ دخپلې مور لمن يې ونيوله ، زه هم دخپل پلار خواته راغلم او په پوټکو کې مې ورته پرلاتۍ ووهلې ، د پلار په پيوند پيوند بوت مې ساتيری کاوه ، هغې ښځې ډيره شېبه راته وکتل بيا يې پلار ته وکتل.

- هغه موزوی دی؟

- هو

- خدای د يې درته وساتي. ريښتيا مور يې وفات شوې ده؟

- هو خدای د پرې رحم وکړي.

- اوس که وړاندې.

- نه دهغه نه په ياد يري.

- بل څوک لري؟

- نه يواځې زه اودی تنها اوسيرو.

ښځې بيا ماته وکتل ماد پلار بوت دهغه له پښې راوايست او بيرته مې ورپه پښو کې پورته مې پلار ته وکتل هغه لاس غوټه کړي وو او په سينه يې نيولي وو ، په سترگو کې يې اوښکې راوگرځېدې ،

ښځې لومړۍ پلار ته وکتل بيا يې ماته وکتل راوړاندې شوه په تندي
 يې ښکل کړم لږ شپه راته ولاړه وه دهغې هم په سترگو کې اوښکې
 راوگرځېدې ، پاړوک يې په لاس کې واخيست ، ماشوم يې له لاسه
 ونيو او له دکانه ووتل.

اوس راته د پلار کيسه ياده شي ، هغه راته يوه شپه کيسه کوله ،
 لومړۍ به مې دهغه له عارفانه کيسو ښه نه راتلل خو وروسته
 وروسته مې په زړه کېناستې چې په هغې کې د ابراهيم ادهم کيسې
 وې ډيرې ښکلې وې.

يوه شپه يې څنگ ته ناست وم ورته ومې ويل چې داسې کيسه راته
 وکړي چې پلار او زوی دواړه وي پکې هغه موسک شو ويل يې ښه ده
 نو غورځه.

ابراهيم ادهم د بلخ باچا وو ، هغه چې کله تخت پرېښود ، په غرونو او
 رغونو لاړ ، بس نوريې ځان د خلکو له سترگو پنا کړ. په سختۍ سره
 يې د شام د بښتې کچ کړې او مخ په مکه يې لاره لاندوله.

وايي چې دمکې خلک او مشران چې خبر شول ، ابراهيم ادهم غواړي
 مکې ته ورشي نو دهغه د ښه راغلاست لپاره له مکې ووتل ، ابراهيم
 ادهم چې اوس هغه شان ، شوکت او دبدبه ورسره نه وو چا نه شو
 پيژندلای بې له خپل رعيت نه نو د مکې مشران يې هم د بښتې لور ته
 د ښه راغلاست په تمه ووتل او ورته انتظار شول.

ابراهيم ادهم چې له ليرې وليدل نو پوه شو چې کيسه څنگه ده ځان
 سره يې وپيچه او په بيروبار کې وړاندې تيريده ، د مشرانو په مخ کې
 يې له يو افسر څخه پوښتنه وکړه.

- تاسې ولې دلته ټول شوي ياست ؟

- د بلخ پاچا ابراهيم ادهم مکې ته راځي.

وايي ابراهيم ادهم وخنډل او افسر ته يې وويل

- ښه ښه هغه ليونی يادوي ؟

وايي افسر په مخ په څپيره وواهه او ورته وې ويل

- هغه د محکې په سر له عادلو پاچاهانو څخه يو دی ته وايي چې هغه

ليونى. څه ورك شه.

ابراهيم ادهم وخنډل او مخ په وړاندې روان شو او ځان يې مكې ته ورساوه.

وايي كله چې ابراهيم ادهم تاج او تخت پريښود يو زوى يې هم درلود ، چې هغه وخت ډير كوچنى وو ، زوى يې چې كله غټ شو نو مور ته يې وويل چې پلار مې چېرته دى ؟ هغې ورته وويل چې پلار د ورك شوى دى ، زوى يې هر ځاى پسې ولټاوه او هر څوك يې پسې وپوښتل. ترڅو چې يوه ورځ يو چا ورته وويل.

- ما په خپلو سترگو ولېد ، زه يې پيژنم په خپله وو.

- چېرته وو ؟

- په مكې كې.

نور يې نو زوى او مور سره د يوې قافلې را روان شول مخ د مكې په لور. زوى يې ډيره تمه درلوده چې خپل پلار وويني ، مكې ته راوړسېدل او يوځاى يې سكونت پيل كړ. زوى سباته لاړ حرم ته ترڅو وويني چې پلار يې ريښتيا شته كنه ؟

ډيره شېبه يې په حرم كې سترگې واړولې ، داسې څوك په نظرونه غي چې پلار به يې وي ، له يو كس جارو كښ څخه يې پوښتنه وكړه.

- ته ابراهيم ادهم پيژنې ؟

- هو هغه زموږ ملگرى دى.

- چېرته دى ؟

- اوس تللى دى په خسو پسې. خس راوړي.

- چېرته تللى دى ؟

- پورې دښتې ته وتلى دى.

هلك پسې روانيږي ، په دښته كې يو بوډا مومي ، چې په ضعيف بدن يې ستر پېټى په شا كړى دى مخ يې لمرونو سوځولى دى او له ستړيا يې په مخ خولې ښكاري. هلك له شا پسې روان وو سپين ږيري بوډا هم په سختۍ سره ځان تر مكې ورساوه.

زوى يې چې دا صحنه وليده ډير يې وژړل بېگايي مور ته ټوله كيسه

وکره ، هغې هم ډیر ورسره وژړل سبا ته یې له مور سره یوځای لاړو کله چې حرم ته ور ورسېدل چې د ښځې یې په ابراهیم ادهم سترگې ولگېدې ورمونده یې کړې او خپل زوی یې له لاسه ونيوه .
 موریې زوی ته وویل .

-زویه داستا پلار دی ، داستا پلار دی .

زوی هم وژړل او ابراهیم ادهم هم وژړل ، بیا یې له زویه مخ وگرځاوه او لاس یې په دعا خدای ته پورته کړل .

-اې دلویی او دکمال خاونده !ته مې ستا مینه په زړه کې ژوندی وساتې د بل چا مینه مې په زړه کې غځېدو ته مه پرېږده .

نور به پلار چوپ شو ، او سترگې به یې پټې کړې ، بیا به یې ما ته وکتل ورنږدې به یې کړم په تندي به یې ښکل کړم او مخامخ به یې راته وکتل .

-ولې دداسې زوی مینه پرېښودل لکه ستا هم آسانه ندي .

زه به هم ورته موسک شوم نور به دواړه چوپ کېناستو .

شپږم خپرکی

اووه تګان

نور نو به په ژمي کې هم څه نه وو پاتې ، خو زما چې پرې زړه نه کېده چې ختم شي یواځې د شپې د ښکلو نکلونو په خاطر پلار به د ابراهیم ادهم د نکلونو ترڅنګ نور ښکلي نکلونه هم راته اچول چې له خدا به مې ورته زړه وخورېده ، یاره د ټولې دنیا له فلمونو به ښکلي وو ، د اووه تګانو نکل تر اوسه مې هم دومره خوږ فلم په دنیا کې ندی لیدلی .

پلار به پورته شو بستره به يې وغږوله ، زه به يې ځانته ورنږدې کړم ،
 سربه مې يې په څنگل کېښود ، او مخ به مې هغه ته کړ ، هغه به مې
 لومړی سترگو ته وکتل بيا به مې يې په سرلاس راتير کړ.
 کله به چې له پلاره مرور شوم نو پلار به راته يوه کيسه کوله چې له
 سره به ترپايه ورته خندېدم ، په هغه کې يوه کلمه ډيره خندوونکې وه
 (هله پلاره دود مې کيږي) دا يوه کيسه وه چې يو پلار او يوزوی په
 يوه برستن کې پراته وو ، کله به چې د پلار باد مات شو نو زوی به
 چېغه کړې (هله پلاره دود مې کيږي) . زه به هم پلار ځانته ورنږدې
 کړم په تندي به يې ښکل کړم .

- دود دې نه کيږي ؟

بيا به مې وخندل

- نه ، ژر کړه نکل راته اچوې کنه ؟

- د چا نکل غواړې ؟

- د اووتگانو .

پلار به موسک شو په مخ به يې وټپولم او بيا به يې نوراديو بنده کړه
 چراغ به يې بند کړ او له لږې چوپتيا وروسته به يې نکل شروع کړ .
 - وونه وو د خدای کره وو ، د بنده ورته کاته وو . يوه کونډه وه ، يو يې
 زوی وو چې خلکو به پکې باله او پکان خواته معلوم دي چې شوخ
 وي .

ما به وخندل او ښه ښه به مې کول د پلار تاوده او خواږه تنفس به مې
 په ټول بدن منگول خښه کړې وه او له خولې يې راوتونکې هرې کلمې
 زما په زړه کې د تلوسې له اتني سره ځان غورځاوه ، چې پلار به لږ ځنډ
 وکړ او يابه خوب ورغی نو لاس به مې يې په لاسونو کې تخته کړل ،
 هغه به بيا دوام ورکړ .

- کونډه او پکې داسې غريبان وو چې مه يې کوه پوښتنه ، په کور کې
 يې هيڅ نه درلودل ، عيد په رارسيدو وونه يې کالي درلودل او نه يې
 هم د قربانۍ لپاره څه درلودل کونډه ډيره خپه وه ، چې يوه ورځ د
 کونډې ورور ورته يو سپرلی راووست هغه يې کونډې ته ورکړ چې دا

واخله او قرباني يې کړه. کونډې له خپل ورور څخه ډیره مننه وکړه او چې ورور يې لاړ نو زوی ته يې وويل چې دا سپرلی بوځه او په بازار کې يې وپلوره چې هرڅومره پیسې يې شوې ټولې ماته راوړه چې تاته کالي پرې واخلم او د ماشومانو لپاره عیدي. زوی وويل چې سمه ده. سپرلی يې بازار ته راووست، دکتار دکانونو له مخې تیرېده او سپرلی يې له پرې نیولی وو. لومړي دکاندار ورته غږ کړ. - اې دا سپی د چپرته له پرې نیولی دی گوره وبه د خوري! پک ورته وخنډل ويې ويل. - نادیده! سپی ندی دا سپرلی دی. دکاندار بیا وخنډل او په لوړ آوازي وويل. - نادیده خوته يې چې تر اوسه لا سپی او سپرلی نه پېژنې. پک حیران شو، څو څه يې ونه ويل، بل دکاندار ته ورورسېده، هغه هم په حیرانۍ ورته وکتل او بیا يې وخنډل. - هې لیونیه! دا سپی د چپرته روان کړی دی؟ گوره وبه د خوري ته څومره نادیده يې خوشی يې کړه. پک ورته وکتل، داهم لومړني ته ورته وو خو له هغه مشروو څه يې ورته ونه ويل خو په زړه کې ورسره ویره پیدا شوه چې بنایي رینستیا هم دا سپی وي. له دغه دکانداره هم تیر شو دریم ته ورورسیده، هغه تردې دوه نورو لږ مشر مالو مېده هغه هم ورته راغږ کړل. - هې په داسې څه کوي خوشی يې کړه! - داسې نه دی دا سپرلی دی پلورم يې. - نه دا سپرلی نه دی ته تر اوسه دغه ډول سپي نه پېژنې؟ هغه سړي سر ورته وخواوه او څه يې ورته ونه ويل دکان ته ننوت پک له دې دکانه هم تیر شو څلورم دکان ته ورسېده، هغه هم همداسې ورته وويل په همدې قسم له پنځم دکانه هم تیر شو او له شپږمه دکانه هم تیر شو اووم دکان ته چې ورورسیده یو سپین ږیری پکې ناست وو، سپین ږيري هم په حیرانۍ سره وکتل. - زویه داسې د ولې له پرې نیولی دی خوشی يې کړه هسې نه وبه دې

داري؟

- رښتيا داسپي دی؟

- نو زه درته په سپينه ږيره دروغ وایم؟

پک سېرلی ژر له پري خوشی کړ او سپين ږيري يې پري ونيوه پک ته يې وويل چې زه دا اوس شرم له دې ځايه دا ډير خطري دی له دې ليري گرځه، پک په منډه منډه کورته راغی، په لاره کې ورسره چرت پيدا شو چې مور به هره ورځ ورته ويل چې ته د تگانو بازار ته ځي او غولوي دي. له ځانه سره يې وويل چې ښايي دا يې راسره تگي کړي وي؟

کورته چې ورسېده، موري يې په ډيري خونې ترې پوښتنه وکړه.

- په خود خرڅ کړ بچيه؟

- ولا قيمت يې معلوم نشو مامله (قرض) يې رانه واخيست.

کونډه سخته غوسه شوه او ويل يې چې ژر لاږ شه پيسې ترې راوړه که نه وي نو بېرته سېرلی راو له خو پک ويل چې نه سبا ورځم پيسې راکوي. مور ږيره غوسه وه ويل يې چې يو زوی لرم هغه هم هرڅوک وغولوي.

سبا ته پک د کوچيانو کيږديو ته لاږ، ږيره شېبه يې يوې کوچۍ ته زاری وکړې چې يو ځل د جامې را کړه هلته يوه جينۍ خواره لوڅه ناسته ده کالي يې نشته بېرته يې درته راوړم، جينۍ کالي ورکړي دي خو ورته ويلي يې دي چې که دې خيمې ته رانه وړل کور ته درپسې درځم. پک د مور غاړکۍ (امېل) او ټيکونه پټ کړل او د کوچۍ جامې يې واغوستې بازار ته ورغی. لومړي دکاندار پوښتنه ترې وکړه.

- څوک يې؟

- د کوچيانو له کډو پاتې شوې يم يواځې يم.

هغه دکاندار ورته وويل چې راځه زه به د راسره کور ته بوځم ښځه مې شه. خو پک لدې هم تير شو دوهم دکان ته ورسېده هغه ورته وويل - زما سره واده وکړه زه به دې ښه ساتم دا د تير دکان واله زما کشر

وروردی ډیر ټگ دی او ښه سړی ندی زه به دې ډیره ښه وساتم.
لډې هم تیر شو هر یو همدا سې ورته ویل چې دا د تیر د کان والو زما
کشر وروردی. بالاخره وروستی دکان ته راوړسېده، په دکان کې
هماغه سپین ږیری ناست وو هغه ورته وویل
- نه دا ټول زما زامن دي دا یو هم په واده کولو نه ارزې ټوله ورځ
ناست دي ټگي کوي له ماسره واده وکړه د ټولې دارايۍ مالکه به مې
شي ښه به دې هم ساتم.

پک ورته وویل چې سمه ده، په دکان کې لږ ساعت ورسره ناست وو
مخ ته یې پلو نیولی وو سپین ږيري یې زامن راټول کړل او ورته ویي
ویل

- زامنو دا پېغله به ستاسې مور جوړېږي ښه به یې ساتئ
ټولو زامنو په یو غږ ورته وویل چې سمه ده، هر زوی ورته یوه یوه
تحفه واخیسته، ټول کورته راغلل سپین ږيري کور پک ته وویل چې
اوس به د زامنو په مخ کې نکاح وتړو. پک ورته وویل چې ولې
یواځې د زامنو په وړاندې سپین ږيري ورته وویل چې موږ نور
دوستان نه لرو. شپه یې نکاح ولوستل شوه، د شپې سپین ږيري ورته
ووویل چې له ماسره به په یوه بستره کې بیدېږي پک ورته وویل چې
زموږ رواج دی تردې ورځو پورې له خاوند سره نه بیدېږو. سپین
ږيري ورسره ومنله، سبا ته یې زامن ټول بازار ته لاړل، پک ځان خپه
نیولی وو، سپین ږيري به چې هرڅو مړه ترې پوښتنه وکړه پک به
ورته ځواب نه وایه. تردوه ورځو پورې ترې مروړ وو، په دریمه ورځ
چې یې زامن له کوره ووتل سپین ږيري ورته وویل چې ولې خپه یې؟
پک ورته وویل چې خپه په دې یم چې زه څرنگه د کور میرمن یم چې
نه مې کور لیدلی نه یې په کوټو او دروازو بلده یم؟ سپین ږيري ورته
ووویل چې راجه زه اوس درته ټولې کوټې ښایم او ټولې کلي گانې
درکوم. پک خوشحاله شو ورسره پورته شو، د ټولو کوټو کلي گانې
یې ورکړې او د ټولو صندوقونو کلي گانې یې هم ورته وښودلې. خو
یوه کوټه یې ورته ونه ښودله. پک په ژړا شو ویي ویل چې دا کوټه

ولې راته نه ښايې زه خو ددې کور ميرمن يم.
سپين ږيري دهغه کوټې دراوزه ورته خلاصه کړه ، پټ يې ورته وويل
چې دا کوټه چاته مه خلاصوه ځکه دا پټه کوټه ده. پک ترې پوښتنه
وکړه چې ولې پټه ده؟ سپين ږيري ورته وويل چې په دې کوټه کې دار
دی. پک ورته وويل چې دار څه شی وي؟ هغه ورته وويل چې دا پری
دسري په غاړه کې وراچوو او وژنو يې. پک ورته وويل چې دا خو
ډير ښه دی که کور ته کومه د ښو زیوراتو والا ښځه راتلله زه به يې
دلته څروم او ټول زیورات به يې تاته درکوم. سپين ږیری خوشاله شو
او پک ته يې آږين وويل. پک بيا ترې پوښتنه وکړه چې څرنگه سړی
څوک پرې ځوړندوي؟ سپين ږيري پری په غاړه کې واچاوه او ورته
ويې ويل چې کله د سري په غاړه کې داسې پری وراچوې بيا به هغه
پري داسې راکاږي. پک د پري سرونيوه او راکش يې کړ سپين ږيري
پورته شو او په چيغو يې شروع وکړه. پک له سره ټيکری وغورځاوه
او ورته ويې ويل

- هه هه سپرلې څښتن درلود کنه؟

داسې يې وډباوه چې پوښتنه يې مه کوه ، بيا لاړ او د صندوقونو ټولې
پيسې او طلاوې يې راټولې کړې او کور ته لاړ. کور ته چې ورسېده
مور يې ترې پوښتنه وکړه چې پيسې يې درکړې؟ کنه؟ پک ورته
وويل

- هو دريمه برخه يې راکړې ويل يې چې پاتې به بيا گورو.

پيسې يې ټولې مور ته ورکړې ، مور له خوشحالي پورته پورته کېده
ويل يې چې غلط شوی به وي خو پک ويل چې نه هغه سپرلې داسې
سپرلې نه وو هغه ډير قيمت لري.

ټگان چې بېگا کور ته راغلل ، چې د دار په کوټه کې يې د پلار د
ځگړوي غږ لگيږي ټول حيران شول ، ورغلل که گوري چې پلار يې
په دار ځوړند دی ، پوښتنه يې ترې وکړه چې ولې؟ سپين ږيري ورته
ويل چې هغه کوچی نه وه د سپرلې څښتن وود سپرلې! ټول حيران
شول او يو بل ته يې وکتل ټولو ويل چې پيدا کوي به يې او داسې به

يې وهي چې خه يې کوي. خو پلار ويل چې اوس دا خبرې پرېږدئ
ورشئ ډاکټر راته راوړلې چې مرم.

پلار به چوپ شو، لږ شپې به ما هم غوږ نيولې وو چې دوام به ورکړي
خو لکه چې ویده غوندي به وو بيا به مې له خوبه وينس وکړ.
- بيا څنگه وشول؟

پلار به بېرته وينس شو او سره سم به شو

- هه په کوم ځای کې وو؟

- په ډاکټر پسې گرځېده.

- هه ښه، نو پک هم ولاړ يو زيارت ته د زيارت مينجورته يې وويل
چې ته د يواځې د څو شپېو لپاره دا جامې او جام راکړه داپورې رمه
زما ده دهغه ځايه پکې ځم بېرته په منډه راځم ملنگ هم چې څو پيسې
ترې واخيستې نو جامې يې ورکړې، پک جامې واغوستې او جام
يې ورسره راواخيست نيغ راغی د تگاندو د کور خواته چې کشری تگ
يې وليد چې له کوره ووت نو په يوه لاره ورته راوگرځېده او له ليرې
يې غږ پرې وکړ

- هول! هو ځوانه چېرته داسې تيز روان يې؟ ټول مشکلات خدای
حلوي که يواځې د دپلار غم درسره دی مه وارخطا کيږه خدای به يې
جوړ کړي زه درسره قول کوم

تگ هک حيران شو چې دا څرنگه ښه ملنگ دی علم غيب هم لري
راغی د ملنگ لاسونه يې ښکل کړل او ورته ويې ويل چې يو ځل مې
پلار وويني گوندي وي چې خدای يې ښه کړي پک ورسره ومنله او
ورسره روان شو، چې کورته ورسيدل نو پلار يې په کټ کې اوږد
غځېدلی وو او ځگړوي يې ختل، پک چې ورته ودرېده نو سريې
وښوراوه او خواشيني يې څرگنده کړه. په کومو ځايونو چې يې وهلی
وو په هغه ځای به يې لاس کينود بيا به يې ورته وويل

- دا ځای د درد کوي؟

سپين ږيري به ويل هو هو همدا ځای دی، ټول زامن خوشحاله وو چې
داسې ملنگ يې راوستی د درد ځايونه هم ورته معلوم دي. چې شپه

شوه زامنو ته يې وويل چې ماته د اوداسه او به راوړئ نور تاسې لار
شي چې سهار راشئ نو پلار به مو داسې رک روغ وي چې د کان ته به
هم درسره لاړشي ، ټول ټگان په خوشحالي سره ووتل ، چې نيمه شپه
شوه ، پک سوتې پرې راوگرځاوه بڼه ورته ځير شو بيا يې پوښتنه
ترې وکړه .

- نامرده ! سپرلي څښتن درلود کنه ؟

داسې يې وډباوه چې نور له اخه توخه وغورځېده او څه شتمني يې
چې ورسره وه ترې راټوله يې کړه او مخ په کور لاړ . کور يې مورته ويل
چې د پور بله برخه هم راوختله خو ډيره پاتې ده هغه ته څو ورځې
وروسته ورځم که خپروو .

بله ورځ په چل کې ورغی د شاوخوا کورنو له خلکو يې وپوښتل چې
ټگان څه شوي دي ؟ هغوی ورته ويلي دي چې لدې ځايه يې يو ليرې
ځای ته کډه کړې ده . خو دې خلکو ته يې ځای نه وو معلوم په بازار
کې له يو دکانداره پوښتنه کړې ده چې ټگان چېرته تللي دي ؟ په
مايې يوڅه پيسې وې د خورانو کور يې نه وو . يو دکاندار ورته وويل
چې هغه له يو پکه ډير وريريدلي دي فلاني غره ته تللي دي هلته
اوسي . پک پسې روان شوی دی . د ټگانو خيمو ته چې ورسيدلی دی
، ښکته يو کوچی مالونه پيايي د کوچي سره د يو کمر په سر ناست
دی . کوچي ته وايي

- ياره کوچيان سخت بې غيرته دي ، ډير ژر ويريزي .

- نه دا دروغ ده کوچيان له هيڅ څه نه نه ويريزي .

- خو دا خو ته وايي چې نه ويريزي ، هغه بله ورځ يو کوچی وو ما ورته
وويل چې ورشه هغه کسانو ته يواځې يوه چيغه وروکړه ، ورچيغې
يې نه شو کړای .

- نه دا به څوک وو کوچيان له هيڅ څه نه ويريزي ، دا تاسې ځايان
ياست چې ويريزئ .

ډيره شېبه يې کوچی بات کړ چې هرڅو به يې ورته ويل کوچی به
چار جېده آخريې ورته وويل

- خو ښه که رېښتيا وايي او رېښتيا نه وي پرې نو که نروې د هغه
خيمې خواته ورشه له نږدې يوه چيغه وروکړه.

- دا خو څه سخته خبره نده ، څه ورته ووايم ؟

- فقط دومره ورته ووايه چې : سپرلې څښتن درلود کنه ؟

پک د کمر په سر ورته کېناست ، کوچی کيږدی ته ښه نږدې ورغی
ورچېغه يې کړه

- سپرلې څښتن درلود کنه ؟

لدې سره شپږ واړو ټگانو پسې رامنډه کړه سوتي يې په لاسونو کې
وو او په کوچي پسې يې منډې وهلې کوچي هم د ډاره ترې منډې
وهلې. پک راغی د سپين ږيري تخت ته ودرېده ، سپين ږيري ورته
په ژړا شو ويې ويل چې ما گوره ټول دکانونه او شته پلورلي دي هغه
پيسې مې دادي ترکت لاندي مه يې اخله. خو پک ښه وډباوه او
پيسې يې ترې راټولې کړې له هغه ځايه رابښکته شو د کوچي رمه يې
ورسره ترمخ کړه ، څه اشرفی يې په لمن کې نيولې او نورې يې په
خړه بار کړې ، يو ځای يې په رمه لېوه ورگډ شو ، پک ورغی له لکۍ
يې ټينگ ونيو ، چې ليوه به له يوې خوا ورته خوله راډيخوا کړه پک
به يې لکۍ ورهغې خواته کړه که دې بلې خواته به يې کړه پک به يې
هم لکۍ ورهغې خواته کړه ، همداسې اخته وو چې يو ملک راغی له
خپلې لور سره په اس سپور وو آس يې ودراره او د پک په تماشه
بوخت شو ورته ويې خندل او ويې ويل

- داڅه کوي ؟

- څنگه څه کوم ، ته څه کوي ؟

- دا څه ليونتوب دی وبه دخوري ؟

- نو ته نه وينې چې اشرفی تو يوي که ومې هم خوري نو څه پروا لري
بيا دا دخورلو والاندي په لمن کې مې اشرفی نه گوري داليوه
اشرفی تو يوي.

ملک ورته حيران شو ويل يې چې نيم ساعت يې ماته راکوي ؟ پک
ورته وويل چې نه يواځې پنځه دقيقې يې درکولای شم ځکه چې زه هم

ډير غريب يم. ملک ورغی پک ورته د لیوه لکی ورکړه او ورته ویی
ویل چې ډیره ټینگه یې ونیسه که دخوشې کړه نو ا شرفی نه تویوي.
پک راغی په اس له پیغلې سره سپور شو که گوري چې لیوه په ملک
مخ وروگرځاوه ویی خوړلو ، پک اس ، جینی رمه او پیسې را بار
کړل او راغی کورته.

موریې ترې پوښتنه وکړه

-زویه پوردر وختلو؟

-هو موریې دا پیسې او رمه او اس یې را کړل چې پوره نشوه نو دا لور
یې هم راته واده کړه نور نو خلاص په خلاص شو.

نور به نو پلار هم کیسه پرېښوده ، ماته به هم خوب راغی او کرار به
یې له څنگه اوږد وغځېدل او کله به له پلاره مخکې ویده شوم کله به
مې لږ شېبه د پلار سا ایستلو ته غوږ ونیوه او زه به هم ورسره ویده
شوی وم.

اووم خپرکی

د پلار ناروغي

بس نو خو اوړي او خو ژمي همدا سې تیرېدل ، اوړی به له پلار سره په
دکان کې هم اخته وم او ښوونځي ته به هم تللم ، ژمی به هم عادي او
بې شوره تیریده هره شپه به نکل وو او هره شپه به یوه نوې کیسه. خو
څه شی چې راته عجیب وو دا وو چې څومره لویېدم نو مسئولیتونه به
مې زیاتېدل څومره به چې لویېدم نو په هغومره اندازه به مې د
مسئولیت احساس هم زیاتېده ، هره ورځ به په دې فکر کې وم چې
خدایه ! کوچنی چې وم څومره مې قدر زیات وو ، څومره مې سات

تير وو .

په دې دوه کلونو کې غیر له کابلۍ خاله نه څوک په موږ ونه گرځېدل
یواځې کابلۍ خاله او له هر چا مې پکې زیاته آمنه ویاډه شوه ، هغه
بڼه نجلۍ وه له ماسره یې ډیره جوړه وه ، هغه نورو به راپورې خندل
خو هغې هیڅکله هم راپورې نه خندل ، هغه به یې خپل پلار او مور
نابغه بلله ، خو بیا یې هم کبر له زړښت او نورزۍ کم وو .

پلار کرار کرار کمزوری کېدو ، زما هم ښوونځی نور نږدې کېدو ،
ورځ په ورځ ژوند نوې بڼه خپلوله ، هرڅه به د یوې ورځ په نسبت بلې
ته راته بدل ښکارېدل ، نور هغه لږکي راته د لوبو سامان نه ښکارېده
، نوره به په پتو کو کې نه رغیدل او نور مې د چای جوشې سندرې نه
اورېدې یا به مې زړه غوښتل وایې ورم خو وخت به نه وو .

یوه ورځ له ښوونځي راغلم ، پلار په دکان کې پروت وو ، گېډې ته
یې لاس نیولی وو او زیگروی یې کاوه ، ډیر وار خطا شوم ، زړه مې
غوښتل په زوره زوره ورته چیغې کړم او ورته ووايم چې تراوسه به
تاته په بازار کې بې له ماگرځېدل بې مزې وو او س نو ته هم پورته شه
له لاسه مې ونیسه او په بازار کې مې وگرځوه ، په سترگو کې مې
اوښکې وگرځېدې خو پلار له لاسه ورونیولم او موسک شو .

- لیونکه ، دا که خدای مه کړه زه درته سخت ناروغ شم چې ته به څه
لیونتوب کوې ؟ خیر خیریت دی پورته مې کړه او کرار کرار دکان بند
کړه نن به وختي کور ته لاړ شو .

- نه ډاکټر ته ځو .

- نه نه ماته خپله ناروغي مالومه ده ډاکټر خبره نده څه کورته .

ډیر مې ورسره تاو کړل خو پلار ټینگار کاوه چې ځوبه کورته ، کورته
ورسره روان شوم ، په لارې کرار کرار روان وو ، زه هیڅ نه پوهیدم
چې څرنگه ورسره وکړم ، کاشکي را په شا شوی وای . لدې سره به
هغه وختونه راپه یاد شول ، چې هغه ته به ورپه شام او له غاړې به
مې یې لاس تاو کړي وو کله به یې په اوږو کېنولی وم او ما به یې په
سر کلک لای نیولي وو ، کله به مې پښې پرې وښورولې او هغه به

مې هم پښوته لاس راوړ او وېه يې چيچلم.
پلار راته کتل.

- په څه چرتونو کې يې؟ وهلکه ماويل دکان دې بند کړ کنه؟
- هه؟ هو... هو زما فکر نه وو.

له هماغې کوڅې تيريدو چې يوه ورځ له پلاره مرور شوی وم او کور ته پرې تللم، پلار له وروسته راپسې غږ کړ او بيا چې راوړسېد نو په غيږ کې يې ونيولم او راته ويې ويل.

- زما ليوڼيه، چې راغلې، نو له ماسره به څوک په بازار کې گرځېدل او چا به راته ويل چې بابا کېک واخله بابا جلبی واخله. چې ته نه وې څوک به له لاسه نيسم او په بازار کې به يې گرځوم.

بيا مې د پلار څيرې ته وکتل او س ډير ضعيف شوی وو په مخ کې يې گونځې غځېدلې وې او غږ يې هم ريزېدېده، ښکلې سترگې يې پکې لوېدلې وې او غاښونه يې هم نوريو يو ښکارېده، همداسې يې څپرې ته څيړم چې پلار راته سرو خوځاوه.

- څه دي؟ بچک؟

- څه نه هسې پلاره ماويل گوره دا ناروغي به د ډاکټروې؟

- نه نه درځه سرپسې مه گرځوه ستا درسونه څرنگه وو؟

- ښه وو ډير ښه وو.

- ښه شکر دی سربېه بيا دوهمه نمره ټينگه کړې او که له خيره اولې ته دې په نيت کې دي؟

- نه اوله خود هزاره وو ده ډير کوبښنې دي، ښې حافظې هم لري همدا دوهمه مې که ټينگه کړه ښه به وي.

کورته ورسېدو، پلار په کوټه کې اوږد وغځېده، له سترېا او درده يې اوږد اسويلی وکړ ماته به هغه وخت رايايد شو چې دواړه به راغلو زه په کوټه کې ويده شوی وم پلار به ډيگ کاوه يا به يې کار کاوه زه به چې راوېښ شوم نو خپل څادر به يې راباندې هوار کړی وو، دمچي لوندوالی به مې يې لا په تندي حس کاوه سترگې به مې وموښلې او بهر به ورته راووتم، خو اوس نو ضعيف وو يواځې به يې ماته

سترگې نيولې وې اولکه دهغه هم چې کار زړه غواړي نو هرڅه ته به
يې سترگو کتل او د کار تمه به يې کوله.

ماخوستن يې ډيره شېبه له سر سره ناست وم ، زړه مې غوښتل چې
دهغه په خير ډيرې کيسې ورته وکړم ، د ابراهيم ادهم ، د اووه ټگانو
نورې بېلابېلې ، زړه مې غوښتل دهغه په خير يې سر په خپله سينه
کېږدم او چې ښه ويده شو نرم يې له سينې ښکته کړم خادر پرې
وغوړم او له څنگه يې ويده شم بيا يې سهار هم پخپله پورته کړم.

چې شېبه تېرېدله د پلار وضعیت خرابېده ، زه هم وارخطا کېدم ،
پلار يواځې دا نارې وهلې چې زه وارخطا نشم ، بس تل يې ډاډگيرنه
راکوله خو ما دوه سترگې په هغه کې گنډلې وې او زړه مې ورته
سوځېده ، چې شېبه تېرېده تبه يې زياتېده او اله گوښي يې کوله.

لږ شېبه مې يې په تندي سرې سرې ټوټې ايښودې بيا يې پورته راته
وکتل ، زما هم نوره ورته ژړانه درېده ښه مې ورته وژړل او په تندي
مې ښکل کړ ، هغه وروځې سره کش کړې او لارې يې تېرې کړې په
لږېدلې غږ يې وويل.

- زويه له خراغه مې ښه نه راځي ، ټپ ټپ کوي.

- خو تياره ده.

- پورته شمې بلې کړه.

زه هم پورته شوم شمې مې بلې کړې ، خود شمو رڼا هم همداسې ټپ
ټپ کېدله لکه د خراغ ډيره شېبه پلار شمو ته وکتل او بيا يې اوښکې
پاکې کړې ، زه يې ورنږدې کړم او نور نو کرار کرار راته په خبرو لگېا
شو.

- زويه داشمې وينې ؟

- هو پلاره وينم يې.

- گوره چې دا مواد به لومړی له کومه شوي وي ؟ بيا به چېرته وړل
شوي وي ؟ بيا به څرنگه سره تپل شوي وي بيا به څرنگه ترې شمې
جوړې شوې وي ؟ او بيا به په څومره لاسونو گرځېدلې وي او بيا به
ستا لاسونو ته دررسېدلې وي ؟ او تا هم دادي پرې اور بل کړ رڼا يې

وکره ، تمامه به شي بيا به بله راواخلي روښانه به يې کړې او هغه به درته رڼا کوي ، هغه چې ختمه شي بله به راواخلي او بله به يې کړې رڼا به کوي خو د هغه نورو به کوم اثر هم پاتې نه وي ، بيرته به هغه لومړني مواد هم ترې نه وي پاتې ، يواځې لږ ځای به غوړ کړي او هغه به هم ډير ژر پاک شي او نښې به يې له منځه لاړې شي .

پلار به بيا دمه وکره ، ماته به يې وکتل بيا به يې کتار شمې له نظره تيرې کړې ، بيا به يې غاړه تازه کړه او دوام به يې ورکړ .

- موږ هم کټ مټ لکه دغه شمې هسې يو ، يوه ورځ د آدم شمه هم بله وه ، د حوا ، د نوح ، د ابراهيم ، د موسی ، عیسی ، محمد او ستاد ابراهيم ادهم ، خو هغه اوس ټول خاورې دي رڼا يې کړې او بيرته يې شمه خاموش شوې ده ، زه هم ژوندی وم ، ډيرې هسکې ټيټې مې ولېدلې ، خوږې ترخې ، مينه ، کرکه ، ظلم ، زاری ښه بد خو يوه ورځ به مې شمه مړه شي ، بيا به ستا نوبت وي ، ستا شمه هم همداسې يوه ورځ بله شوې ده وړوکی وې لوی به شي خواږه به ووينې ، سختۍ به ووينې ظلم به ووينې او همداسې به يوه ورځ له دې دنيا سترگې پټوي ، دا شمې کمې ندي بله شمه هم بله ده ډيرې شمې بلې دي څوک ...

د پلار خبره به کله کله ډېر شوه ، زما هم له سترگو او ښکولارې جوړې کړې وې ، پلار ته مې دوه سترگې نيولې وې او هرې خبرې ته يې د زړه په غوږونو غوږ وم . ډيره شېبه چوپتيا خپره وه ، پلار به کله ډيره شېبه سترگې پټې ونيوې او کله به يې ماته کتل ، بيا به يې سترگې وغړولې او موسک به شو .

- ښه نو لدې څه دده کوي ؟

زما به ستونۍ کنگل وو ، څه مې له خولې نه وتل ډيره شېبه وروسته مې ځواب ورکړ .

- هو لدې دا دده کوم چې موږ هم لکه شمې يو ، يوه ورځ به مو رڼا خاموشه وي او څوک به مو رڼا ته په اوربل کې گلونه نه سموي ، څوک به مو رڼا ته تلاوت نه کوي څوک به مو رڼا ته سوچونه نه وهي او وروسته له ډيرو کړو وېرو رڼا گانو ، پوکيو او شمالونو به نور خپله

ختم شوي وو او رڼا به مو کراره کراره يا نا خاپي مړه کيږي او نور به
خه راپکې نه وي چې څوک مو بيا رڼا ته کيني او يا راباندې خپل کور
ښکلی کړي.

پلار مې لاس ورونيو او په خپلو لاسونو کې يې ټينګ کړ ، پورته يې
راته وکتل او بيا يې خپلو خبرو ته دوام ورکړ.

- هو بلکل ، تا هم شمې راوړې ، ماته دې پرې رڼا جوړه کړه په حقيقت
کې تا دغه شمو ته اړتيا درلوده خو هغه چا چې ستا شمه يې روښانه
کړې ده ستا رڼا ته هيڅ اړتيا نلري هغه ډير ستر ذات دی .
بيا لږه شېبه چوپ وو او بيا يې دوام ورکړ.

- ستا رڼا په حقيقت کې عبادت دی ، هغه خدای ته پيدا کړی يې چې
عبادت وکړې ، دا په حقيقت کې ستا رڼا ده ، ښه کارونه وکړې ، ظلم
ونه کړې ، دروغ ونه وايي ، دچا مال ونه خوري او خلاصه د نړۍ په
سرټول ښه کارونه وکړې او له بدو کارو ځان وساتي داستا رڼا ده او
دا ستا په درد خوري.

زه يې سترگو ته ځيروم ، داسې پخې پخې خبرې يې کولې چې توبه ،
نور يې نو کرار کرارې سترگې وتړل شوې ، زه يې هم له څنگه
وغځېدم او د شمولمبو ته مې چرت ونيو ، دپلار يوه يوه خبره مې له
ذهنه تيرېده او په يوه يوه خبره مې يې غور کاوه .

اتم خپرکی

دقناعت درس:

دقانع ډوډۍ پخه ده
لاس يې ډک خوله يې خوږه ده

د حریص کاسه چپه ده

لاس یې تش خوله یې سپیره ده

مابه چې نوی بکس یا نوی خیز و غوښت پلار به همدا ویل چې د قانع
ډوډۍ پخه ده ، لاس یې ډک خوله یې خوږده ، د حریص کاسه چپه ده
، لاس یې تش خوله یې سپیره ده ، بیا به موسک شو او خپل کار ته به
یې دوام ورکړ .

یوه ورځ له ښوونځي راغلم ، پلار ډیر ستړی وو ، ناروغي یې لا پوره
نه وه ښه شوې ، زما په لېدو د کار په میز تکیه شو او راته ځیر شو .

- ښه ښه راغلي ؟ څه غورې وې ؟

- خیر خیریت وو ، ستا ناروغي څنگه ده ؟

- هی - بد نه یم ، زویک به اوس یو چای دم کړي کنه ؟

- ولې نه په سترگو .

له دې ناروغۍ سره پلار ډیر راباندې گران شوی وو ، هره خبره به مې
یې د زړه په غوږو اوږېده ، ډیر مې زړه غوښتل چې پلار هرڅه وایي
زه پرې عمل وکړم خو کله کله به راباندې همزولي بریالي شول او
فوتبال ته به یې بوتلم چې رابه غلم پلار به یوڅه خواشینۍ وو اوس
مې نو نیت وکړ چې هیڅکله به فوتبال ته هم نه ځم .

چای مې دم کړ ، راغلم دکان ته ، ډیره شپه سره ناست وو ، دا چرت
راسره پیدا شو ، که خدای مه کړه دا پلار له لاسه ورکړم څه به کوم ؟
نور خو نو هیڅوک هم نه لرم . بیا به مې له ځانه سره ویل چې خدایه
سل کاله نور عمر هم ورکړه ، یا پروردگار په پاکه ربه .

پلار هم چای څښلو ماته یې کتل ، بیا موسک شو او پورته شو ،
واسکت یې راواخیست له جیبه یې پیسې راوايستلې .

- ورشه بچیه یو پاو کلچې ځان ته راوړه نن مې دیگ درته نه دی پرې
ایښی .

دې خبرې یې راباندې سخت بد تاثیر وکړ ، چې ښوونځي ته به تللم
ښه ډیر وخت به هم وو خو هیڅ به مې نه پخول پلار خوارکي به الوگان
راوړي وو او خدای خبر چې هغه به ترې څومره خوړل نوره برخه به یې

ماته پرې ايښې وه اوس يې چې دا د درته راوړه کلمه ووي سخته خوا
مې ورته بده شوه خپله يې هم ډوډۍ نه وه خوړلې خو په پيسو يې زړه
نه وو شوی مگر ماته يې پيسې راوايستې ، پيسې مې ترې
واخيستې او بهر ووتلم .

په لارې هم راسره همدا چرتونه وو ، تر کله به داسې غريبان وو ، تر
کله به د پلار ترکانې وي او خدای خبر چې څه پيسې هم پيدا کوي کنه
؟ هغه هم بيا زما د بوټونو جامو ، کتابونو او قلمونو خوراک شي .
چې راغلم پلار ډير خوشحاله وو ، کلچو ته يې وکتل پياله يې
کينډوده ، څومې کلچې په ځمکه ايښودې يوه يې ترې ورواخيسته ،
بيا يې ماته وکتل .

- وخوره ولاسړی وږی کيږي ورځې اوږدې دي .
دریمه کلچه يې هم ورواخيسته نور نو شاته کېناسته ، ځان به يې
هغې او دې خواته بوختاوه ، چې گواکې زه خو نور موږ شوم ، زماله
ستوني نه تيرېده کڅوړه مې تاو کړه څنگ ته مې کينډوده پلار
کڅوړې ته وکتل .

- ولې يې نه خوري ؟ وخوره .
- موږ شوم ، بس مزه نه راکوي ، موږ يم .
- وخوره ورک شه سهار دې هم چندان چای نه وو څښلی .

په زړه کې مې ويل چې زه خويواځې ښونځي ته لارم تا خو کار هم
کړی دی . نور مې نو ځان بلې خواته بوخت کړ چې پلار بيا کڅوړه
رانږدې کړه او کلچه يې ترې ورپورته کړه بيا يې ماته ونيوه خو ماترې
وانه خيسته ، پلار په احتياط احتياط يوڅو ترې وخوړې پاتې يې
تاو کړې برې يې په لرگو کې کينډودې .

اوس پلار ډير کنجوس شوی وو ، که به چا داسې کارونه کول نو پلار
به کنجوس باله خو ځان ته يې فکر نه وو ، ماته خو خير خو خپل ځان
ته يې يوه پيسه هم په څه نه ورکوله . بوټونه يې د دوه کالونو زړه وو ،
جامې به يې نوې څومره نه اغوستې په هرڅه يې زړه بېرانهده .
جامې مې بدلې کړې ، ميشتړنگ مې راواخيست او له پلاره سره

اخته شوم ، ډیره شېبه یې د ښونځي په اړه پوښتنې وکړې وروسته
مې ورته وویل .
- پلاره کنجوس څرنگه وي .
هغه وخنډل .
- داسې وي لکه زه .
- نه داسې مې نه ویلې .
- خو خیر زه لږ ورته یم .
- نه ما ویل چې ته کنجوس کنجوس هرچاته وایې نو څرنگه باید سړی
وي چې کنجوس خلک ورته ونه وایې .
پلاریو چوکاټ راپورته کړ او سکنه او خټک یې راواخیستل او په
چوکاټ کې په سوري کولو اخته شو .
- یو کنجوس وي ، یو قانع ، دومره هم باید سړی نه وي بې با که چې
څه مال و منال لري د یوې چرچې شي . ځکه سړی خپل توان ویني وایې
له خپلو څرو سره پښې غځوه ، نو د خپلو څرو سره چې څوک پښې
غځوي هغه ته کنجوس نه وایې . او څوک چې دخدای زور پیسې
ولري او بیا هم نه په غلا بندوي نه په چور نه په تالان او نه یې دخپل
کور او اولاد نفقه کوي هغه ته وایې کنجوس ، او د کنجوسانو دنیا
هیڅکله هم نه زیاتېږي او شکر به یې هیڅکله هم په خوله وانه وري .
ډیره شېبه سره چوپ وو ، پلار چوکاټ بسته کړ ، بیا یې ماته وروځې
کش کړې .
- ښه نورې غورې وکړه .
- د ابراهيم ادهم یوه کیسه خوراته وکړه .
- نه لرم حوصله راسره نشته ، سترې یم بیا به یې بله ورځ درته وکړم .
- نه خو اوس یې چې راته وکړې سترتیا به دې وتښتي .
- شیطان .
ډیره شېبه اخته وو ، بهر ووت کوزه یې په لاس کې واخیسته بېرته
راغی ، کوزه یې لمر ته کیښوده او لاسونه یې بدې وهل .
- ناوخته دی .

- نو شروع کوي يې

- رېښتيا هو نن مې يې يوه ډيره ښه کيسه ياد ته راغلي دا هغه د کور
په کتاب کې نشته ده.

- ښه تاچې تر اوسه دا کيسې راته کولې کور کتاب دی ؟

- نو څه فکر کړې چې ابراهيم ادهم زما هم عصر و و ليونيه.

- ښه دا نوې کيسه يې راته وکړه.

- ښه نو غورځوږ شه وايي چې يوه ورځ ابراهيم ادهم په ښکار پسې تللی
وو ، وايي چې ډير په ښکار پسې وگرځېده زړه يې غوښتل يوه ښه
هوسۍ ښکار کړي ، ډيره شېبه په غره کې وگرځېده ، ترڅو چې يوه
هوسۍ يې گير کړه ، ډير خوشاله شو خپل تير او کمان يې سره سم
کرل او په هغه هوسۍ پسې روان شو .

هوسۍ چې يې خواته رانږدې شوه نو ابراهيم ادهم غوښتل چې نور
خپل تير له کمانه خوشی کړي او هغه پرې وويلي چې پدې وخت کې
د خداي په قدرت سره هوسۍ په خبرو راغلي ده او د حال په ژبه يې
ويلي دي :

- اي سلطان ابراهيم ادهم ! زما تيونه وگوره چې شيدې لرم ، زه درې
واړه بچيان لرم د غره په يو غار کې مې خوشي کړي دي او زه راوتلي
يم ترڅو يو څه وخورم او خپلو بچو ته مې خوراک يوسم .

وايي چې ابراهيم ادهم د هوسۍ په دغه خبرو ډير حيران شو او خپله
څه غذا چې يې درلوده د هوسۍ په مخ کې يې کيښوده او خپله ترې
بیرته لاړ .

هو خو کيسه همدومره وه کنه .

ماو خندل ، پلار بياسرو خوځاوه ، او د جامو لور ته روان شو .

- زويه هيڅکله هم ځان حقدار مه گڼه ، په لږ څه قناعت وکړه ، په دنيا
کې ډير څه او ډير څوک له تا وږي شته ډير خلک له تازيات اړمن دي
او که دهغوی مرسته وکړې دا طبيعي ده چې د پنځون سترڅښتن
تاهم داسې نه پرېږدي او دا د طبيعت قانون دی چې تاته به يې هم
پاداش رسېږي .

نور نو لمړ ژير شوى وو ، دواړو جامې واغوستې دكان موبند كړ او
كرار كړار مخ په كور روان شو .

نهم خپر كى

د آمنې راتگ:

نور نو دولسم ټولگي ته رسېدلى وم ، د پلار د تركانۍ مزه هم په تلو
وه ، كار به يې هم ډير نشو كولاي ، زه به چې غرمه راغلم بيا به تربېگا
له پلار سره په تركانۍ كې اخته وم ، ماخوستن به مې هم نور د پلار
نكلونه له ياده وتلي وو ، رياضي او فيزيك داسې راته سخت وو چې
مه يې كوه پوښتنه.

يوه ورځ له ښوونځي راغلم ، چې گورم دكان بند وو ، د گربت اكا
دكان ته ورغلم ، هغه په كار اخته وو د دكان له دروازي مې ورغړ
كړل.

- گربت اكا زموږ پلار څه شو ؟

- هغه لاږو كورته لكه چې يو ميلمه مو راغلى وو ، له هغه سره كور ته
لاړ ، ماته يې ويل چې اسد راغى كورته يې راواستوه .

هك حيران شوم ، دا به څوك راغلي وي ؟ له ځانه سره مې ويل چې
كاشكي د كابل خاله وي آمنه هم ورسره راغلې وي . په لارې چټك
چټك روان وم ، ډير په دې لاره يواځې نه وم تللى تل به راسره پلار هم
روان وو ، دواړو به تر كوره څو كيسې و كړې ، خواوس به پلار په
خپله هم ويل چې نور مې مزه نشته ريښتيا هم نور يې چندان مزه نه وه
، ژر به غوسه كېده ، خبرې يې ډيرې نشو كولې ، زما له درسونو سره
يې چرت خراب وو هره ورځ به يې ويل چې كه زه كابل ته پوهنتون ته
لاړ شم نو هغه به څه كوي ، زما هم زړه درېده چې څرنگه به پوهنتون

ته ځم؟ کله به مې ويل چې پلار هم راسره لاړ شي کابل ته کله به مې ويل چې پوهنتون به نه وایم خو هيڅ يو هم نه آرامولم.

په همدې فکرونو کې وم چې کور ته ورسېدم، د کور تر مخې يو موټر ولاړ وو، دا لومړی ځل وو چې زموږ د کور مخې ته موټر ولاړ وو، له ځانه سره مې وويل چې حتماً د کابل خاله ده بل څوک ندي بس له ډيرې خوشحالي الوتلم.

د کوټې دروازه مې پرانستله وای پخپله وه، خاله وه، آمنه وه نورزيه کامران او پلار يې وو. ورغلم خاله په غيږ کې ونيولم او په تندي يې بښل کړم، له رحيمي کاکا سره مې هم ستړي مشي وکړل کامران مې هم په غيږ کې ونيو، خو نوبت آمنې ته ورسېد، ډيره شېبه مې ورته وکتل او ورته مې خندل، ډير خوشحاله وم ډيره شېبه سره کېناستلو خاله پوښتنې کولې. رحيمي کاکا او پلار هم مجلس کاوه خاله ډيره راته خوشحاله وه.

- دا د هوسۍ خوارکۍ يواځينۍ هيله وه چې زوی يې...

نور يې نو ژړا ستونی ونيو، خبره يې بدله کړه او له پلار سره په مجلس بوخته شوه. آمنې هم ماته کتل، موسکه موسکه کېده او کله کله به يې آرامه پوښتنه وکړه.

- په څووم ټولگي کې يې؟

- نو زړه دې دی چې ناکام شوی وم؟

- ښه ما ويل چې که چېرته دې کوم ټوپ وهلی، پلار دې هومره غوري کولې ما ويل نو له پوهنتون هم تير شوی يې؟
ما ورته وخنډل نور مې څه ونه ويل.

کله به مې د رحيمي کاکا او کله هم د خاله پوښتنو ته ځوابونه ويل او کله به هم آمنه له نظره تيره کړه، ډير پخوا اوس مې کم کم ياديدل چې ما او آمنې به په کوڅه کې د ټوپونو مسابقه کوله دهغې په ويښتانو کې يوه شانه وه چې ټوپ به يې کړ هغه به خلاصه شوه بيا به نيم ساعت په هغه اخته وو چې ټينگه به شوه نو بيا به يې ټوپ وواهه که به خلاصه شانه کور ته راغله مور به يې ورته غوسه وه. هغه وخت به

يې لنډ سور کميس اغوستی وو او وينستان به يې تر شاترلي وو ، له هماغه اوله ډيره ښکلې وه ، ډيره نازولې وه چا به ورته دوهمه خبره کوله هغې به بيا په ژړا شروع کړې وه . خو اوس بدله شوې وه . تورې غټې غټې سترگې چې سرخي يې خونې توب يوه په دوه کړې وو ، لوړه پزه سپين مخ خو وينستان يې په ټيکري کې وو اوس يې هغه سور کميس نه وو په تن اوس يې نو نوی کابلی موډ کاوه ، خو هغه وخت به نه زما زړه د غوڅېدو وو نه به دهغې نيت وو چې د چا زړه هسې پاره کړي مگر اوس بدله وه نظريې لکه د موسی امسا هسې ټولول کول لکه د عيسی معجزه ژوندي کول يې کول ...

ما يې همدا سې سترگو ته کتل چې هغه موسکه شوه مور ته يې وکتل ، ماهم ځان سره سم کړ فکر مې شو دهغې مور ما ته کتل . ما ورته وخنډل .

- وبخښی چای څښی ؟

- نه زويه زه اوس خپله پورته کېږم چای به دم کړم .

ما بيا آمنې ته وکتل په زړه کې مې وويل چې کاش آمنه پورته شي چای وکړي خو نه هسې هم نه وه آمنه دومره نازولې وه چې چای يې له سره پيژندلو نه چې څرنگه يې پخوي .

خاله بهر وايستلم ، ډيره شېبه په هغه بله خو نه کې سره ناست وو ، پوښتنې يې کولې او دخپل ځان په اړه يې ويل کله به يې د زړلښت غورې کولې چې په پوهنتون کې اول نمره شوې وه ، ماته يې يواځې په درس ټينگار کاوه . ډيره شېبه موهلته غورې وکړې ماورته د پلار د ناروغۍ وويل ډيره خواشيني شوه ويل يې چې ماته مو نو ولې حال نه را استاوه خو ما ورته وويل چې څرنگه مو درته حال استولی وای . په دې کې آمنه هم راغله ، موريې ورته وکتل نوريې نوله ماسره خبرې کولې خوزما پام يواځې آمنې ته وو دهغې حرکاتو ته پورته کېدا ته کتلو ته يې چوپتيا ته بس زړه مې غوښتل يواځې آمنې ته وگورم او بس .

خاله شپه وکړه بېگا تر ډيره ناست وو زه آمنه او کامران سره يوې

خواته شو نورزيه ويده شوې وه پلار خاله او رحيمي کاکا هم خپلې کيسې کولې رحيمي کاکا پلار ته ويل چې دا کور خرڅ کړه په کابل کې يو ښکلی کور واخله نور به نو اسد هم درسره وي پوهنتون به هم وايي خپله به هم هلته کار کوي په کابل کې کار ډير دی خو پلار ورسره نه منله.

آمني له ما پوښتنې کولې ، کله په درس کې کله هم د ملگرو او ښوونځي په اړه ما هم ترې پوښتنې کولې . نرمه لهجه خوږې خبرې يې زما په ذهن کې پاتې کېدې ډيره شېبه سره وغږيدو ما ورته ويل چې کومه پوهنځۍ وايي هغې ويل چې غواړي ډاکټره شي خو زما له ډاکټرۍ ښه نه راتلل ما غوښتل چې حقوق ولولم له سياست سره مې جوړه وه . آمني وخنډل

- ښه غواړې څارنوال صاحب شي ؟

- هو نو ته غواړې چې ډاکټره صاحبه شي ؟

دواړو وخنډل ، کامران ويل چې غواړي انجنير شي خو آمني ورته وخنډل.

- ورکه انجنير مه کيږه شرم دی خلک به څه وايي چې درې خويندې ډاکټرانې دي پلار ډاکټر دی او يو زوی غواړي انجنير شي .

شپه عجيبه تيره شوه ، ډيره ښه شپه زړه مې غوښتل چې ويده نه شو او ترسهاره له آمني سره مجلس وکړم ، زه ورته د ابراهيم ادهم کيسې وکړم او هغه هم راته چوپ ناسته وي سترگو ته مې گوري او موسکه وي .

سباته جمعه وه زړه مې ښه وو گوندې آمنه ټوله ورځ له موږ کره وي زړه مې غوښتل چې سبا هم پاتې شي ... خو چې چای مو وڅښلو نو رحيمي کاکا ويل چې نور نو ځي . زه ډير خپه وم خاله ته مې وکتل هغه هم راوړاندې شوه او په سرمې يې لاس راتير کړ .

- خاله پاتې شئ خو سبا به لاړ شئ .

- نه قربان بايد لاړ شو زړلښت يواځې پاتې ده د تره کره يې ده نن بايد ورشو .

- خیر دی مازیگر لار شئ .
 - نه بیا به گورو یوه بله ورځ بیا راځو .
 نور نو کرار کرار ووتل ، په موټر کې سپاره شول . آمني ته ډیره راته
 لاس خوځاوه چې موټر له سترگو پنا کېده آمنه مې زړه راننوته لا خوږه
 کېده او راباندې گرانېده .
 بېرته راغلم کور ته له پلار سره اوږد و غځېدم پلار اسویلی وکړ او
 پیاله یې ورنږدې کړه .
 - خاله دې خیر یوسي ، دا یوچای یې دم کړ هم توره یې وکړه .
 - خاله ښه ښځه ده .
 - ولا رحیمي هم بد سړی ندی یواځې لږ پیسه دوسته دی .
 - خو ته خپله وایې چې سړی باید قانع وي او دا هڅه هم وکړي چې
 ټول مال و منال د یوې چرچې نه کړي ؟
 - نه ډاکټر یې پدې کیسو کې ندی هغه که قانع وای له ما او تا سره به
 یې لږ څه مرسته کړې وای حد اقل دومره خو یې کولی شو چې ما او
 تایې په یوه کور کې اړولي وای ما یو دکان نیولی وای کار مې کولی
 او تا هم راته پوهنتون ویلی .
 نور نو د پلار دا سندري پیل شوې چې ډاکټر ولا مرسته نه کوي او څه
 څه خوز ما په زړه آمنه راننوته او بل ډول یې تسخیر کړی وم . پلار
 پورته شویو کتاب یې راواخیست او مخ ته یې ونيو .
 - پلاره تاخو دا ډیر وخت کتاب له یاده ویستلی وو ، رښتیا هغه د
 ابراهيم ادهم د کیسو کتاب چېرته دی ؟
 - نشته دی اوس .
 - همدا په لاس کې خود نوی کتاب دی ؟
 - دا فارسي دی ، هغه په پښتو دی .
 - ښه خود اراکړه .
 - ته ولې خپل کتابونه نه لولي ؟
 - نه یوځل دا له نظره تیروم بیرته یې درکوم .
 پلار ماته کتاب ونيو نوري په ځان خادر راکش کړ او سترگه یې پټه

کړه بېرته سره و خوځېده سړيې راپورته کړ.

- وهلکه بې د ابراهيم ادهم له کيسو نورې هم بڼې کيسې شته غواړې درته ويې لولم؟

- نه دومره ندي بڼې.

- نو غورځه يوه په زړه پورې کيسه درته ولولم، دا تر دې ډاکټره راياده شوه چې دومره سترې سترې خبرې يې کولې.

وايي په يو ځای کې يوه زړه بڼه وه چې په دښته کې يې مالونه خړول، هره ورځ به چې د پاچا کاروان تيريده هغه به ورته ولاړه وه او د پاچا احترام به يې کاوه، بله ورځ په يوه غونډۍ ولاړه ده د پاچا کاروان چې يې وليده نولاندې يې ورته راغږ کړل.

- هې! دا پاچا ته خومې يو عرض حتماً ورسوئ.

وايي هغه ساتونکي حيران شوي دي چې دغه بڼه خو به هره ورځ د پاچا د احترام لپاره وه او کله به يې ژړل او کله به يې خاورو کې پښې غځولې وي د پاچا ستاينه به يې کوله ولې داسې په غرور سره خبرې کوي؟

- وايه ورته وبه يې رسو.

- نه نن مهمه خبره ده، حتماً به يې ورته رسوئ.

- بڼه په دواړو سترگو وايه کنه.

- ورته ووايه چې زما زوی ځوان دی دا لور به دې ورته واده نکړې؟

وايي ساتونکي سخت حيران شول چې دا بڼه څومره بدله شوې ده داسې په کبر کې خبرې کوي؟ وايي چې دا خبره تر پاچا پورې ورسېده، پاچا وايي موسک شو او امريې وکړ چې ورشئ په کوم ځای چې دا بڼه ناسته وه هغه ځای وپلټئ. وايي چې کله يې هغه ځای وپلټلو ترې لاندې خزانه وه.

- بڼه.

- خونوره نو کيسه همدومره وه، دا غټې غټې خبرې دنيا په خلکو کوي همدوره بس.

- نو دې څه فايده وکړه، ولا بابا سخت مې د خزانې د کيسو سره لگي

نورې دې نه دي په یاد ؟

- په یاد مې دي .

- خو یوه بله راته ووایه .

- سمه ده د بېگا برخه هم خلاصه شوه او په دې شرط چې ته به هم راته یوه کیسه لولي .

- سمه ده .

- نو وایي چې یو کس وو ډیره ارزو یې درلوده چې خزانه ومومي او پیسه داره شي د ورځې به هم ورسره همدا چرت وو او د شپې به هم ورسره همدا چرت وو ، یوه شپه یې خوب ولیده چې یو کس ورته وایي چې زه مامور شوی یم چې تاته خزانه ونیسیم سړی ډیر خوشحاله شوی دی نو وایي چې هغه کس ورته وویل چې غشی او لیندی درسره واخله هغه پورې غونډی ته لاړ شه غشی په لیندی کې کیږده او خوشی یې کړه چې هر ځای وغورځېده نو هلته به خزانه وي سړی ډیر خوشحاله شوی دی سباته غونډی ته تللی دی غشی یې په لیندی کې ایښی دی کش کړې ده او غشی یې خوشی کړی دی غشی وړاندې یو ځای لگېدلی دی سړی ورغلی دی په ډیره لیوالتیا یې هغه ځای پلټلی دی خو هیڅ یې هم ندي میندلي ، خو څو ځله یې یوې او بلې خواته غشی ویشتی دی او هغه ځایونه یې پلټلي دي خو څه یې ندي میندلي ډیره غوسه ورغلې ده . بېگا یې بیا هغه سړی په خوب لیدلی دی په غوسه کې یې ورته ویلي دي چې ولې دې غلط ادرس راکړی وو ، هغه کس ورته ویلي وو چې ما غلط ادرس نه وو درکړی دا پروسه دې غلطه پرمخ بېولې ده . غشی په لیندی کې کیږده ، لیندی بې له دې چې کش کړي نو غشی پرېږده چې غشی هر ځای ولگېده نو خزانه هماغلته ده . سړی سبا بیا له کلنگ ، بېلچې او غشي او لیندی سره د غونډۍ سرته ختلی دی . غشی یې په لیندی کې ایښی دی او بې له دې چې کش یې کړي نو پرې ایښی یې دی غشی یې په خپلو پښو کې غورځېدلی دی ، ژر ژر یې هغه ځای پلټلی دی که گوري چې خزانه هماغلته ده . سړي له ځانه سره سر بنورولی دی او ویلي یې دي

چې داسې تر پښو لاندې وو غشي ته ضرورت څه وو .
 هـیـ هـیـ نو داسې غوړې دي ، ته هم خوښتنداره اوسه ...
 - ښه سمه ده ، ښه کیسه وه بده نه وه .
 - نوبت دې دی .
 - زما یوه په یاد ده که دې نه وي اورېدلې .
 - ته وایه .

- وایي چې د عبدالملک بن مروان په وخت کې یو جنگي سردار وو
 چې ډیر شتمن هم وو یوه ورځ ورته عبدالملک بن مروان حکم وکړ
 چې له پوځونو سره لاړ شي او په روم کې و جنگیزي ، سرداري هم
 مني بیا ورځي د یو سوداګر زوی ته چې ښه نیک خویه او صالح ځوان
 دی هغه ته وایي چې زه د روم جنگ ته ځم ، زه خپل مالونه تاته امانت
 سپارم که زه راغلم نو زما مالونه به راته وسپاري او که راغلم نو لس
 برخې یې ستا او پاتې به مې خپل اولاد ته ورکړې او بې لدې چې ترې
 کوم سند واخلي مخ په روم لاړ . وایي چې دغه سردار هم په جنگ کې
 ووژل شو ، مودې تیرېدې د دغه سردار اولاد بې پیسو شول او
 تصمیم یې ونيو چې عبدالملک بن مروان ته د پیسو یو غوښتنلیک
 ولیکي ، کله چې دغه غوښتنلیک پاچا ته ورسېده هغه وویل چې
 څوک چې ووژل شي دهغه نور معاش هم پرې کیږي دا سردار ډیر
 پخوا وژل شوی دی . له بلې خوا د سوداګر پلار هم پدې قضیه خبر شو
 زوی ته یې وویل چې اوس خو هغه سردار وژل شوی دی دا پیسې
 ماته راکړه زه اوس څه پیسې په لاس کې نلرم خو زوی یې ورته ویلي
 دي چې سربېره درکړم مګر دا امانت به درنکړم . لنډه یې دا چې بله ورځ
 د سوداګر زوی د سردار د کورنۍ له وضعې خبریږي نو زامن یې
 راغواړي او ورته ټوله کیسه کوي بیا ورته وایي چې که ترې لس
 برخې راکوئ هم خپله خوښه موده که یې نه راکوئ هم خپل مال مودی
 زه پرې کوم کار نلرم . وایي چې زامنو یې لسمه برخه ورکړه او نورې
 پیسې یې یووړې . بله ورځ پاچا د دغه سردار د زامنو د حال پوښتنه
 کوي څوک ورته وایي چې دهغوی وضعه اوس ډیره ښه شوې ده نو

عبدالملك بن مروان حكم كوي چې دا هلكان راوړی ترڅو ترې دا پوښتنه وكړم چې په لږ وخت كې يې دا دومره پيسې له كومه كړې هغوی خوماته غوښتنليك ليكلي وو. وايي چې د دغه سردار زامنو ورته ټوله كيسه وكړه عبدالملك بن مروان د سوداگريزۍ چې اوس غريب شوی هم وو راوغوښت او د ټولې پاچاهۍ د خزاني مشري يې مقرر كړ وايي چې دومره شتمن شو چې په بغداد څه چې په ټولو نږدې ټاټوبو كې ترې شتمن او معتبر سړی نه وو دا ددې لپاره چې په امانت كې يې خيانت نه وو كړی. ته هم پلاره په امانت ټينگ اوسه. دواړو وخنډل نور نو پلار بيا په سر خادر راکش كړ او كرار ویده شو ماته هم خوب راغی ویده شوم خوله آمنې سره ناست وم او سره خنډل مو.

لسم څپرکی

له مينې د پلار خبرېدا:

بس نور ورځ په ورځ سره حيرانېدم، له يوې خوا به مې زړه غوښتل چې آمنه مې لېدلې وای له بلې خوا مې له پلاره زړه نه كېده، له بلې خوا مې په ازموينو هم چندان باور نه درلود، خدای خبر چې پوهنتون او ازموينې به څرنگه شي؟ بس په همدې سوچونو كې به ښونځي ته لاړم او په همدې سوچونو كې به بيرته راغلم.

يوه ورځ په دكان كې له پلار سره په كار اخته وم، سوچ مې په آمنه كې وو له هغې سره په خبرو لگيا وم دهغې مخ ته مې كتل او زړه مې غوښتل چې ورسره يواځې وم، كله هغه راته وژاړي كله ورته زه وژاړم، له ځانه سره به مې فكر شو عجيب ليوني خيالونه دي؟ په همدې

فکرونو کې وم چې پلار په شا وټپولم.

- وهلکه عاشق يې که څه بلا وایم چې ازموينې د څرنګه شوې ؟

- نورې تمامې دي ، سبا نه بله ورځ د قرآن کریم او حديث شریف ازموينه ده نور نو تمام.

- بڼه ولا بڼه شو نور نو خوبو نه ريښتيا کېدو ته نږدې دي هه سبا بله ورځ به مې زوی ډاکټر صاحب وي به به به.

- نه ، بابايو څه شی مې په زړه کې دي درته ويې وایم ؟

- وایه کنه.

- زړه مې نه غواړي چې پوهنتون ته لاړشم ، يعنې فکر کوم چې پوهنتون به ونه شم ویلی.

پلار و خنډل قلم يې د غوږ له شا څخه را واخيست او په چوکاټ يې سترګه پټه کړه بيا موسک شو ماته يې وکتل.

- ګوره زويه ته نن هغه څوک يې چې پرون يې دې فکر کاوه او سبا به هغه څوک وي چې نن يې فکر کوي پس فکر وکړه چې ویلی يې شي نو ویلی يې هم شي.

پلار عجبه درنه خبره وکړه ، همداسې مې بس په ذهن کې په شور او تاندي پاتې شوه بيا يې په مخ وټپولم او سترګه يې راته ووهله.

- زويه هر څه ته چې غواړې ورسېږې عاشقانه هڅه وکړه ، هڅه له تا رسېدل يې په خدای دي ته هڅه کوه او د زړه له تله هڅه کوه هله به يې نتيجه ګوري بې نتيجه نه پاتې کېږي.

- خوتابه هم هڅه کړې وه اوس به مو ولې په کابل کې کور نه درلودلای.

- ګوره بچک دوه مسئلې دي يو دا چې دا د طبيعت قانون ندی چې ټول خلک شتمن وي او په کابل کې دې کورونه ولري ، دوهم دا چې شهيد سردار محمد داوود خان ویلي دي: تصميم شرط اول موفقيت است. بچک چې تصميم ونيسي بيا عاشقانه هڅه وکړې او د مېرې هوډ ولري په هيڅ ميدان کې به ماته ونه خوري ، که غواړې چې ترکان شي که غواړې چې ستر سوداګر يا هم پاچا نو که هڅه وکړې نو ښايي

ورته ورسېږې که ونه رسيږې مزه يې حتماً گوري ورته نږدې خو به شې.

- ولا که داسې آسانه وي نو خداى مې دې يوبل هدف ته هم ورسوي.

- لکه کوم؟

- هغه نو تاته نه وایم.

- بچک په ژوند کې له مور او پلار پرته تر ټولو ښه، د ډاډ وړ او گټور

محرم بل نشته، مالوی کړی یې بچک د کونې په رگونو دې پوهیږم.

دواړو وخنډل، بیاراته خیر شو.

- ښه نو هزاره ده، پښتنه ده تاجکه ده او که کومه جټه مټه ده؟

ما وخنډل یو ځل مې ځان پرې تیراوه، خوبیا مې فکر شو دا مې دوهم

ځل وو چې پلار ته دروغ وایم یوبل ځل مې هم ورته دروغ ویلي وو له

ځانه سره مې په خپله تصمیم نیولی وو بیا مې له ځانه سره قسم کړی

وو چې هیڅ څه به مې له پلاره پټ نه وي، خودا مسئله ډیره راته

خجالتوونکې وه.

- نشم ویلی.

- ښه ښه پوه شوم.

- نو څوک ده؟

- هه دا خو نو معلومه شوه چې څوک خوشته دي؟ ای شیطان.

- نه نشته دي مابل څه یادول.

- پوه شوم پوه شوم، گوره زویه! ته اوس غټ سپری یې په خپله په

خپل کار ښه پوهیږې، دخپل ځان لپاره به نور پخپله تصمیم نیسې،

په ژوند کې څو څیزونه ډیر قوي وي چې یوه یې هم د سکس قوه ده،

زویه دا دهر انسان اړتیا ده ولې هیڅکله هم لنډه ځمکه مه وینه،

اوږد فکر کوه اوږده راتلونکې په نظر کې نیسه ته دوه ورځې ژوند نه

کوي او نه هم دیوې یا خوشیښو خدا لپاره پیدا شوی یې، پس پدې

اړه به هم یوه ورځ تصمیم نیسې خو داسې تصمیم ونیسه چې د عمر تر

پایه پرې ډاډه وي.

دپلار خبرې راته یو څه تسکین راکړ نو مې جرأت پیدا کړ.

- نو درته ووايم؟

- نه زه يې پيژنم.

- څوک ده؟

- دخاله لور دې؟

- هو

پلار څه شېبه په فکر کې وو ، نور يې نو ساعت ته وکتل .
 - درځه دا اوږده فکرونه دي ، د داسې مسئلو په اړه هيڅکله هم په لږ
 وخت کې تصميم مه نيسه او ټينگار هم پرې مه کوه چې د نورو
 لومړيتوبونو مخه دې نيسي .

دکان مو بند کړ ، مخ په کور روان شولو ، پلار ترمخ وو زه له شانه ،
 فکر مې سره ګډوډ وو هرڅه مې پلار ته ويلې وو خو دا سوچونه مې
 هغه ته نشو ويلې چې څرنگه پوهنتون ته لاړ شم او څرنگه هغه يواځې
 پريږدم؟

په لارې مې ترې د ابراهيم ادهم کيسه وغوښته ، پلار راته وکتل او
 موسک شو .

- ياره تاخو بيخي زه د ابراهيم ادهم د کيسو گنج وليدم ولا ختمې
 شوې نورې مې ندي په ياد .

- خير دى هره ورځ داسې وايې بيا يوه ياد ته درځي .

- نور نو ته هم د فکر کولو يې ، دلو ستلو يې او ددده کولو يې يوه به
 راته ته وايې يوه زه .

- سمه ده .

- نو پس صبر چې زه يوه را په ياد کړم ... هه وايې چې ابراهيم ادهم
 عادل او مهربانه پاچا وو چې ډير کله به د خپل رعيت د حال
 معلومولو لپاره په بدلو جامو کې ښار ته تللو او دخلکو حال به يې له
 نږدې کتلو .

يوه ورځ په بدله قواره په يوه تنگه کوڅه کې تيريده چې په کوڅه کې
 يې په يو پنځه کلن ماشوم سترگې وښتې چې يو زوړ کميس يې
 اغوستى وو په خاورو کې ناست وو کله به يې ژړل او کله به يې خندل

، کله به يې خاورې په وړو موټو کې راپورته کړې او په سر به يې وشيندلې. دې صحنې ابراهيم ادهم ته خوند ورکړ او خو دقيقې ورته ودرېده.

ډيره شېبه ورته حيران ولاړو ووله ځانه سره يې وويل: يا خدايه! دا څه اسرار دي چې زه يې له دغه واړه ماشومه وينم، کله ژاړي او کله هم له ځانه سره خاندې؟ بيا يې نيت وکړ چې ورنږدې شي او پوښتنه يې وکړي. له اس څخه ښکته شو او ماشوم ته ورغی. چې په دې شېبه کې ماشوم بيا په ژړا پيل وکړ او ابراهيم ادهم ترې پوښتنه وکړه چې ولې کله ژاړي او کله خاندې؟

هغه پنځه کلن ماشوم يې په مخ لاس راکش کړ او له اوبښکو په ډکو سترگو کې ابراهيم ادهم ته وکتل او ويې ويل: اي سلطان ابراهيم ادهم! زه خوددې لپاره خاندې چې زما او ستا روح د اسرارو په نړۍ کې سره نږدې وو چې تال له ځانه سره وويل چې زه دغه ماشوم ته سلام ورکړم او کنه؟

سلطان ابراهيم ادهم خپل شاوخوا ته وکتل چې په کوڅه کې له هغه او ماشوم پرته بل څوک نه وو بيا يې وويل: کله ته څه پوهيږې؟ چې زه ابراهيم ادهم يم؟

ماشوم بيا وخنډل او ويې ويل: اي پاچا زه په همدې خاطر خاندې چې وايې څرنگه دې وپيژندلم؟ دا د خدای اسرار دي چې زه پوهيږم او ته نه. ابراهيم ادهم وويل: ښه نو دا ژاړې بيا ولې؟ ماشوم ځواب ورکړ: اي ابراهيم ادهم! کله چې زما مورد پخلي لپاره اور بلوي نو لومړی واړه واړه لرگي راتولوي بيا پرې سترلرگي ږدي او بيا اور ورته کوي کله چې واړه لرگي او رواخلي نو وروسته بيا سترلرگي هم سوځي اوس زه ويريرم چې خدای ناخواسته زموږ وړوله لاسه غټان ونه سوځي او په همدې خاطر هم ژاړم.

ابراهيم ادهم بيا پوښته وکړه: نو دا خاورې ولې په سر شيندې؟ ماشوم ځواب ورکړ چې اي سلطانه! زه ددې لپاره خاورې په خپل سر شيندم چې ددې وړتيا او لياقت نه لرم چې په هغې له پاسه پښې

کېږدم او وگرځم نو له همدې کبله يې په سرا چوم. ويل کيږي چې دا
ماشوم حضرت امام مالک رض وو.
پلار راته وکتل او موسک شو.
- څه ورک شه نور دې نو سترې کړم اوس به نو ديگ هم ته کړې او
کالي به هم پريمنځې.
- سمه ده.

- وايه کنه اوس ستانوبت دی.
- ښه سمه ده خو که د دده نه وي.
- ښه وايه.

- وايي چې ابراهيم ادهم چې کله پا چايي پرېښوده او مخ د مکې په
لوري روان شو نو ډير ځايونه يې مزدورۍ وکړې، يو ځل په يو ځای
کې د انارو په يو باغ کې باغبان شو او ځان يې د باغ خاوند ته ورو نه
پيژانده. يوه ورځ د باغ خاوند باغ ته ورغلی دی او ابراهيم ادهم ته يې
ويلي دي چې ورشه يو ښه شرين انار راوړه، ابراهيم ادهم تللی دی يو
انار يې ورته راوړی دی کله چې د باغ خاوند هغه خوړلی دی نو ادهم
ته يې ويلی دي چې ورشه شرين راوړه دا شرين نه وو. ابراهيم ادهم
بيا تللی دی بل انار يې ورته راوړی دی هغه چې يې خوړلی دی بيا يې
ادهم ته ويلي دي چې دا هم شرين نه وو، ته څرنگه باغبان يې چې
دومره وخت دې په دې باغ کې هم تير شو تر اوسه دې د باغ خواږه او
تروش انار ندي پيژندلي؟ ابراهيم ادهم ورته وويل چې زه باغ ساتم د
انارو په مزه نه پوهيږم ځکه چې نه مې ده کتلې. وايي چې د باغ څښتن
دا واورېدل نو ويې ويل چې پس ته نو ابراهيم ادهم يې.

- ښه

- خو ختمه شوه.

- دا کيسه له کومه شوې ده؟

- نو زه څه خبر يم په يو کتاب کې مې لوستې ده.

- دا له ابراهيم ادهم په خپله نقل شوې ده دا کيسه خپله هغه کړې ده.

- په دې يې نو نه پوهيدم.

- پاتې هم لري .
- هغه څرنگه ؟
- لدې ځایه تللی دی بل ځای مزدور شوی دی ...
- ښه نو .
- ولاوس مې په وس کې نشته څه ژر کوه دیگ وکړه ، چې کالي هم
دواړه پریمینځو .
- ښه سمه ده .

یوولسم څپرکی

پوهنتون ته تگ:

بېگامې له ځانه سره سترگې پټې کړې وې ، ډیره شېبه مې فکر کاوه ،
یاخدا یه ! زه به سبا څم پوهنتون ته پلار ته به دیگ څوک کوي ؟ بې له
ما به څرنگه خوب ورځي ؟ او څرنگه به یې یادیرم ؟ یاخدا یه ! زه دې
همدا سې پیدا کړی یم بې پلاره به څرنگه خوب راځي ؟ څرنگه به بې له
پلاره ډوډۍ خورم ؟ او څرنگه به بې له هغه ژوند کوم ؟ درسونه مې هم
سخت دي ؟ پلار هم ضعیف دی ؟ بس په همدې فکرونو کې د پلار
خواته غځېدلې وم ، چې پلار راډیو بنده کړه او پورته شو .
- زویه کالي دې سم کړل ؟

زما ستونی غریو نیولی وو ، پلار ته مې وکتل او بیا مې وړاندې
دستکول ته وکتل .
- هو .

- بهبه نور نو اسد جان د مسافری شو ، خدا یه ! څومره لوی یې دا زما
ارزو وه چې یوه ورځ وگورم زوی مې پخپله چېرته ځي پخپله ځان ته

فکر کوي او په خپله دخپل ژوند او راتلونکي فکر کوي. بېچک دا
ډیر لوی ویاړ دی ته نور غټ شوی یې.
- خوماته سخته ښکاري.

- لیونکه ، تر قیامتته به دې دپلار په خوا کې وي ؟ دا انسانان ټول
همدا سې دي ، دا قانون دی ، ته تر اوسه لدې قانونه بې خبره پاتې یې
؟ تر اوسه پدې نه پوهیږې چې هر سړی پیدا دی خپل خپل کار لره کنه
؟

پلار موسک شو بیا یې په مخ وټپولم ، خوزما فکر خراب وو ، له
یوې خوا به مې پدې چرت سم شو چې آمنه به ووينم لږ تر لږه یو ځل خو
به یې ووينم څومره به راته خوشاله شي . زه به هم ورته ډیرې
دگلوباغې شنې کړم هغه به هم راته غورې وکړي آخر هغه هم خپل
مقصد ته ونه رسېده غوښتل یې ډاکټره شي خو خدای خبر چې اوس
به نوڅه کوي کور به کیني که به څه کوي ؟ زه دهغې په ځای ډاکټر
کیرم خدا راغله او موسک شوم . پلار راته وروځې کش کړې او ویې
خندل .

- چېرته رسیدلی یې ؟ گوره پام کوه دا دځمکې خلکو ته هم لږ لږ گوره
دومره هم تیزمه څه ، دوهمه گربته ، هغه یوه ورځ چرت نیولی وو چې
ور ننوتلم نور پورته شو راته غوسه شو ماویل چې څه خبره ده ویل
یې چې نور یې نو د جرمني د الوتکې ټيکت کړی وو او مخ په جرمني
روانېده چې زه یې مزاحم شوم .

پلار ډیره شېبه تسکین را کړ ، په کابل خوزه بلد وم ، خوبیا یې هم
ډیرې لارې گودرې راته وښودې زه ډیر ورته شله وم چې هغه هم راسره
لار شي خو هغه به ځان په بله کړ سر به یې گراوه او راته موسک به
شو .

- ډار یې چې ورک به شي ؟

- نه څه ووړ خو نه یم .

پلار خدا واخیست .

- هو اوس خو نو غټ میړه یې .

ماهم وخنډل خو اوس نو هغه وختونه تير وو چې په دې خبره به مې ورسره جنگونه کول.

- گوره زويه چې په خپله لار شپې دا ښه ده ، زه هم په يو دوه اونيو کې حتماً درباندي گرځم او بل دا چې ته به له خيره نور غټ سړی شوی وي ډاکټر صاحب به وي په ترکان پلار به شرميرې هسې دې ولې آبرو وړم.

ماته غوسه راغله خو بيا مې همدا سې وخت له ځانه سره انځور کړ خو بيا مې له ځانه سره وويل چې يو ځل سړی له يو چا پيدا کيږي هغه يې لويوي بيا يې په قواره وشرميږي دا به هسې معنی لري لکه چې پخپل خلقت شرميږي دا به نو څومره پست انسان وي ؟.

ټوله شپه مې رنگ رنگ خوبونه ليدل ، سبا مې دستکول راواخيسته ، پلار هم راسره را روان شو ، په لارې يې راته نور هم ډير نصيحتونه وکړل ، دخداي زور پيسې يې هم په جيب کې راواچولې بيا يې راته وويل.

- زويه باور وکړه چې راباندي گران يې ، خو ته هم زما لپاره په خپلو درسونو کې کونښن وکړه چې هر څومره پيسې دې په کار بدلې حال را استوه زه يې درته استوم چې هيڅکله هم له ډاکټر خيلو پيسې ونه غواړې هر څه درته زه اخلم.

رنگارنگ فکرونه راسره وو ، له يوې خوا خوښي ، له بلې خوا له پلاره خداي پاماني ډير عجيب حالت وو ، پلار ته مې وکتل او موسک شوم پلار هم وروځې کش کړې په سر مې يې لاس راتير کړ.

- وايه زويه هيڅ خبره په زړه کې مه ساته بيا ژوبليږي.

ما وخنډل عجبې خبرې به يې کولې هر ډول حالت به يې له سړي په يو يادوه خبرو کې ليري کاوه کله کله به مې له ځانه سره ويل چې زما پلار يواځې خداي د زوی د روزلو لپاره پيدا کړی دی ، آخري بيخي جادوگر پلار دی.

- پلاره خير دی پوهيږم چې حوصله درسره نشته خو دا يوه غوښتنه يواځې يوه غوښتنه.

- وایه بچک ته سراسر غوښتنه یې.

- یوه د ابراهيم...

- په دواړو سترگو بچک تیاری نیسه چې دا یې یوڅه سخته ده باید ټوله دې په یاد وي.

- سمه ده.

- غورځه.

- غورځیم.

- وایي چې ابراهيم ادهم ناست وو یوکس ورته راغی او ورته ویې ویل چې ای شیخه ما په خپل ځان ډیر زیات ظلم کړی دی ماته داسې یوه خبره وکړه چې لکه امام یې له ځانه سره ګرځوم. ابراهيم ادهم ورته وویل: که له مانه دا شپږ خویونه یاد کړې نو بیا به درته هیڅ هم زیان ونه رسوي.

لومړی: دا چې ګناه وکړې نو د خدای روزي مه خوره. هغه کس وویل چې دا نو څرنگه ممکنه ده څه شی چې په عالم کې دي ټول دهغه څښتن دي نو زه به داسې څه د خوراک لپاره له کومه کړم چې هغه نه وي پیدا کړي؟ ابراهيم ادهم ورته وویل چې پس دابه نو ښه وي چې هم یې رزق خوري او هم یې له قوانینو سرغړونه کوي او ګناه کوي؟ دوهم: دا چې ګناه وکړې نو د خدای له ملکه بهر شه. سړي وویل چې دا خو ډیره سخته ده شرق او غرب هرځای چې فکر کوي دهغه ملک دی نو چیرته لاړ شم؟ ابراهيم ادهم ورته وویل پس نو دابه ښه وي چې دهغه په ملک کې اوسي او ګناهکار اوسي؟

دریم: دا چې ګناه کوي نو داسې ځای یې وکړه چې خدای دې ونه ویني. هغه کس ورته وویل چې دا کله ممکنه ده چې یو کار وکړم او له خدایه پټ وي له هغه چا چې عالم غیب السموات ولارض دی. ابراهيم ادهم وویل نو ستا په نظر دا ښه خبره ده چې دهغه رزق خوري په ملک کې یې اوسي او له هغه ونه شرمیږي او ګناه وکړي؟

څلورم: دا چې کله درته ملک الملک ستاد روح اخیستو له راغی نو ورته ووايه چې ماته وخت راکړه ترڅو توبه وکړم. هغه سړي وویل چې

هغه به هيڅکله له مادا قبول نکړي. ابراهيم ادهم وويل چې پس ته چې نشې کولای چې مللک الملک ديوې شېبې لپاره له ځانه ليرې کړې نو پس وړاندې لدې چې راشي نو توبه وکړه. پنځم داچې کله درته نکير او منکر راشي دواړه له ځانه ليرې کړه هغه سړي وويل چې هيڅکله به زه داسې کار ونه کړای شم ، ابراهيم ادهم وويل پس دهغوی ځوابونه ورته چمتو کړه.

شپږم داچې کله له قيامته ورسته فرمان راشي چې گنهگاران بوځئ دوزخ ته ، ته ورسره مه ځه هغه سړي وويل چې آيا شونې به وي چې زه په پرنبتو غالب شم ؟ ابراهيم وويل چې پس ټوله کيسه همداسې ده لکه دا ودې چې ويل. وايي چې هغه کس توبه وکړه او شپږ کلونه په توبه کې وو ترڅو يې له دنيا سترگې پټې کړې. پلار ماته وکتل ، په سترگو کې يې اوبسکې راوگرځېدې ، لاس مې يې ورونيو او په لاس کې يې تخته کړ.

- زويه هر کار چې کوي نو معنويت له ياده مه باسه ، دين ته پوره پوره پام کوه ، له هر ډول اضطرابه به خلاص وي په ځان به متکي وي او تل به ډاډه وي.

پلار بس چې څومره غږېده خبرې يې اغيزناکې کېدلې ، نور نو د موټرو اډې ته رارسېدلې وو ، په تندي يې ښکل کړم او نورانه روان شو.

کله چې يې راته شا شوه په اهميت يې پوه شوم ، پلار پلار... پلار پلار. عجيبه کلمه ده ؟ څومره رازونه پکې نغښتي دي ؟ خو حيف چې په اهميت يې نه پوهيږم.

نور مې نو په موټر کې دپلار په کيسه فکر کاوه او آمنه مې جگه سترگو ته ولاړه وه فکر کولو ته يې نه پريښودم له بلې خوا مې پوهنتون په نظر کې وو او کله کله خو به مې نور نور څيزونه هم ياد ته راتلل ، له ځانه سره مې وويل چې په څو کلونو کې مسئوليتونه څومره ډير شول ، بايد فکر وکړم. بايد فکر وکړم ، په دې سړکال کې مې مسئوليتونه څومره ډير شوي دي ؟ خداي خبر که خداي موږ ته

داسې قوي ذهن نه وای راکړئ نو دوه کاله ورسته خو به مې سر
چاودېدلی وای.

لږې سره زموږ د یوې ښوونکې خبره رایاده شوه ، په ټولگي کې یې
سترگې گرځولې ماته یې سترگې ونيوې .
- اسد جان دافغانستان د سلو ولسوالیو نومونه به یاد کړي .
ما وخنډل .

- مگر د انسان ذهن څومره قوي دی ؟

- ډیر قوي دی ډیر قوي دی ، افلاطون دخپل ذهن په سلو کې له پنځه
ویشټ برخو استفاده کړې وه پاتې یې همداسې بې کاره پروت وو .
اوس مې یې دا خبره سمه نه یادېده چې هغې افلاطون وښود که بل
څوک بس په همدې فکرونو کې وم له وړوکتوبه نیولې دښوونځي ،
دکان او هر ځای یوه یوه صحنه مې له سترگو تېرېده ، له ځانه سره مې
وویل چې عجیب دی د دنیا قانون هم ، که پخواني نه وای اوس به
موږ څرنګه ژوند کولو ، ګوره دا د پخوانو تجربې دي چې نن موږ پرې
تر دغه ځایه راسېدلي یو . ښه کارونه یې تکراروو او نورې ښېګڼې
پرې مومو او له بدو یې ځان ساتو ترڅو له ډیرو بدو ځان وساتو . نور
مې نو پلار سترگو ته ودرېده د هغه یوه یوه خبره مې له ذهنه تېرېده ،
بیا مې آمنه یاده شوه او همدسې مې ذهن سرگردانه ګرځېده او
دستري ژوند په ګرم ښاري یې وزرونه خلاص کړي وو ماهم ورسره
ددغه ښار ګرمې سندرې ته غوږ کېښود او کرار کرار مې سترگې سره
ورغلې وې چې یو سوال ګرمې د فکر نړۍ سره وخوځوله ، سترگې
مې ورپورته کړې چې سوال ګرځیر ځیر راته وکتل سخت ترې
ووېرېدم یو خو عجیب جامې هم وې بل یې بل رنگ کتل ډیر ترې
وډار شولم ، د پلار کیسه مې رایاده شوه هغې نور هم وویرولم .

پلار کیسه کوله وایي یو پاچا وو ډیره دېده یې درلوده ، ډیر ظالم او
بې رحمه پاچا هم وو ، یوه ورځ یې تصمیم ونيو چې په یوه میله له
ښاره بهر ووځي ، ښه تیاری یې ونيو ، د خدای زور اسونه او شان او
شوکت یې ورسره برابر کړل په ډیره خوښۍ له ښاره مخ په بهر روان

شو ، کله چې له ښاره وتلو نو په لاره کې یو سوالگرو ته ودرېده ،
لاس یې ورته و خوځاوه او ورته ویل یې چې صبر وکړه پاچا په ډیر کبر
کې ورته ودرېده .

- څه دي ؟

- په غوږ کې یې درته وایم .

وايي پاچا ته ډیره غوسه ورغله بیا یې په ډیر غرور غوږ ورنږدې کړ .
- وایه .

هغه سوالگر یې وایي کرار په غوږ کې وویل .

- زه عزاریل یم غواړم چې روح د واخلم .

وايي چې پاچا یو ځل بیا ورته وکتل ، په چرت کې شو بیا یې ځیر ځیر
ورته وکتل ، نوریې ورته په زاریو پیل وکړ .

- دومره مجال راکړه چې بیرته کور ته لاړ شم ، اولادونه مې ووینم او
دوه رکعتنه لمونځ وکړم .

وايي سوالگرو ته وویل .

- نه ماته امر شوی دی .

پاچا چې ورته هرڅومره زاری وکړې خو هغه سړي ونه منله ، وایي
ځای په ځای یې ترې روح واخیست او له اس څخه راوغورځېده او
سوالگر له سترگو پنا شو .

په همدې چرتونو کې وم ، سوالگر ته مې نیغې سترگې نیولې وې ،
خو هغه موسک شو له ما تیر شو بل ته یې لاس ونيو . ما سترگې پټې
کړې ، خولې راباندې ماتې شوې وې ، عجیبه وورېدم بیا راته د
ابراهيم ادهم قیصه یاده شوه چې باید هیڅکله هم خدای سړی هیر نه
کړي ، ځکه نه ملک الملک له ځانه شړلی شو ، نه مو هم له نیکراو
منکر سره زور رسي نه هم په قیامت کې د دوزخ له عذابو ځان ژغورلی
شو ، څه ښه وخت دی دتوبې لپاره څه ښه فرصت دی ، بس همداسې
مې په چرتونو کې سترگه پټه شوې وه .

دوولسم څپرکی

پوهنتون

بس چې ورځ تیرېده نو زړه مې تنګېده ، په کوټه کې راسره ملګري به خوشحاله وو ، ښایي هم نوی یې کابل لیدلی وو او چې مازې به له درسه راغلو بهر به ووتل ، د پوهنتون لیلیه راته عجیبه ښکارېده ، د سپلو ډوډۍ بېګانۍ نخودي او لوبیایي ډوډۍ چې وردګ به پرې مابښام توقې شروع کړې مګر کتابونه به وغورځول ، ځان مې عجیب احساساوه یواځې خو په عین حال کې به مې داسې احساس کاوه لکه چې د ټول هیواد کورنۍ مې راسره دي خو یواځې پلار به مې چې یاد شو نو هر څه به مې له یاده ووتل ، چې کوټې ته به راغلم نو دیګونه به مې چې پرېمنځل ، کار به مې چې کاوه او بیا به چې ویده کېدم پلار به مې نیغ سترګو ته ودرېده ، دهغه ښکلې خبرې ښکلې کیسې او ښکلې نصیحتونه .

په تخت ناست وم کتاب مې په لاس کې وو ، چرت مې ګډوډ وو یو وردګ ملګری مې رانتوت ، تل به یې خوله له خدا ډکه وه ، اوږده نرۍ لوړه قواره یې ډیره په زړه پورې وه ، موږ به ډاکټر زړګی باله او تل به مو پرې توقې کولې ، خو دهغه له توقو به مو پنا غوښته چې یوځل به یې په توقو شروع وکړه بیا به نو د چا پلار هم ترې نشو خلاصېدی .

لوبني یې پرېمنځلي وو ، په میز یې کینودل ، لاسونه یې په دسټمال وچ کړل ، هینداره یې مخ ته ونيوه او په ږمنځ پسې یې هغه خوا دې خوا کتل بیا یې شوخي پیل کړه .

- وهلکه ، رنځوره ، ناروغه په زړه ویشته غزني چیه راځه بهر لاړ شو لږ سترګې به خوږې کړو دا دکا بل نجونې دې انتظار کوي وایي چې په کوټه ننوتلی دی راوډې وځي یادېږي مو .

- ډاکټر زړګی وروځي هغه يې بس دی .

- نه زړګی نو د څه شي دی ، د غزني چي غونډې قواري چي نجونې يې سلامی ته کتار ولاړې وي نه راوځي او زړګی وروباسی ظالمانو په دابنو مغزونو .. پورته پورته غزني چیه نن به راباندې ځان ووهي .
- پرې مې ږده وروړک مې يې اعصاب مې ګډوډ دي درسونه خو دې خپله وليدل ؟

- بلا پدې درسونو پسې کړې پورته وایم چې حوصله نوره نشته که نه وي ګوره بیا خو نو پوهیږې .

زړګی ډیر مسلمان ځوان وو ، تل به يې د قران تلاوت کاوه ، یو لمونځ يې بې جمعې نه کاوه خو په عین حال کې دهغه خبره سخت د خولي چرپند وو چې څه به يې وویل بس ویل يې . بهر به چې ووتلو نو یا به د کارته پروان تر جوماته لاړو یا به مود سپلو په مخ کې منډې وکړې او بیرته به سترې سترې کوټې ته راتلو ، هغه په سترګو هسې ښکارېده تابه ویل چې له سره به درسونه نه وایي خو په ټولګي کې يې بیا څوک دهغه خبره بچونه وو چې ترې کړت وو هي ، په انگلیسي يې روانې خبرې کولې ، عربي خويې په ټپکه اخیستې وه اردو يې هم کله کله ویله او روسي خويې نو د سیاست په اړخ کې تکیه ګاه وه ډیر تکړه ځوان وو ، هغه به ماته ویل

- ډیر روی غزني چی يې .

د روی معنی چالاکه ده هغه به هر چاته ویل چې فلانی روی دی . خلاصه په زور يې ورسره بهر وایستل ، خو زما چکرته زړه نه کېده درې میاشتې مې پلار نه وو لیدلی وو ، یوه میاشت وړاندې د خاله دوی کره لارم آمنه مې ولیدله ، ریښتیا يې هم راته وژړل له ډیرې خوښۍ يې وژړل بیا پته بلې کوټې ته لاړه ، ډاکټر راته ویل چې پلار راته لیک استولی دی ، پلار په لیک کې ډیر څیزونه راته لیکلي وو ، ټولې يې ښکلې کلمې لیکلې وې ، دهغه خط ډیر ښکېلی وو ، یواځې يې یو څو ټکي ښه دده وو ، چوکاټ ، ته دري ، څنګ دري ، پله ، سردري ، کچالک او داسې نور چې هغه به يې د خپل کار لپاره

په هغه زړه خیرې خیرې کتابچه کې نوټ کول.
مازینگر مې زړه تنگ وو ، راغلم کتابونه مې راواخیستل ، آمنې مې
له هرڅه غیره چاپیره کړې وه ، د شپې مې هم دهغې سترگې په خوب
لېدلې دورځې مې هم دهغې خبرې ، کتل او حرکات له نظره تېرېدل .
په تخت اوږد غځېدلې وم چې ډاکټر زړګی راننوت ، له خوبنۍ یې
پورته پورته ټوپونه وهل .

- ښه بالاخره ما هم ولید ، یاخدا یه ته یې ورته وساتې دواړه څومره یو
بل ته ورته دي څومره ښه دي وای وای .

- څه خبره ده وه وردګه ولې دې بیا اډونو بخار کړی دی ؟

- پرېزده دا خبرې ، زیری به مې څه شی وي ؟

- د څه شي زیری ؟

- ووايه زیری به مې څه شی وي ؟

- ښه خو چې څه دغوبتل کنه ووايه ؟

- د ابراهيم ادهم سیوری راغلی دی .

- هې ؟ رینستیا وايي ؟

- ولا بالله .

بس راټوپ مې کړل ، یاخدا یه ! دا څرنګه شېبه ده ؟ ډاکټر زړګی زما
ټولې کیسې اوږدلې وې هغه به زما پلار د ابراهيم ادهم سیوری باله
کله کله به یې ماته هم ویل چې د ابراهيم ادهم سیوری . بهر راووتلم که
ګورم چې ډاکټر رحيمي د موټر په مخ کې ولاړ دی او په محصلینو
کې ګوري .

- سلام .

- سلام سلام جوړ پخیر . بهېب

ما شاوخوا کتل ، ډیر خپه شوم ، پلار چې نه وي تا په بلاوهم ،
وخوړې دا ستره خپته او تنګه دریشي له ځانه سره غوسه راغله ، چې
له شانه راباندې چالاس کېښود ورومې کتل چې پلار وو ، له ډیرې
خوبنۍ مې ورته وژړل ، ډیره شېبه مې په غیږ کې نیولې وو ، او ورته
ومې ژړل پلار هم ډیره شېبه خپله ژړا سره قابو کوله وروسته یې راته

وويل.

- گوره ليونې ته څه په لندن کې خو نه اوسې درې مياشتې کيږي چې نه مې وې ليدلې.

خو زما په دې خبرو سر نه خلاصېده ، ډيره شېبه مې مخامخ ورته وکتل ، هغه پلار نه وو چې په ترکاني کې به يې لنډ کميس او ستر پرتوگ اغوستی وو ، هماغه د اختر جامې يې اغوستې وې او توره لنګۍ يې هم تړلې وه ، ډير ښکلې شوی وو ، خوله قواري يې مالومېده چې ډير ضعيف شوی وو. ډاکټر راته مخامخ وکتل موسک شو.

- گوره ورته واړه ته خوار ؟ ورشه انډيوالانو ته ووايه چې نن شپه بل ځای ځي ، څه ورشه هله بچو.

بس له ډيرې خوښۍ مې داسې منډې راوکړې چې مه يې کوه پوښتنه ، ډاکټر زړګۍ مې له ډيرې خوښۍ کلک مچي کړ او ورته و مې ويل چې زه نن شپه ځم د خاله دوی کور ته مې هغه هم موسک شو څه يې ونه ويل.

ما ښام د خاله دوی په کور کې وو ، زه ډيره شېبه د پلار خواته ناست وم ، د پلار نصيحتونو ته مې غوږ نيولی وو ، آمنه هم مخامخ ناسته وه ، خولې ته يې ټيکری نيولی وو موسکه موسکه کېده ، ډيره شېبه مې کله په هغې کې سترګې ګندلې او کله به د پلار مخ ته ځيروم ، ډاکټر ته نور خوب ورغی هغه اجازه وغوښته او ووتلو ، ما پلار ته کتل ، ورته موسک شوم.

- پلاره د ابراهيم ادهم نوې کيسه دې راته ليکلې او که همدا سې يې راته وايي ؟

پلار په زوره وخنډل ، د آمنې خدا مې نور هغه دچا خبره د زړه د کوټې تير مات کړ ، خاله هم په خدا له بهره راننوته ، يو ځل يې ماته وکتل بيا يې پلار ته وکتل چې له خدا خوڅېده او بيا يې آمنې ته وکتل ، آمنې هم ټيکری په خوله ومنله او مور ته يې وکتل په خدا کې يې ورته وويل.

- آخې موري کوچني پلار پيدا کړی دی د ابراهیم ادهم کیسه ترې غواړي.

خاله هم له خندا شنه شوه ، ډیره شېبه ولاړه وه بیا یې چای جوړ شې ټولې کړې او مخ په بهر ووته ، ما آمنې ته وکتل ، هغې شاوخوا وکتل بیا یې په پلار کې سترگې وگنډلې چې پلار نسوار توف کاوه هغې سترگه ووهله او موسکه شوه له کوټې ووتله.

نور نوزه او پلار یواځې پاتې شو ، پلار راته ډیرې غورې کړې ، د کور په اړه د دکان او ترکانۍ په اړه څه کارونه یې چې کړي وو ، کوم پورونه چې راخولي وو ، کوم پورونه یې چې اوس په خلکو باندې شوي وو ، ډیره شېبه راته وغږېده ، نور نو خوب وخت وو ، خاله راغله او به یې راوړې نور نو هغه لاړه موږ یې په کوټه کې پرېښودلو ، بیا مې پلار ته وکتل او هغه هم راته موسک شو .

- ښه نورې څه غورې دي ، کابل درته څرنگه دی ؟
- بس بد ندی .

- سات دې تیر دی کنه ؟

- هو ښه یم بس له درسو نو سره بوخت یم .

ډیر مې زړه غوښتل چې په خوا کې یې وغځېږم او د اوو ټنگانو نکل راته وکړي یا هم د ابراهیم ادهم یوه نوې کیسه راته ولولي خو نور نو له ځانه شرمیدم ، غټ میړه یم ، غټ میړه یم .

سهار هم پلار ویل چې ځینې ځینې څیزونه اخلي نور نو کور ته روانیږي ، زما پرې زړه نه کېده چې ترې خدای پاماني وکړم ، سهار یې راته په جیب لاس وواځه بیا یې د خدای زور پیسې راته ونيوې ما پیسو ته وکتل خندا راغله .

- هغه پخوانۍ مې هم لاندې مصرف کړې .

- بد دې کول ، کنجوسي مه کوه ، کله کله چې بازار ته ځي له همزولو ځان مه ټیټوه ، که د ترکان زوی یې خپل شخصیت خو دې جلا دی .

- نه بابا کاشکي د نړۍ ټول انسانان تا غوندې وی .

- هو نور به نو عجب اتني جوړ وای .

بيا يې هم وځنډولم او په خندا مې ترې خداى پاماني واخيسته ، نور
نو پلار هم لاړ او زه هم ليليې ته راغلم ، ډير مې زړه غوښتل چې
هيڅکله هم ترې جدا نشم ، خو بيا به مې د پلار هماغه خبره راياده
شوه چې دا د طبيعت قانون دى څومره چې پرمختگ کوي هومره به د
مينې مزي هم سستېږي او هومره به سرگردانى ډيرېږي .

ديارلسم څپرکى

آمنې ته ليک :

له يوې خوا ورځ په ورځ درسونه سختېدل له بلې خوا د پلار ياد وو ،
د آمنې ياد وو ، هيڅ نه پوهېدم لکه ليو نى کيرم چې داسې احساس
مې کاوه چې ژوند پوچى په سر اخيستی ، کله به مې له ځانه سره ويل
چې پوهنتون به هم ونه ويلی شم ، کله به مې ويل چې که آمنه زما
نصيب نشوه نو په هغه ورځ به ځان وژنم کله به څه فکرونه وو کله څه ؟
خو بيا به مې د پلار خبره راياده شوه چې ويل يې ته نن هغه څوک يې
چې ته پرون هغه څوک وې چې نن ورځې درته انتظار کاوه او نن ورځ
هغه څوک يې چې سبا درته انتظار کوي او سبا به هم هغه څوک يې
چې نن يې فکر کوي ، پس مثبت فکر کوه او هڅه کوه ، بيا مې خپلې
کتابچې ته وکتل په وقايه مې يې ليکلي وو ، راتلونکى په هغه چا
پورې اړه لري چې هيله يې لري او په هغه ټينگ ولاړ وي ، له ځانه مې
سرو خوځاوه او نور مې ځان ته ډاډ ورکاوه ريښتيا هم پرون مې فکر
کاوه چې پوهنتون ته به ځم دادي پوهنتون مې يو سمستر ختم کړ او
بايد وړاندې فکر وکړم زه کولای شم ريښتيا هم کولای شم .

يوه ورځ مې کتاب راسره واخيست ، په چمن کې ورسره پريوتم ، خو
درس خوند نه راکاوه ، زړه مې غوښتل چې د آمنې په اړه فکر وکړم ،
څرنگه به ورته خپله مينه ووايم ، آيا هغه هم راسره همداسې مينه لري

خو چې د هغې حرکات به راياد شول نو بيا به مې له ځانه سره وويل چې هغه به هم لکه زه اوس په ما کې فکر کوي. قلم او کاغذ مې راواخيست ، زړه مې غوښتل دومره اوږد ليک ورته وليکم چې دوه ورځې يې لولي.

مينې ، سلامونه ، درنښتونه او نېکې هيلې وروسته:

ډير وخت مې زړه غوښتل چې دومره اوږد ليک درته وليکم چې دوه ورځې يې لولي ، زړه مې غوښتل چې په زړه کې مې ستاد خدا او ستاد خيرې تصوير په کاغذ درته وليکم او درته وايي ستوم ، زړه مې غوښتل چې خپلې ټولې ارزوگانې درته وليکم او درته وايي ستوم ، زړه مې غوښتل چې داسې ليک درته وليکم چې تر اوسه په نړۍ کې هيچا هم نه وي ليکلی ، او زړه مې غواړي چې ته هم داسې ليک راته وليکې چې خپلې ټولې مينې دې پکې انځور کړي وي ټولې ارزوگانې ، خوښۍ او د زړه ټول حال.

مياشت وړاندې چې له پلار سره درغلی وم ، تا راپورې وخنډل چې ماله پلاره د ابراهيم ادهم کيسه وغوښته ، زړه مې غواړي چې له پلار وروسته راته ته کيسه ولولي ستا په خوا کې ويده شم او ته راته نصيحت وکړې ، زما هره خبره واورې او بيا موسکه شې.

زه د ارزو څوک يم ، پلار ارزو من روزلی يم او تل مثبت فکر کوم ، زړه مې پخوا هم راته ويلي دي چې يوه ورځ به مې خدای نصيب کړي چې ستا خدا نوره زما محرم وي زما خدا تا ته محرم وي ، ته زما تکيه وې او زه ستا تکيه وم ، زړه مې غواړي چې هرڅومره مې زړه مات شي ته يې ورغوي او زړه مې غواړي چې هرڅومره د زړه مات شي زه يې ورغوم ، زړه مې غواړي چې د ابراهيم ادهم غونډې ستا د مينې کعبې ته د شام د ښتې درکچ کړم او زړه مې غواړي چې پښې بيلی ، خيرې گريوان او پاره پاره جامه دې تر دره ځان ورسوم او زړه ستاد مينې له چينې داسې سېرا به کړم لکه ابراهيم ادهم چې موږ وو ، زړه مې غواړي چې ستا مينه مې په زړه کې د هر پيل او پای وا کداره وي

او زړه مې غواړي چې هر اول او آخر ستا په نوم کړم ، زړه مې غواړي چې يواځې ستا ناز او کرشمې مې په زړه کې د خوښۍ اتڼ وکړي او يواځې ته مې د مرگ سلگۍ وگوري ، زړه مې غواړي چې يواځې ته مې د ژوند د خطير سفر ملگري وي او ستا مينه مې په زړه کې انرژي او توان وزيږوي زړه مې غواړي چې ...

چې کاغذ ته مې وکتل ريښتيا د و همه پانه مې هم ډکه کړې وه نور مې نو خبره راتوله کړه خو زړه مې غوښتل چې ډير څه ورته وليکم .
گوره د ا ليک چې دې ولوست په همدغه کتاب کې بېرته ليک راته وليکه ، زړه مې غواړي چې يواځې هماغه ليک مې نور د هرڅه ځواب وي ، گوره د ځواب په تمه يم ، د جمعې په ورځ درځم ليک به دې حتماً ليکلی وي او د همدغه کتاب په منځ کې به دې ايښی وي .
کاغذ مې قات کړ په کتاب کې مې کيښود ، نور درس هم مزه نه را کوله له هغه ځايه راپورته شوم ، په چرت کې وم که کاغذ يې پلار وگوري ، مور يې هم خور وگوري څه به وايي ؟ نه بې له هغې به يې بل هيچا ته هم نه ورکوم .

جامې مې واغوستې د آمنې دوی د کور لور ته روان شوم ، عجيب احساس مې کاوه ، زړه مې غوښتل چې ژر يې راته ځواب ليکلی وای ژر يې لوستلی وای او ژر يې بېرته کاغذ په لاس را کړی وی ، کور ته يې ورغلم ، زنگ مې وواهه ، خپله آمنه وه ، له خوښۍ التلم .
- بلې ؟

- آمنې زه يم اسد ، گوره يو ځل خپله راو وځه کار مې دی درسره .

- په دواړو سترگو درغلم ، ريښتيا راځه کور ته کنه .

- نه ته راشه لومړی تاسره کار لرم .

زړه مې درېږده ، خور او تله ، څو ځله مې په ځان آيت کړ سي چوپ کړه ، يا خدايه اوس خبرې رانه هيرې نشي ، څه ورته ووايم ، په همدې سوچونو کې ولاړ وم چې آمنې دروازه خلاصه کړه ، موسکه او جادوگره قواره يې را ښکاره شوه ، سترگې مې يې خونې سرو غټو غټو سترگو ته ونيوې او داسې مې ورته وکتل لکه له موسکې قواړي

يې چې په زړه کې تصويرونه اخلم.

- به به سترگې مو روښانه ، د پلار ماشوم وگوره ، سترې مشې راځه کور ته.

- نه نه ځم ، بس بېرته ځم يواځې دا کتاب مې راوړې دى.

- د چا دى ؟

- ستا لپاره .

- زما لپاره ؟

تندى يې گونځې کړ کتاب يې ورواخيست بيا يې واراوه ، په منځ کې يې کاغذ ته پام شو راوايې خيست ، زه وچ حيران شوم اوس څرنگه کوي .

- نه نه گوره دا دلته مه گوره ، يواځې ستا لپاره دى چې بل څوک يې ونه گوري کور به يې وگوري .

- څه دي پکې ؟

- ته يې وگوره ته هم همدومره وليکه لاريات .

- څه شى وليکم ؟

- ته دا ولوله بيا به پوه شې زه اوس ځم .

- پاتې شه خاله هم کور ده چاى وڅښه بيا به لاړ شې .

- نه مننه درسونه لرم ، خداى پامان .

- مخې ته مو ښادى .

ورته ومې کتل سترگې يې تتې کړې ويې خندل لاس يې وخواوه او دروازه يې بنده کړه ، نور نو مخ په پوهنتون روان شوم عجيبه احساس مې کاوه لکه چې اډونه مې سپک شوي وي خواندينې مې کرارې کرارې زياتېدې دهغې يوه يوه خبره رايا دېده .

- څه دي پکې ؟

- څه شى وليکم .

- پاتې شه خاله هم کور ده چاى وڅښه بيا به لاړ شې .

- مخې ته مو ښادى .

په چرتونو کې پوهنتون ته لاړم ، ټوله شپه مې هغه په خوب لېده ، کله

به مې يې ليک په خوب لیده چې اوږد ليک يې را ته ليکلی وي. سبا ته پنج شنبه وه ، په درس له سره ونه پوهېدم ، يواځې هغه مې سترگو ته ولاړه وه ، دهغې خندا ، شوخي او ښکلې سترگې ، که به مې استاد ته کتل ، دده کوونکو تختې او هرڅه ته دهغې تصوير مې لیده ، نه مې ځان غږولی شو او نه مې هم يواځې په هغې فکر کولای شو . بېلګا مې هم همدا سې چرت خراب وو ، سبا ته د جمعې ورځ وه ، سبا ته ورتلل له ځانه سره مې بس همدا ويل چې څه به يې راته ليکلي وي ؟ مينه ناک ليک به وي ، غمجنوونکی ښکلی او که به يې څه ليکلي وي ؟.

سبا مې زړه ټوپونه وهل بس ځان مې تيار کړ او د خاله دوی د کور په لوري مې مخه واخيسته ، زنگ مې وواهه ، زړه مې ډبېده اوس به هم آمنه وي وايي به چې څوک يې ؟ په همدې چرتونو کې ولاړوم چې خاله غږ کړل .

- څوک يې ؟

- زه يم اسد .

- به به راځه راځه .

چې ورننوتم ، خاله په سرای کې لمر ته پښې غځولې وې ، زرلښت او نورزیه يې هم خواته ناستې وې چای يې څښلو ، چې ورور سپدم کامران له کوټې وليدم رامنډه يې کړه .
- نامرده .

سخت وډار شولم ، له ځانه سره مې وويل چې لکه چې هغه ليک يې ليدلی دی که څه بلا خوبيا مې زړه ولگېده .

- هغه بله ورځ راغلی وې پټ تللی وې تاويل چې خپل نوټونه به درکړم ، راوړي دې دي .

- نه قران له ياده مې ووتل .

- څه ته هم که خپروو څوک ډاکټر کېږي ليونی به شي .

د خاله خواته کېناستم ، چای يې راته واچاوه ، خو ما په آمنه پسې سترگې غږولې ، چې لږ وروسته له کوټې راووته په برنډه روانه وه

راته ويې کتل هيڅ غږ يې هم ونه کړ لکه خپه چې وي په بله کوټه ننوته ،
ما له ځانه سره فکر وکړ چې لکه چې لارم تبا ه برباد شوم ، خاله راته
خبرې کولې خو په يوه خبره يې هم پوه نشوم .

- څنگه زويه وایم درسونه دې ښه دي ؟

- هه ښه دي بد ندي .

- څنگه داسې سره او تر يې لکه چې درسونه درباندي ډیر دي ؟

- هو ولا له پلاره هم نه يم خبر تاسې ته يې څه حال ندی را استولی ؟

- نه جوړ او روغ دی .

- رخصتی مو کله دي ؟

- نور نو نږدې دي .

- ښه له خیره بیا نوزه هم درسره ځم یو چکر ځم د غزني زیارتونو ته

ډیره موده نه يم تللي .

ډیره شپه يې خبرې وکړې ، زه حیران وم اوس څه وکړم ، نور مې نو

تصمیم ونيو چې پورته شم ، کتاب يې هسې هم رانه کړ ، له ځانه سره

خجالت هم وم او له ځانه مې نور بد هم راتلل آمنې ته مې هم غوسه

راتلله .

راپورته شوم خاله ډیره ټینگه شوه ، خوزه راپورته شوم خدای پاماني

مې ترې راواخيسته او مخ په بهر راووتلم ، په فکر کې وم چې ولې يې

لیک رانه کړ ؟ ولې يې روغې ونه کړ ؟ ولې مروره وه ولې ؟ بس په

همدې فکرونو کې روان وم چې له شا چا غږ راپسې وکړ .

- صبر دا کتاب دې له ياده وتی .

ورومې کتل ، آمنه وه پخپله ، له خوښۍ الوتلم په منډه وروگرځېدم

له ليرې مې سترگې پکې خښې کړې ، خو هغې تندې گونځې نیولی

وو او په غوسه کې يې کتاب راته ونيوه .

- واخله دا کتاب دې او بله ورځ دې که کتاب درسره راوړ خبر دې

وي ؟

- ولې ؟

- همدا سې ، چې ومې ويل .

نه يې روغېړ وکړ او نه يې هم خدای پاماني بدېديې راته وکتل او
دروازه يې ورونيوه.
- نور نو مخې ته ښه.

نه يې هغه د مينې ډک سلام وو، نه يې هم هغه خوږه او په يا
پاتېدونې خدای پاماني، زه وچ حيران شوم له ځانه سره مې وويل
چې نو په ليک کې مې څه ليکلي وو چې دومره غوسه ده؟ ډير مې
زړه غوښتل چې ليک همدلته ولولم خو په ډيرو تکليفونو مې ځان
ورسره تر پوهنتون نه را ورساوه، د پوهنتون دروازې ته چې رسېدل
پام مې شو که يې ليک نه وي ايښی. زړه مې وډېده او ژر ژر مې
کتاب واړاوه چې ومې ليدل ليک په کې وو. نور مې زړه ښه شو له
ځانه سره مې وويل چې بس هغه يې حتماً راسره شوخي کوله چې ځان
يې غوسه نيولی وو. هان په وړوکتوب کې دهغې عادت وو ډيره
شوځه وه، داسې شوخي به يې وکړه چې درې ورځې وروسته به پوه
شوي چې هغه دا يې شوخي کوله.

لارم د اوبو يو گيلاس مې راډک کړ او د تخت په سر ورته کينا ستم،
نور ملگري څوک ویده وو او څوک بهر وتلي وو، ځان مې ښه ورته
سم کړ او کاغذ مې را وايست، دهماغه ليک په خټ يې ټول څه
ليکلي وو او د واړو پاڼو خټونه يې ډک کړي وو، له ليرې مې يې چې
په ليک سترگې ولگېدې نو په زړه کې مې وغوړېده، څومره ښکلې
ليک يې دی.

د ليک په تندي يې ليکلي وو:
کرکه او نه هيلي مې ومنه.

ما هيڅ فکر نه کاوه چې ته به دومره سپين سترگی وي، د لو مړي ځل
لپاره څوک راته د مينې ليک ليکي خو سخت تير وتلی دی، خدای
دې وکړي چې دا ليک د زړه مات نه کړي مگر مجبوره يم چې داسې
خيزونه درته وليکم، زړه مې غواړي چې نور مې له ياده وباسې خپل
درسونه دې ولولي او دا نصيحت مې په غوږ کې وساتي چې هيڅکله
هم په دغه لاره پل کېږدې. ما دومره فکر نه کاوه چې دومره له لارې

وتلی وې ، ښه فکر وکړه ، له دې خیزونو لاس واخله ، یواځې پلار دې کولی شي د ابراهيم ادهم کیسې درته ولولي او زه هم یواځې دهغه په سترگو درته احترام کوم ، نور هیڅکله هم ماته لیک ونه لیکي هیڅکله هم زما په اړه قلم په کاغذ کېږدي او که دې بیا لیک راغی نو خپل پلار ته به یې په لاس ورکړم چې هغه درته ځواب ولیکي او په خپله یې پوهنتون ته دروړي .

ما پخوا هم په دې اړه فکر نه وو کړی او اوس هم پدې اړه فکر نه کوم ، تا زما په اړه بل فکر کړی دی نو لطفاً بیا راته لیک مه لیکه او نوره مې له یاده وباسه خپل درس ووايه او خپل کار پر مخ بوځه .
خدای دلره .

آمنه رحيمي .

له ډیرې غوسې ځای راباندې تنگ شو لیک مې خیرې کړ او د کثافاتو سطل ته مې غوڅار کړ چې څه ښیروای او ښکښلې په خوله راغلې ورته ومې کړې ، له ځانه سره مې وو یل چې څومره هیلې مې درته درلودې او څرنگه مې دې زړه مات کړ خدای د زړه مات کړه . بیا په فکر کې شوم چې دا ښکلي ټول داسې بد زړي او سخت زړي دي ، فکر کوي چې د نړۍ ټولې ښکینې په هغوی کې نغښتې دي او د ټولې دنیا نیکمرغۍ دهغوی انتظار کوي مگر سختې تیروتلې دي یوه یوه متوجه کیږي ، یاره په نړۍ کې به هیڅ ښکلی هم نه وي چې ښه ، آبرومندانه او هوسا ژوند ولري دا ددې له کبله چې ژر تیر وځي ژر ځان ته غره شي او ژر ځان ترې ورک شي ، بس ژر به لارې هم شي ... بس په همدې فکرونو کې وم ، که به بهر ووتلم او که به کوټې ته راغلم هیڅ ځای مې هم طاقت نه کېده ، کله به مې ځان په کتاب بوخت کړ هم نه کېده ، آخر نه کیږي څرنگه به یې له یاده وباسم .

شپې ورځې تیرېدې ، د آمنې د مینې په ځای مې په زړه کې کرکه راټوکېده ، چې څومره به وخت تیریده نو کرکه مې یې په زړه کې غوړېده ، بس په دې مې فکر کاوه چې په چا به مینه وي او له چا سره به مینه کوي ؟ دا فکر به مې چې سرته راغی نور به نوله غوسې

چاودېدلې.

د اسمستر هم خلاص شو کور ته لاړم ، رخصتي مې تيره کړه خو په هيڅ پوه نه شوم ، نور مې يې له کوره هم بد راتلل ، او زړه مې بل قسم ډک وو ، پلار هم ډيره تسلي را کړه هغه ويل چې دا جينۍ زه پيژنم هغه ستا خوشبختي غواړي زه پوهيږم چې هغې په کومه موخه دا کار کړی خو زه پوهيدم چې هغې په ليک کې ماته څه ليکلي وو پلار خو هغه ليک نه وو لوستلی.

بل سمستر هم داسې تيرېده ، ډاکټر څو ځله پوهنتون ته راغی ، پوښتنه مې يې وکړه سخت به راته ټينگ شو چې ورسره لاړ شم خو ورسره لاړم نه ، زړه مې بل رقم ډک وو ، نور مې له ډاکټر ، خاله او له ټوله کوره مې يې بد راتلل.

خو هيڅ قسم مې له زړه نه وتله او زړه ته به مې هره ورځ تسکين ورکاوه ، په درسونو به مې ځان بوختاوه او د ډاکټر زړگي توقو ته مې ډير غوږ نيولو ، د دغه سمستر نيمايي وو چې د ازموينو په پيلېدو سره مې نور دهغې له يادونو سره مخه ښه وکړه نور مې غوښتل چې دهغې مينې ته د پای ټکی کيږم.

څوارلسم خپرکی

د پلار مرگ

څومره چې درسونه سختېدل هومره مې زړه ماتېده ، ورځ په ورځ مې له دنيا بد راتلل ، د پوهنتون حا او هوا مې په زړه مې منگولې څښولې او عادت کولم يې ، وخت سخت تېرېده نه مې په درس بساينه کېده او نه مې هم پوچو او خوشو خيالونو تنده ماتولی شوه ، سهار به تر بېگا ناست وم کتاب ته مې هسې سترگې نيولې خو فکر

به مې بل خوا وو ، بل بل رقم فکرونه مې کول .
يوه شپه مې کتاب په سينه ايښی وو ، پلار مې نېغ سترگو ته ودرېده
، يوه يوه کيسه مې يې سترگو ته ودرېده ، داخل چې په رخصتۍ
تللی وم يوه کيسه يې راته وکړه ډيره خوږه وه .
- زويه کله چې ابراهيم ادهم تخت پرېښود او له ښاره لاړ نو ټول ملت
يې پسې سرگردانه شو يوه ورځ يو کس ښار ته راغی زيری يې وکړ چې
ابراهيم ادهم يې په خپلو سترگو ليدلی دی چې د يوه سيند په غاړه په
يوه گټه ناست وو ، ټول رعيت يې ، ښځه يې او زوی يې پسې ووتل ،
کله چې ورغلل نو ابراهيم ادهم يې وليد چې د سيند په غاړه په يوه
گټه ناست دی او خپل پوستين گنډي ، رعيت او ښځې يې ټولو په يو
غږ ترې پوښتنه وکړه .
- اې عادلۀ پاچا ! ولې دې تخت پرېښود او داسې ژوند دې غوره کړ
، راځه بېرته راسره لاړ شه ټول خلک درته انتظار کوي .
وايي چې ابراهيم ادهم ورته د نه تللو ځواب ورکړ ، ټول ورته سخت
ټينگ شول ، ډيرې زارۍ يې ورته وکړې ، وايي چې ابراهيم ادهم
پداسې حال کې چې خپل په خپل پوستين بوخت وو وويل .
- درسره ځم خو په يو شرط .
وايي چې ټولو په يوه خوله وويل .
- په دواړو سترگو شرط وایه .
وايي ابراهيم ادهم له خپلې ستنې تار وويسته او اوبو ته يې غوځاره
کړه او بيا يې خلکو ته مخ وروگرځاوه .
- که مو له سينده زما ستنه راو کښله .
وايي چې خلکو ورته وويل چې يا عادلۀ پاچا دا به ډيره سخته خبره
وي موږ به کله وکولای شو دا دومره ستر سيند او تاسې يې داسې
منځ ته ورغوځار کړه وبه يې نه موندلای شو . وايي چې ابراهيم ادهم
موسک شو او سيند ته يې مخ وروگرځاوه .
- ماهيه ! زما ستنه راپيدا کړه .
وايي خلکو يو بل ته وکتل چې څرنگه شونې ده چې ماهی ستنه

راپیدا کړي. وايي يو ماهي له اوبو سر را پورته کړ او په خوله کې يې
ستنه وه، ابراهيم ادهم وويل چې دا زما ستنه نده، ډيره شېبه بيا
ماهی په اوبو کې ورک وو وروسته يې سر را ښکاره کړ او په خوله کې
يې ستنه وه ابراهيم ور پورته شو او ستنه يې ترې راواخيسته، ماهي
ته يې شاباسی وويل او خلکو ته يې مخ راوگرځاوه.

- دا پاچاهي مې ښه ده او که هغه؟
وايي چې ټولو خلکو په يوه خوله ځواب ورکړ.
- نه دا پاچايي مو خوځله ښه ده.

وايي چې ابراهيم ادهم وويل چې پس داسې ده نو ما پخپل حال
پرېږدئ او تاسې لارښی ځانته بل عادل پاچا غوره کړئ، په ما کار مه
لرئ.

پلار به سره و خوځېده راته موسک به شو.
- نو داسې غورې دي، زويه له معنويت سره چې ژوند کوي په ډيرو
رازونو به پوه شي او ډيرې غوټې به درته خلاصې شي، دا زرگونه
کيسې او حکايات ټول هم دروغ ندي.

ټوله شپه مې پلار عجيب عجيب په خوب لیده، تر سهاره ویده نه
شوم، کله به بهر و وتم او کله به هم را غلم په تېخت کې به وينې ناست
وم، هيڅ آرام نه راتللو، فکر مې بل ډول کېدو وو سرمې درد کاوه
او يو قسم خولې شوی وم. سهار مې زړه نه کېده چې درس ته لاړ شم،
په انگړ کې گرځېدم يو چا غږ را باندې وکړ.
- ډاکټر اسد بهر غواړي.

زه حيران شوم، څوک به وي؟ چې ما غواړي؟ ورو و تلم، ډاکټر بهر
ولاړ وو، کورنۍ جامې يې په تن وې او يو ډول وارخطا ښکارېده،
زما زړه وډېږده له ځانه سره مې وويل چې خدای د خير کړي. په موټر
کې ورسره سپور شوم خاله او آمنه هم ناستې وې ډاکټر هيڅ نه ويل
خاله ته مې وکتل.

- چېرته څو؟

- څو غزني ته پلار د حال را استولی دی چې لږ څه ناروغ دی ما ويل

پوښتنې ته به يې ورشو دا موښه وبلله چې ته هم راسره ولاړ شې.
دا خبره يې بل ډول راته ښکاره شوه، زړه مې په زوره زوره وډېدلې،
د آمنې سترگو ته مې وکتل هغې د ښيښې لور ته وکتل او لکه چې په
سترگو کې يې اوښکې وې ځان يې سره هغې او دې خواته کړماله
ځانه سره وويل چې ولا کومه خبره شته.

- ژر کړئ ووايئ په پلار څه شوي دي؟

- هيڅ ندي شوي کراره کراري ده ليونۍ مه کيږه.

خو زړه مې نه کرارېدلې، ستونۍ مې وپرسېده له ځانه سره مې وويل.
- زه په دنيا کې همدا يو پلار لرم، هغه هم داسې پلار، د ځمکې په
سرد خداي بېلگه د مينې، وفا، عزت او وقار څلي، خداي خويي
دې راته سل کاله نور هم ژوندی لري، يا خدايه! مخکې له مايې روح
مه اخله، مايې له غيږې ژر مه بې برخې کوه، هغه ما ته لا ډيرې نورې
کيسې هم لري، دهغه کيسې لاندې ختمې شوې، دهغه مينه تراوسه
په شور کې ده او زړه يې لا ډير څه لري.

بس همدا سې له ځانه سره غږېدم چې خاله مې په سر لاس کېښود.

- زويه ليونۍ ليونۍ مه کيږه، جوړ او روغ دی ته خو زموږ زړونه
غورځوي، شکر ځوان يې دا خبرې څه شی دي چې کوي يې.

په لارې هر څه راته عجيب برېښېدل، زړه مې ډک ډک کېده، زړه مې
غوښتل چې ښه وژاړم دومره وژاړم چې څومې پلار ندی ليدلی، بس
نور نو نه شوه ژړا مې نه شوای تم کولای په سترگو کې مې اوښکې
وگرځېدې.

- هغه زما يواځينۍ تکيه گاه ده بې له هغه ما ته ژوند معنی نه لري
همدا سې چې بې له ما هغه ته ژوند معنی نه لري.

آمنې سلگۍ وکړه، ورته وې وکتل سترگې يې له ژړا سرې او ښتې
وې ماته يې وکتل او نوريې نو په خاله سر کېښود، ډاکټر هم
سترگې وموښلې او خاله هم مخ ته ټيکرونيو. نور نو پوه شوم چې په
پلار څه شوي دي، تر غزني پورې مې نور په ژړا سر وخوراوه، هيڅ
ډول لاره نه ليدېده له لارې له کورونو له موټرونو له هر څه مې بد راتلل

، زړه مې لکه تیزه هسې کلک شوی وو ، زړه مې غوښتل چې په چيغو چيغو وژاړم ، خاله او آمنې ته مې وکتل .

- هغه ويل چې زموږ ژوند لکه د شمې هسې مثال لري ، يوه ورځ مو شمه بله شوې ده يو ورځ به ختمېږي او مرو به ، څه موده وروسته به له ذهنونو پاکېږو لکه د شمې چې غوړ پاتې شي خو څه موده وروسته هغه هم پاک شي ، هغه ويل چې دا شمه يوه نده ډيرې شمې زموږ په شاوخوا کې بلې دي له موږه وړاندې او خداي خبر له موږه وروسته ، خو خدايه زما شمه هم له هغه سره يوځايي مړه کړې زه به دهغه دوري هيڅکله هم ونه زغملای شم .

بس په همدې چيغو او ژړا کې مې تر کوره ځان راوړس او له موټره چې ښکته شول ، مامخ په کور ورمونده کړې ، د کور په انگرې کې ډير خلک ولاړ وو ډير بيرو باروو ، نور مې نو له اډو د مه وتښتېده سره راباندې گرځېده د اسلان پلار ته مې وکتل .

- پلار مې چېرې ؟

هغه شاوخوا وکتل ، بيارانډې شو خو ما پورې واهه .

- پلار مې چيرې ؟

صبر وکړه ولې وارخطا يې راځه ، پسې روان شوم ، په کوټه يې ورننه ايستلم په هغه کوټه چې تل به يې راته پکې کيسې لوستې تل به يې راته خندل او خواته به يې ويده کيدم ، په کوټه کې چپرکت ايښی وو ، دومره چېغه مې له خولې ووته چې څو مې په کومې کې ځايېده ، نور مې نو يقين راغی چې پلار نورې سترگې پټې کړې دي نور يې نو شمه مړه شوې ده او نور يې نو يواځې پرې ايښی يم خو په ليوالتيا سره ورغلم او له مخه مې يې پرده پورته کړه ، پلار خندانه خبره لکه چې د تل په څير به موسک وو ، سترگې يې پټې کړې وې ، خوله يې پټه نيولې وه ، د نکل په وخت به يې چې له خولې تاوده تاوده اسويلي راوتل هغه راپه ياد شول ورته شوم او غوړ مې پرې ورونيوه ، خو هيڅ هم نه وو يواځې يو ډول پروت وو نور مې نو طاقت نه کېده پرې وروغورځېدم لاس مې ترې چاپير کړل او په زوره زوره مې ورته په

کو کو پیل وکړ.

- پلار پورته ، پورته ، ولې دې یواځې پرېښودم ، پورته شه لاد
بېلېدو نه یم پورته شه ، تر اوسه مې دې تاوده تاوده اسویلي خوږه
موسکا او خبرې په زړه کې ژبغړاندې دي پورته شه ته او خدای پورته
شه. های.

زړه مې له غمه چاودېده په مخ یې وپرېوتم دهغه مچي رايادې شوې
چې ښه خبره به مې وکړه نرم به یې ځان ته ورنږدې کړم او په په تندي به
یې ښکل کړم د مچي ځای به مې یې تر ډیره په تندي کې پاتې وو بیا
به مې یې مخ ته وکتل او موسک به شو ، اوس یې په تندي ورپرېوتم
ښکل مې کړ.

- ته او خدای پورته شه ، یوځل مې بیا په تندي ښکل کړه ، یو بل
نصیحت راته کړه او یوه کیسه راته ولوله ، پورته شه. مه څه.

چا شاته کش کړم سوک مې ور خلاص کړ او له ځانه مې پورې واهه.
- لیرې شه ، ستا یې څه ، دا زما پلار وو ، ما یې مینه کتلې وه ، په
ژوند یې چېرته وې ، چې دهغه مات زړګی به قلم قلم وو ، چې له
خپګانه به یې ستونی پرسېدلې وو چې له زاریو به یې خوله وچه
شوې وه ، چې له ستړیا به یې حلق وچ وو ، چې له ظلمه به یې زړه زړه
زړه وو اوس درته په یاد شو ، هغه وخت چېرته وئ چې د زړه وینې یې
خوراک وې ، له یوه زوی سره یې هم چا مینې ته نه پرېښود ، په دنیا
یې ځای ورک وو ، له هره دره به ورټل شو په هره دروازه کې به سپک
شو.

بیا مې ترې غیږه چاپیره کړه او په تندي مې ښکل کړ.

- پورته بابا جان ! ته و خدای پورته شه ، زه دې زړه وینم چې څو ځایه
سوری سوری دی ، پورته شه اوس دنیا بدله شوې ده ، ټول خلک زما
او ستا کور ته راغلي دي ، پورته شه نن یې یاد شوي یو ، پورته شه
وګوره ، نن یې راباندې زړه سوځېدلې دی ، نن ورپه یاد شوي یو ،
پورته شه بابا جان له څه ورته ووايه ، دوه کلمې ځواب ورکړه ، هغه
ځواب ورکړه چې هره ورځ به دې یاداوه ، موږ هیچا ته اړ نه یوله

خدايه پرته له هيچا مرسته نه غواړو ، پورته باباجانه دا خبره چا نده اورېدلې نن يې ورته واوروه نن ورته ووايه چې تل موږ په دغه کوټه کې يواځې وو نن موهم يواځې پرېږدئ ، باباجانه پورته ، پورته بيا راسره دکان ته لاړ شه قلم په غوږ کې کېږده او ترېنځ او مشترنگ راواخله ، پورته باباجانه باباجانه...

بيا چاله لاس ورونيولم او له پلاره يې پورته کړم ، خلکو په غيږه کې ونيولم او له چپرکته يې را دېخوا کړم ما بيا چيغه کړه.

- باباجانه وگوره ورته ، اوس مې درنه بېلوي ، باباجانه وگوره ، په ټول ژوند کې چا درنه نه وم بېل کړې نن مې بېلوي ، باباجانه پورته شه په خوا مې شه زور يې راباندې تير دى پورته باباجانه ، يواځې يم ، يواځې مې مه پرېږده ، پورته باباجانه زړه مې چوي او ښکې مې له سترگو راروانې دي هيڅوک نشته چې پاکې يې کړي. پورته باباجانه سترگې مې سرې شوې باباجانه ته و خداى پورته شه نور مې څوک نشته چې تسلي را کړي پورته شه زړه مې مات مات دى دا خلک يې نور هم ماتوي ، په زړه کې مې اور بل دى ، يواځې تادرک کولای شو پورته شه. پورته شه باباجانه زړه مې چوي ، دا ظالمان مو د کلو کلو مينه ماتوي ته ورته پروت يې يو ځل لاس پرانيزه او سينې ته مې درنېږدې کړه ، پورته باباجانه باباجانه.

نور نو په ځان نه وم خبر چې سترگې مې پورته کړې آ منې مې سر په غيږ کې نيولې وو ، سترگو ته مې يې وکتل او ښکوي گريوان لومد کړى وو او ښکته په ما راتويېدلې.

- پلار څه شو ؟

آمنه ژړا واخيسته او سريې راباندې را کيښود په ژړا کې يې وويل.

- نور نو آرام شه ، ته او خداى نور آرام شه.

خوزه را پورته شوم ، په کوټه کې مې وکتل هيڅوک نه وو ، بهر مې وکتل په سراى کې خلک ښکارېدل رامنډه مې کړه.

- صبر صبر ، څه مو کړ ؟

له برنډې ښکته لويديلى وم نور نو په ځان نه وم خبر چې بيا مې سترگې

پرانستلې ، په روغتون کې پروت وم ، آمنه مې سرته ولاړه وه او له ژړا يې سترگې سرې سرې کړې وې ، چې ما سترگې وغړولې له خونبۍ پورته شوه ، شاوخوا يې وکتل او راتپته شوه په تندي يې ښکل کړم .

پنځلسم خپرکی

غم او هيله ، وروستۍ برخه :

د پلار غم مې زړه قلم قلم کړی وو ، په ناسته پاسته ، خوب او خوراک کې مې هغه سترگو ته نيغ ولاړ وو ، خو ورځې خود کان ته پرله پسې ورتلل او سهار به مې په ژړا پيل وکړ تر ماښامه ، په کومو ځايونو چې هغه گرځېدلی وو ، چېرته چې هغه کار کړی وو ، چېرته چې ویده شوی وو ، ټول ځايونه به مې هره ورځ له نظره تيرول ، دهغه جامې ، اسباب د نسوارو قوطۍ هر څه به مې چې کتل له ژړا به مې ورته کوکه وکړه سر به راباندې وخرخېده او بې هوښه به شوم .

پوهنتون ته راغلم او د زړه په وينو مې درس ته دوام ورکړ ، خو پلار مې داسې د ژوند په اډ کې غځونې کړې وې چې هيڅ مې ترې ځان نه شو خلاصولای . کله به يې موسکنده قواره راته ياد شوه او کله به يې له نسوارو ډکه خوله ، خدا يې خوب يې ، هغه وختونه به مې يو يو له نظره تير شو چې هر بېگابه خوا په خوا پراته وو او هغه به راډيو لگولې وه او چې خبرونه به ختم شول ماته به موسک شو .

درسونه هم سختېدل ، ډاکټر او خاله به هم په خو ورځې کې يوځل حتماً راباندې گرځېدل ، آمنه مې هم راپه يادېده چې د پلار د مرگ په ورځ يې راسره ژړلي وو ، سر مې يې په غيږ کې ايښی وو او اوبښکې يې راسره تويولي ، په روغتون کې يې په داسې حال کې په تندي

ښکل کړم چې د پلار ښکولولو ته تېری وو ، نوره مې آرام آرام په زړه را
ننوته او زړه ته مې یې لاره میندله .

یوه ورځ ورغلم کورته یې ، ماخوستن ټول سره ناست وو خو هغه نه وه
، ماته نه و وډی خوند راکاوه او نه هم ناستي سبا ته یې پلار ، کامران
او زړښت ووتل یواځې زه ، خاله او هغه پاتې شوز له خاله سره په
کوټه کې ناست وم چې راننوته ، خاله یو ځل ماته وکتل بیا یې هغې ته
وکتل هغې چای کیښود ماته یې وکتل او نور نو په پیالو اخته شوه ،
ماترنن ورځې پورې نه وو موسلي نه مې موسکا خولې ته راتله خو
چې هغې ته مې وکتل په شونډو مې موسکا خپره شوه ، بیا مې پلار
یاد شو او له ځانه مې بد راغلل .

آمنې خاله ته چای کیښود بیا یې ماته وکتل ، ډیره شېبه چوپ وه ، ما
خاله ته وکتل ، پلار مې بیا سترگو ته نیغ درېدلی وو .

- خاله د پلار غم مې ژوند داسې نیم نیمگړی کړ .

خاله څه ونه ویل ، ډیره شېبه چوپ وه بیا د سترگو له کنجونو آمنې ته
وکتل دهغې په سترگو کې اوښکې ښکارېدې ، زه حیران شوم دا ولې
؟ څه مې ونه ویل آمنې ته مې وویل .

- ولا مننه هغه ورځ مې دې ډیره مرسته وکړه .

آمنې سرپورته کړ ، سترگې یې له اوښکو ډکې وې ، خاله ته یې
وکتل بیا یې ماته وکتل او په ژرغونې لهجه یې وویل .

- ستا له لاسه یې زما هم ملا ماته کړه .

زما ویښتان ځیره شول ، زړه مې وډېږده ، خاله ته مې وکتل ، دهغې
هم په سترگو کې اوښکې گرځېدې بیا موسکه شوه ماته یې وکتل .

- چای وڅښه ، داز موږ آمنه هم ډیره د نري زړه خاونده ده ، له غزني
چې راغلو دوه میاشتې خو پرله پسې د شپې ټوله شپه زه ورته ویښه
وم بس ژړل به یې .

- ولې ؟

آمنې ته مې سترگې ونيوې ، گوندې هغه ځواب راکړي . خومور یې
اسویلی وکړ او ویې ویل .

- نه پوهېږم ، بس د شپې به په خوب کې راپورته شوه اپلټې به يې ويلې کله به يې ويل مایې زړه مات کړ خدای دې زما زړه مات کړي او کله به يې څه ويل کله څه ؟

زما زړه ودرېدې ، ژړا راغله ، آمنې ته مې وکتل د هغې له سترگو نورې اوښکې راتويې شوې خاله ته يې وکتل بیا يې ماته وکتل .
- ته و خدای ما معاف کړه ، ما ستا په گټه لیکلي وو ، ډیره پېښمانه یم ، ډیره .

ماته هم ژړا راغله ، خاله ماته وکتل . بیا آمنې ته ځیر شوه .
- څه اپلټې وايې لورکې ! د څه شي لیکلي ؟

ما خاله ته وکتل ، ډیره شېبه مې چرت ونیو بیا مې ورته ټوله کیسه وکړه ، آمنې هم خاله ته کتل او اوښکې يې تویولې ، ما هم خپله ژړا نشوه قابو کولای ، خاله هم راسره وژړل .

عجیبه ژوند دی ؟ پلار به هم ماغوندي ماشوم وو ، ماغوندي به لوی شوی وي ، ماغوندي به يې ژوند کاوه ، هیلې به يې درلودې او ماغوندي به پرې سختی ، غمونه او خوښۍ ورغلي وي خویوه ورځ يې سترگې پټې کړې ، نه يې اوس کومه نېښانه شته او نه يې هم د ژوند تاوده او خواږه اسويلي بس په همدې فکرونو کې وم چې خاله وویل .

- خدای د خیر کړي ، اسد جانه خپلو درسونو ته دې پام کوه ، آمنه هم لا وړه ده خدای مهربانه دی چې یوه ورځ به راشي چې تاسې دواړه د خوښۍ په جامو کې ووینم .

د خاله دا خبره عجیبه راته وبریښېده ، آمنې ته مې وکتل هغه موسکه شوه او د تل په څیر يې سترگې پټې کړې ، پزه يې منجه کړه او خوله يې راته کړه کړه نوره نو پورته شوه او له کوتې ووته .

زما هم نور په زړه غڼې کله شوې ، په اونۍ کې یوځل حتماً د آمنې لیدلو ته ورتلم ، ترڅو چې یوه ورځ و ټاکل شوه چې د ډاکټر په خپلو پیسو ماته د کوژدنې مراسم ونیسي ، دامې د ژوند یوه ترټولو خوښوونکې ورځ وه ، په جامو کې نه ځایېدم ، خود پلار ځای خالي

وو ، نه په دسترخوان کې راسره وو نه هم په نورو خداگانو او خوښيو کې .

هغه وخت هم تير شو ، پوهنتون لا ډير پاتې وو ، يوه ورځ ډاکټر راته وويل چې د غزني کور خرڅ کړم د پلار دکان هم خرڅ کړم په کابل کې کور واخلم ما هم داسې وکړل ، خو له زړه مې يو خداى خبر وو چې په زړه کې مې څه تيرېدل ؟

وختونه تيرېدل تردې چې د پنځم سمستر په رخصتيو کې خاله او ډاکټر راته وويل چې بايد ستا سو واده وکړو ، زه وچ حيران شوم ، کور هم راته ډاکټر واخيست ، خو پيسې يې راباندې شوي هغه د غزني د ستر کور پيسې ددغه کور د نيمايي قيمت هم نه شو ، څه سامانونه هم راته هغه واخيستل بله ورځ مو د واده تياري ونيو ، ما درې مياشتې کېدې چې آمنه نه وه لېدلې ، ليدلو ته يې سخت تېرى وم ، له ځانه سره مې ويل چې څومره فرق به يې کړى وي ؟

بله ورځ مو واده وکړ او بس نوې ژوند مو شروع کړ ، له هغې وروسته راته هره شپه آمنه يوه يوه کيسه لولي ، زما هم پوهنتون ختم شو ، او لوى بدلون خول دا وو چې سارا نړۍ ته سترگې رڼې کړې دي هغه زما او آمنې يو آئينۍ اولاد دى په ما هم ډيره گرانه ده خو په هغې له مازياته منلې ده اوس اوس پوهيږم چې زه چې په پلار دومره گران وم چې مور به راسره څه کول ؟

بس نور نو خپل داستان همدلته ختموم ناوخته دى ، د خوب وخت دى آمنې نن راسره شخړه کړې وه خوشيېې وړاندې په خلا شوي يو او پرته له ما خوب هم نه ورځي .

بناد او آباد اوسئ زړونه مو دخداى په مينه لبريز اوسه د مور او پلار له دعا او دهغوى له سپيڅلي خدمته مو خداى مه بې برخې کوه
 پاى

شهيد مفتح ، هفت تير د صداوسيما ميلمستون د شپږمې روژې د شپې يوه بجه او پنځه څلويښت دقيقې .

د ژباړن لنډه پيژندنه

نوم: عبداللہ (الهام) جمالزی

د پلار نوم: الحاج مولوي عبدالسليم

جمالزی

د زېږېدو نېټه: ۱۳۲۲/۵/۲۵ ياد ۱۹۸۷

د اګست ۱۲

دنده: ژورناليست او وياند

آثار:

1. هندي خالونه (لنډې کيسې)

2. انځورونه (لنډې کيسې)

3. گناه کبیره (پوليسې کيسې)

4. دویندویۍ فن (خپږنه)

5. د ابراهيم ادهم په پلونو (همدا اثر)

6. ريښتيا هم خلک خدمت ته اړتيا

لري (يونليک)

7. ناچاپ: دوه ناولونه ، دوه د لنډو کيسې ټولګې

8. بيلا بيلې ژباړې.

ويب پاڼه:

www.taand.com

د اړيکو پتي:

aalhamj@gmail.com

a.alhamj@yahoo.com

elham.jamalzai@hotmail.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library